

סדר

הקינות לתשעה באב

ונספד עליהם

מגלת איכה כריאת התורה והפמרה

Jos. Schlesinger's Buchhandlung

I., Seitenstettengasse 5.

Wien, 1896.

תפלת ערבית לליל תשעה באב

סוף מחסיל וכו' כסוס כקול כנוך. וחס סל צמולוי סנת ס"ס לדוד כרוך:
והוא רחום | יכפר עון ולא ישחית. והרבה להשיב אפס.
ולא יעיר כל חמתו: יי הושיעה. המלך יעגנו ביום
קרננו:

יזו ברכו את יי המברך:

סל וסז ברוך יי המברך לעולם ועד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בדברו מעריב
ערבים בקבמה פותח שערים. ובתבונה משנה
עתים. ומחליף את הזמנים. ומסדר את הכוכבים
במשמרותיהם ברכיע ברצונו. בורא יום ולילה. גולל
אור מפני חשך וחשך מפני אור. ומעביר יום ומביא
לילה. ומבדיל בין יום ובין לילה. יי צבאות שמו. אל
סי וקום תמיד ימלך עלינו לעולם ועד: ברוך אתה יי
המעריב ערבים:

אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת. תורה ומצוות חקים
ומשפטים אותנו למדת. על-כן יי אלהינו בשכבנו
בקומנו נשיח בתקוה. ונשמה בדברי תורתך ובמצותיך
לעולם ועד. כי הם חיינו וארך ימינו ובהם נהנה יומם
ולילה. ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים: ברוך אתה
יי אוהב עמו ישראל:

שמע ישראל יהנה אלהינו יהנה | אהר:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת את יהנה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל
מאריך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום
על לבבך: ושננתם לבניך והדרת בם בשבתך בביתך
ובלבבתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאזות על
ידך והיו לשמחת בין עיניך: ובתבתם על-מזנות ביתך
ובשעריך:

והיה אם שמעו תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם
ובכל נפשכם: ונתתי מחר ארצכם בעתו יורה ומלקוש
ואספת דגנה ותירשה ויצהרה: ונתתי עשב בשדה לבהמתך
ואכלת ושבעת: השמרו לכם פני פתח לבבכם וסודתם
ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: וחרה אף
יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה
לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ המכה
אשר יהוה נתן לכם: ושמעתם את דברי אלה על לבבכם
ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות עלידכם והיו לטוטפות
בין עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך
בביתך ובלכתך בדרך ובשכבך ובסומך: וכתבתם על
מזוזות ביתך ובשעריך: למען ירבו ימיכם וימי בניכם
על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיכם לתת להם נתי
השמים על הארץ:

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת
אלהם ועשו להם ציצת על פני בגדיהם לדורתם
ונתנו על ציצת הכסף פתיל תקלת: והיה לכם לציצת
זראתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם: ואתם
ולאתתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים
אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם
קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי
אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה
אלהיכם:

אמת ואמונה כל זאת וקיים עלינו כי הוא יי אלהינו ואין
זולתו ואנחנו ישראל עמו הפודנו מיד מלכים
מלכנו הגואלנו מכף פלהעריצים. האל הנפרע לנו
מצרינו. והמשלם גמול לכל אויבי נפשנו. העשה גדלות
עד אין חקר וגפלאות עד אין מספר. השם נפשינו

ערבית לליל תשעה באב

בחיים. ולא נתן למוט רגלנו. המדריכנו על במות אויבינו.
נדם קרננו על כל שונאינו. העשה לנו נסים ונקמ
בפרעה. אותות ומפתים באדמת בני חם. המכה בעבתו
כל בכורי מצרים. ויוצא את עמו ישראל מתוכם לתרות
עולם. המעביר בניו בין גורי ים סוף. את רודפיהם ואת
שונאיהם בתהומות טבע. וראו בניו גבורתו שכחו וזהו
לשמו. ומלכותו ברצון קבלו עליהם. משה ובני ישראל
לה ענו שירה בשמחה רבה ואמרו כלם: מירמכה
באלים יי. מי כמכה נאדר בקדש. נורא תהלות עשה
פלא:

מלכותך ראו בניך. בזקע ים לפני משה. זה אלי. ענו
ואמרו: יי ימלך לעולם ועד:
ונאמר כי פדה יי את יעקב וגאלו מיד חזק ממנו: ברוך
אתה יי גאל ישראל:

השקיכנו יי אלהינו לשלום והעמידנו מלפני לחיים.
ופרוש עלינו סבת שלומך. ותקננו בעצה טובה
מלפניך. והושיענו למען שמך. והגן בעדנו. והסר מעלינו
אויב דבר וחרב ורעב ויגון והסר שטן מלפנינו ומאחרינו
וכצל בנפיקה תסתירנו. כי אל שומרנו ומצילנו אתה.
כי אל מלך חנון ורחום אתה. ושומר צאתנו ורצוני
לחיים ושלום מעתה ועד עולם: ברוך אתה יי שומר
עמו ישראל לעד:

ברוך יי לעולם אמן ואמן: ברוך יי מציון שכן ירושלים
הגלויה: ברוך יי אלהים אלהי ישראל עשה נפלאות
לבו: וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל
הארץ אמן ואמן: יהי כבוד יי לעולם ישמח יי במעשיו
יהי שם יי מברך מעתה ועד עולם: כי לא יטש יי את
עמו בעבור שמו הגדול. כי הואיל יי לעשות אתכם לו
לעם: כרא כל העם ויפלו על פניהם. ויאמרו יי הוא

האלהים. יי הוא האלהים: והיה יי למלך על כל הארץ.
 ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד: יהי חסדך יי עלינו
 כאשר יחלנו לך: הושיענו. יי אלהינו וקבצנו מן הגוים
 להודות לשם קדשך. להשתבח בתהלתך: כל גוים אשר
 עשית ויבואו וישתחוו לפניך אדני וכבודו לשמך: כי
 גדול אתה ועשה גפלאות. אתה אלהים לבדך: ואנחנו
 עמך וצאן מרעיתך. נודה לך לעולם לדור ודור נספר
 תהלתך: ברוך יי ביום. ברוך יי בלילה. ברוך יי בשכבנו
 ברוך יי בקומנו: כי בידך גפשות החיים והמתים. אשר
 בידך נפש כלחי ורוח כל בשר איש: בידך אפקיד רוחי
 סדית אותי יי אל אמת: אלהינו שבשמים יחד שמך
 וקים מלכותך תמיד. ומלוך עלינו לעולם ועד:

ידאו עינינו וישמח לבנו ותגל גפשינו בישועתך באמת
 באמר לציון מלך אלהיך. יי מלך יי מלך יי מלך
 לעולם ועד. כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך
 בכבוד. כי אין לנו מלך אלא אתה: ברוך אתה יי המלך
 בכבודו. תמיד ומלוך ועלינו לעולם ועד ועל כל מעשיו:

הש"ץ אומר חצי קדיש

אדני שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך:
 אלהי אלהי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי אברהם
 אלהי יצחק ואלהי יעקב האל הגדול הגבור והנורא
 אל עליון גומל חסדים מזכים וקנה הכל וזכר חסדי אבות
 ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה:

מלך עוזר ומושיע ומגן: ברוך אתה יי מגן אברהם:
 אתה גבור לעולם אדני מחיה מתים אתה רב להושיע:
 מכלכל חיים בקסד מחיה מתים ברחמים רבים. סומך
 גופלים ורופא חולים ומתיר אסורים ומקים אמונתו
 לישגי עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך
 ממית ומחיה ומצמיח ישועה:

וּנְאֻמֵן אַתָּה לְהַחְיוֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יי מַחְיֵה הַמֵּתִים:
אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ. וְקָדוֹשִׁים בְּכָל־יּוֹם יִהְיֶה לְךָ
סֵלָה: בְּרוּךְ אַתָּה יי הָאֵל הַקָּדוֹשׁ:

אַתָּה חוֹנֵן לְאָדָם דַּעַת וּמְלַמֵּד לְאֲנוּשׁ בִּינָה. וְחַנּוּן
מֵאַתָּה דַּעַת בִּינָה וְהַשְׁכֵּל: בְּרוּךְ אַתָּה יי חוֹנֵן
הַדַּעַת:

הַשׁוֹבֵנוּ אָבִינוּ לְתוֹרָתְךָ וּקְרַבְנוּ מִלְכְּנוּ לְעִבּוּדְךָ וְהַחְזִירְנוּ
בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יי הַרוֹצֵה
בְּתַשׁוּבָה:

סֵלַח לָנוּ אָבִינוּ כִּי חָטְאָנוּ מְחַלְלֵנוּ מִלְכְּנוּ כִּי פָשַׁעְנוּ.
כִּי מוֹחֵל וְסוֹלַח אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי חַנּוּן הַמְרַבֵּה
לְסִלּוּחַ:

רְאֵה בְּעֵינֵינוּ וּרְיִבָה רִיבְנוּ וּגְאֻלָּנוּ מִהַרְהָ לְמַעַן שְׁמֶךָ כִּי
גּוֹאֵל חֹזֵק אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי גּוֹאֵל יִשְׂרָאֵל:

רַפָּאנוּ יי וְגַרְפָּא הוֹשִׁיעֵנוּ וְנִשְׁעָה כִּי תַהַלְתְּנוּ אַתָּה.
וְהַעֲלֵה רַפּוּאָה שְׁלֵמָה לְכָל־מַפּוֹתֵינוּ. כִּי אֵל מֶלֶךְ
רוֹפֵא נְאֻמֵן וְרַחֲמָן אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יי רוֹפֵא חוֹלֵי עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל:

בְּרַךְ עֲלֵינוּ יי אֱלֹהֵינוּ אֶת־הַשָּׁנָה הַזֹּאת וְאֶת־כָּל־מִינֵי
תְּבוּאָתְךָ לְטוֹבָה וְתֵן בְּרָכָה עַל פְּנֵי הָאָדָמָה וְשַׁבְּעֵנוּ
מִטּוֹבֶךָ וּבְרַךְ שְׁנַתְנוּ בְּשָׁנִים הַטּוֹבוֹת: בְּרוּךְ אַתָּה יי
מְבָרַךְ הַשָּׁנִים:

אם חל תשעה באב כפוצאי שבת אומרים אתה חוננתנו:

אַתָּה חוֹנְנֵתְנוּ לְמַדַּע תּוֹרָתְךָ. וְתַלְמִידְנוּ לַעֲשׂוֹת בְּתוֹ
תְּקֵי דְצוּנְךָ וְתַבְדִּיל יי אֱלֹהֵינוּ בֵּין קָדֶשׁ לְחוֹל
בֵּין אֹר לְחַשְׁךָ בֵּין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים בֵּין יוֹם הַשַּׁבָּעִי לְשֵׁשֶׁת
יָמֵי הַמַּעֲשֵׂה. אָבִינוּ מִלְכְּנוּ הָחַל עֲלֵינוּ הַיָּמִים הַבָּאִים
לְקַרְאֵתְנוּ לְשִׁלּוּם חַשׁוּכִים מִכָּל חָטָא וּמִנְקִים מִכָּל עֵץ
וּמִדְּבָקִים בִּירְאֵתְךָ:

תקע בשופר גדול להרותנו ושא גם לקבץ גלותינו
וקבצנו יחד מארבע כנפות הארץ: ברוך אתה יי
מקבץ גדחי עמו ישראל:

השיבה שופטינו כבראשנה ויועצינו כבתחלה והסר
ממנו יגון ואנחה ומלך עלינו אתה יי לבדך
בחסד וברחמים וצדקנו במשפט: ברוך אתה יי מלך
אוהב צדקה ומשפט:

ולמלשינים אל תהי תקוה וכל עושי רשעה כרגע יאבדו
וכלם מהרה יכרתו והודים מהרה תעקר ותשגור
ותמגר ותכניע במהרה בימינו: ברוך אתה יי שבר איבים
ומכניע זדים:

על הצדיקים ועל החסידים ועל זקני עמך בית ישראל
ועל פליטת סופריהם ועל גרי הצדק ועלינו יהמי
רחמיה יי אלהינו ותן שכר טוב לכל הבטחים בשמך
באמת ושים חלקנו עמם לעולם ולא גבוש כי בך בטחנו:
ברוך אתה יי משען ומבטח לצדיקים:

ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשפון בתוכה באשר
דברת ובנה אותה בקרוב בימינו בנין עולם
וכפא דוד מהרה לתוכה תכין: ברוך אתה יי בונה ירושלים:
את צמת דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך
כי לישועתך קוינו כל היום: ברוך אתה יי מצמיח
קרן ישועה:

שמע קולנו יי אלהינו חוס ורחם עלינו וקבל ברחמים
וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות ותחנונים
אתה. ומלפניך מלפני ריכם אל תשיבנו. כי אתה שומע
תפלת עמך ישראל ברחמים: ברוך אתה יי שומע תפלה:
רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם והשב את
העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה
תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:

תתחננה עינינו בשובך לציון ברחמים: ברוך אתה יי
המתחזיר שכינתו לציון:

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו
לעולם ועד. צור חיינו מגן ישענו אתה הוא לדור
ודור נודה לך וגם פיר תהלתך. על חיינו המסורים בידך.
ועל נשמותינו הפקודות לך. ועל נפיק שבכל יום עמנו
ועל נפלאותיך וטובותיך שבכל יעת ערב ובקר וצהרים
השוב כי לא כלו רחמיך והמרחם כי לא תמו חסדיך מעולם
קוינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלבנו תמיד לעולם ועד:
כל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל
ישועתנו ועזרתנו סלה: ברוך אתה יי השוב שמך
ולך נאה להודות:

שלום רב על ישראל עמך תשים לעולם פי אתה הוא
מלך ארון לכל השלום וטוב בעיניך לברך את
עמך ישראל בכל יעת ובכל שעה בשלומך: ברוך אתה
יי המברך את עמו ישראל בשלום:

אלהי נצור לשוני מרע ושפתי מדבר מרמה ולמקללי
נפשי תדום ונפשי בעפר לכל תהיה. פתח לבי
פתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים עלי
רעו: מהרה הפר עצתם וקלקל מחשבתם. עשה למען
שמך. עשה למען ימינה. עשה למען קרשתך. עשה
למען תורתך. למען יחלצון ידידיך. הושיעה ימינה וענני:
יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניה יי צורי וגואלי
עשה שלום במרומו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל
ישראל ואמרו אמן: יהי רצון וכו'

ס"ז שומר קדיש עם תחננה. אבל מן חסר סיכה וסילך עד למחסה שומרים כל הקדיש
כלי תחננה: אם סל ס"ז צמולאי טבת שומרים חסר קריאת הסיכה ס"ך מפי צן וכו'
וא"ל ויהי טעם ולא ויתן לך רק עתה סילין וחסר קדוש. ואין מצדילין על הכוס רק כשכחולין
כך מצדכין גובי מאורי חסר. וצמולאי ס' צלז [ליל ס'] מצדילין רק צלי כר וצמאים:

ליל תשעה באב

א

איכה | יושבה כרד העיר רבתי עם היתה
כאלמנה רבתי בנוים שרתי במדינות
היתה למם: ככו תבכה בלילה ודמעתה על
לחיה אין לה מנחם מכל-אהביה כל-דעה
בגדו בה היו לה לאיבים: גלתה יהודה מעני
ומרב עבדה היא יושבה בנוים לא מצאה
מנוח כל-דדפיה השנויה בין המצרים: דרכי
ציון אבלות מבלי באי מועד כל-שערה
שזממין כדגיה נאנחים בתולתיה נוגות והיא
מר-לה: היו צריה לראש איביה שלו כיהנה
הנה על-רב פשעיה עולליה הלכו שבי לפני
צר: ויצא מבת-ציון כל-הדרה היו שריה
באילים לא-מצאו מרעה וילכו בלא-כח לפני
דובה: זכרה ירושלם ימי עגיה ומרוזיה כל
מחמליה אשר היו מימי קדם בנסל עמה ביד
צר ואין עוזר לה ראוה צרים שחקו על-
משבתה: חטא חטאה ירושלם על-כן לניה
היתה כל-מבבדיה הוללה כי-ראו ערותה
גם-היא נאנחה ותשב אחור: טמאתה בשוליה
לא זכרה אתריתה ותרד פלאים אין מנחם

לָהּ רָאָה יְהוָה אֶת-עֵינָי כִּי הִגְדִּיל אוֹיֵב: יְדוּ
 פֶּרֶשׁ צָר עַל כָּל-מַחְמָהּ כִּי-רָאָתָה גּוֹיִם בָּאוּ
 מִקְדָּשָׁה אֲשֶׁר צִוִּיתָה לֹא-יָבֹאוּ בְקָהֶל לָךְ:
 כָּל עַמֵּי הַנְּאֻחִים מִבְּקָשִׁים לֶחֶם נָתַנּוּ מִחַמְדֵיהֶם
 בְּאֵכֶל לְהַשִּׁיב נֶפֶשׁ רָאָה יְהוָה וְהִבִּיטָה כִּי
 הָיִיתִי וּוְלָלָה: לֹא אֵלֵיכֶם כָּל-עֲבָרֵי דָרְךָ הִבִּיטוּ
 וְרָאוּ אִם-יֵשׁ מִכָּאוֹב כַּמְכָּאֲבִי אֲשֶׁר עוֹלֵל לִי
 אֲשֶׁר הוֹנָה יְהוָה בְּיוֹם חֲרוֹן אַפָּו: מִמְרוֹם
 שָׁלַח אֵשׁ בְּעֶצְמֹתַי וַיִּרְדְּהָנָה פֶּרֶשׁ רֶשֶׁת לְהַנְלִי
 הַשִּׁיבֵנִי אַחֲזֵר נִתְּנִי שׁוֹמְמָה כָּל-הַיּוֹם דְּהוּהָ:
 גִּשְׁקֹר עַל פִּשְׁעֵי בְּיָדִי יִשְׁתַּרְנוּ עָלַי עַל-צִוְאוֹתֵי
 הַכֶּשֶׁל כַּחַי נִתְּנִי אֲדָנִי בְיָדֵי לֹא-אוֹכֵל קוֹם:
 סָלָה כָּל-אֲבִירֵי אֲדָנִי בְּקַרְבִּי קָרָא עָלַי מוֹעֵד
 לְשֹׁבֵר בַּחֲזֵרֵי גַת הַבַּיִת אֲדָנִי לְבַתּוּלַת בַּת-
 יְהוּדָה: עַל-אֱלֹהֵי אֲנִי בּוֹכִיָה עֵינַי וְעֵינַי יִרְדָּה
 מִיָּם כִּי-דָתַק מִמֶּנִּי מִנְחָם מִשִּׁיב נֶפֶשׁ הָיוּ
 בְּנֵי שׁוֹמְמִים כִּי גִבֹר אוֹיֵב: פֶּרֶשָׁה צִוִּי בְיָדֶיָה
 אֵין מִנְחָם לָהּ צִוָּה יְהוָה לְעֵקֶב סְבִיבֵי צִוִּי
 הִיטָה יְרוּשָׁלַם לְנֶגְהָ בְּתֵיהֶם: צְדִיק הוּא יְהוָה
 כִּי-פִיָּהוּ מְרִיתִי שְׁמַעֵינָא כָּל-הַעַמִּים וְרָאוּ
 מִכָּאֲבִי בַתּוּלַתִי וּבַחֲזֵרֵי הִלְכּוּ בְשִׁבִי: קָרָאתִי
 לְמַאֲרָבִי הַמָּה רַמְיָנִי כַּהֲנִי וּזְקָנִי בְּעִיר גּוֹעֵי
 כִּי בִקְשׁוּ אֲכָל לָמוּ וַיִּשְׁבּוּ אֶת-נַפְשָׁם: רָאָה
 יְהוָה כִּי-צָר-לִי מֵעֵי הַמְרוֹמְרוֹ גַּתְּפָן לִבִּי בְּקַרְבִּי

כי מרו מריתי מחויץ שכלה-חרב בבית
 כמות: שמעו כי נאנחה אני אין מנחם לי
 כל-איבי שמעו רעתי שישו כי אתה עשית
 הבאת יום-קראת ויהיו כמני: תבא כל-רעתם
 לפניך ועולל למו כאשר עוללת לי על כל-
 פשעי כירבות אגחתי ולבי דוי:

ב

איכה יעיב באפן אדני את-ציון השליך
 משמים ארץ תפארת ישראל ולא-זכר
 הדום-רגליו ביום אפיו: בלע אדני ולא חמל
 את כל-נאות יעקב תרם בעברתו מבצרי
 בת-יהודה הניע לארץ חלל ממלכה ושריה:
 נדע בחרי-אף כל קרן ישראל השיב אחוז
 ימינו מפני אויב ויבער ביעקב פאש להכה
 אכלה סביב: הרוך קשתו כאויב נצב ימינו
 בצר ויהרג כל מחמדי-עין באהל בת-ציון
 שפך פאש חמתו: הנה אדני כאויב בלע
 ישראל בלע כל-ארמנותיה שחת מבצרי
 וירב בבת-יהודה תאניה ואניה: ויחמם פני
 שכו שחת מעדו שכה יהודה בציון מועד ושבת
 וינאץ בועם-אפיו מלך וכהן: ונה אדני מזבח
 נאר מקדשו הסגיר ביד-אויב חומת ארמנותיה
 קול נתנו בבית-יהודה ביום מועד: חשב יהודה
 להשחית חומת בת-ציון גמה קו לאדהשיב

יָדוּ מִבִּלְעַ נִיאָבֵל-הַל וְחִזְמָה יַחֲדוּ אִמְלִלוּ:
 שָׁבְעוּ בָאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ אֶבֶד וְשָׁבַר בְּרִיחֶיהָ מִלְכָּה
 וְשָׂרֶיהָ בְנוֹיִם אֵין תּוֹרָה נִסְנְבִיאִיהָ לֹא-מִצְאוּ
 חֲזוֹן מִיְהוָה: יֵשְׁבוּ לָאָרֶץ יְדָמוּ זִקְנֵי בֵת-צִיּוֹן
 הָעֵלְוּ עֵפֶר עַל-רֹאשָׁם חָגְרוּ שַׁקִּים הוֹרִידוּ
 לָאָרֶץ רֹאשׁוֹן בְּתוֹלֵת יְרוּשָׁלַם: כָּלוּ בְדַמְעוֹת
 עֵינֵי חֲמַרְמְרוּ מֵעֵי נִשְׁפָּךְ לָאָרֶץ כְּבָרִי עַל-
 שָׁבַר בֵּת-עַמִּי בְּעַטָּף עוֹלָל וַיִּזְנַק בְּרַחֲבוֹת
 קְרִיָּה: לְאִמָּתָם יֹאמְרוּ אֵיהָ דָגָן וַיִּיָּן בְּהִתְעַשְׂפָם
 כִּחֲלָל בְּרַחֲבוֹת עִיר בְּהִשְׁתַּפֵּךְ נַפְשָׁם אֶל-חֵיק
 אִמָּתָם: מָה-אֶעֱיֹדֶךָ מָה אֲדַמָּה-לָךְ הַבַּת
 יְרוּשָׁלַם מָה אֲשׁוּדֶה-לָךְ וְאֶנְחַמְךָ בְּתוֹלֵת בֵּת-
 צִיּוֹן כִּי-גָדוֹל כִּיִּם שָׁבַרְךָ מִי יִרְפָּא-לָךְ: נְבִיאִיךָ
 חָזוּ לָךְ שָׂוֵא וְתַפֵּל וְלֹא-גָלוּ עַל-עוֹנֶיךָ לְהָשִׁיב
 שְׁבוֹתֶיךָ וַיַּחֲזוּ לָךְ מִשְׁאֹת שָׂוֵא וּמְדוּחִים:
 סָפְקוּ עֲלֶיךָ כַפִּיִם כָּל-עַבְרֵי דָרְךָ שָׂרְקוּ וַיִּנְעוּ
 רֹאשָׁם עַל-בֵּת יְרוּשָׁלַם הַנְּאֹת הָעִיר שִׁיאֲמְרוּ
 כָּלִילֵת יָפִי מִשׁוֹשׁ לְכָל-הָאָרֶץ: פָּצוּ עֲלֶיךָ פִּיהֶם
 כָּל-אֵיבֶיךָ שָׂרְקוּ וַיַּחֲרִקוּ-שֵׁן אָמְרוּ בִלְעֵנוּ אָךְ
 הֵן הַיּוֹם שִׁקְוִינָהוּ מִצְאָנוּ רְאִינוּ: עֲשֵׂה יְהוָה
 אֲשֶׁר זָמַם בַּצֵּעַ אִמְרָתוֹ אֲשֶׁר צִוָּה טִימִי-קָרָם
 הָרָם וְלֹא חָמַל וַיִּשְׁמַח עֲלֶיךָ אֵיבֵי הָרִים קָרָן
 צָרִיךְ: צַעַק לִבָּם אֶל-אֲדָרְגִי חוֹמַת בֵּת-צִיּוֹן
 הוֹרִידִי כַנְּחָל דְּמָעָה יוֹמָם וְלִילָה אֶל-תַּתְּנִי

פנת לך אל תדם בת עינך: קומי רני בלילה
 לראש אשמרות שפכי כמים לפך נכה פני
 אדני שאי אליו כפוך על נפש עוללך העשויים
 ברעב בראש כל חוצות: ראה יהוה נהביטה
 למי עוללת כה אסתאכלנה נשים פדים עללי
 טפחים אסיהרג במקדש אדני כהן ונביא:
 שכבו לארץ חוצות גער וקן בתולתי ובחורי
 נפלו בחרב הרגת ביום אפך טבת לא
 חמלת: תקרא כיום מועד מנורו מסביב ולא
 יהיה ביום אהיהוה פליט ושריד אשר טפתתי
 ורביתי אויבי כלם:

ג

אני הנבר ראה עלי בשבט עברתו: אותי
 נהג וילך חשך ולא אור: אך בירשב
 יחפץ ידו כל היום: בלה בשרי ועורי שבר
 עצמותי: בנה עלי ויקח ראש ותלאה:
 במקחשכים הושיבני כמתי עולם: גדר בעדי
 ולא אצא הכבד נחשתתי: גם כי אזעק ואשוע
 שתם תפלקתי: גדר דרכי בגלות נתיבותי ענה:
 רב ארב הוא לי ארי במסתרים: דרכי סודר
 מפשחתי שמני שומם: דרך משתו נציבני
 במטרא לחץ: הביא בכליתי בני אשפתו:
 היותי שחק לכל עמי נניתם כל היום:
 השביעני במרוורים הרגני לענה: נגהם בחצא

שְׁנֵי הַכְּפִישָׁנִי בְּאֶפְרַיִם וְתִזְנֶנָּח מִשְׁלוֹם נַפְשִׁי
 גִּישׁוֹתַי טוֹבָה: וְאָמַר אֲבָר נִצְחִי וְתוֹחֲלֹתַי
 מִיְהוָה: זְכַר-עֲנִי וּמְרוֹדֵי לַעֲנָה וְרֹאשׁ: זְכוֹר
 תּוֹכְרוֹ וְתִשְׁוֹחַ עָלַי גַּפְשִׁי: וְאֵת אֲשִׁיב אֶל-לִבִּי
 עַל-כֵּן אֲוָחִיל: חֲסֵדֵי יְהוָה כִּי לֹא-תִמְנֹו כִּי
 לֹא-כָּלֹו רַחֲמָיו: חֲדָשִׁים לִבְקָרִים רַבָּה
 אֲמוֹנַתְךָ: חֲלָקֵי יְהוָה אֲמַרְהָ נַפְשִׁי עַל-כֵּן
 אֲוָחִיל לוֹ: טוֹב יְהוָה לִקְוֹ לִנְפֶשׁ תִּדְרָשְׁנוּ:
 טוֹב וְיָחִיל וְדוֹמָם לַתְּשׁוּעָתַי יְהוָה: טוֹב לִגְבוֹר
 כִּי-יֵשֵׁא עַל בְּנֵעוּרָיו: יֵשֵׁב בְּדָר וְיָדָם כִּי נִטַּל
 עֲלוֹו: יִתֵּן בְּעַפְרֹ פִּידוֹ אוֹלֵי יֵשׁ תִּקְוָה: יִתֵּן
 לְמִכְהוֹ לְחַי יִשְׁבַּע בְּחֶרֶפָה: כִּי לֹא יִנָּח לְעוֹלָם
 אֲדָנִי: כִּי אִם-הוֹנָה וְרַחֵם קֶרֶב חֲסֵדָיו: כִּי
 לֹא עָנָה מִלְּבוֹ וַיִּגָּה בְּנִי-אִישׁ: לִדְכָא תַּחַת
 תְּגִלוּ כָּל אֲסוּרֵי אֶרֶץ: לְהַטּוֹת מִשְׁפַּט-גְּבוֹר
 גְּבוֹר פָּנֵי עֲלִיזִין: לַעֲוֹת אָדָם בְּרִיבֹו אֲדָנִי לֹא
 רָאָה: מִי יָהּ אָמַר וְתַהוֹ אֲדָנִי לֹא צִוָּה: מִפִּי
 עֲלִיזִין לֹא תֵצֵא הִרְעוֹת וְהַטּוֹב: מִה־יִתְאוּנִן
 אָדָם הוּא גְבוֹר עַל-חֲטָאוֹו: גַּחֲפֶשֶׁה דְרָכֵינוּ
 וְגַחֲקָרָה וְגַשְׁוִּבָה עַד-יְהוָה: גִּישָׁא לְבַבְנוּ אֶל-
 כַּפִּים אֶל-אֵל בְּשָׁמַיִם: גַּחְנוּ פִשְׁעֵנוּ וּמְרִינוּ
 אֶתְהָ לֹא סִלְחַת: סְבוֹתָהּ בְּאֵת וְתִרְדְּפֵנוּ הִרְגַת
 לֹא חֲמִלָת: סְבַתָּה בְּעֵנִן לָךְ מִעֲבוֹר תִּפְלָה:
 סַחֵי וּמְאוֹס תִּשְׁיָמְנוּ בְּקֶרֶב הָעַמִּים: פָּצִי עֲלֵינוּ

פיהם כל-איבינו: פחד נפתת הוה לנו השאת
 והשבר: פלגני-מים תרד עיני על-שבר בת-
 עמי: עיני נגרה ולא תדמה מאין הפנות:
 עד-ישקוף וירא יהוה משמים: עיני עוללה
 לנפשי מכל בנות עירי: צוד צדיני בצפור
 איבי חנם: צמתו בכור חלי ויהי-אכן בי:
 צפור-מים על-ראשי אמרתי נגורתי: קראתי
 שמך יהוה מכור תחתיות: קולי שמעת אל
 תעלם אונך לרוחתי לשועתי: קרבת ביום
 אקרואך אמרת אל-תירא: רבת אדני ריבי
 נפשי נאלת חיי: ראיתך יהוה ענתתי שפטה
 משפטי: ראיתך כל-נקמתם כל-מחשבתם
 לי: שמעת חרפתם יהוה כל-מחשבתם עלי:
 שפתי קמי והגיונם עלי כל-היום: שבתם
 וקימתם הביטה אני מנגינתם: תשיב להם
 גמול יהוה כמעשה ידיהם: תתן להם מגנת-
 לב תאלתה להם: תרדף באף ותשמידם
 מתחת שמי יהוה:

ד

איכה יועם ויהי ישנא הכתם השוב תשתפכנה
 אבני-קדש בראש כל-הנוצות: בני ציון
 היקרים המסלאים בפני איכה נחשבו לנבל-
 חרש מעשה ידי יוצר: גם-תנים חלצו שר
 הנקו גוריהן בת-עמי לאבנך פועלים במדבר:

דַּבַּק לַשּׁוֹן יוֹנֵק אֶל-חֶבְרוֹ בַצִּמָּא עוֹלָלִים שְׂאֵלוֹ
 לָהֶם פֶּדֶשׁ אֵין לָהֶם: הָאֲכָלִים לְמַעַרְנִים נִשְׁמִי
 בַחֲיוּצוֹת הָאֲמִנִים עָלַי תּוֹלַע חֲבָקוּ אֲשַׁפְתּוֹת:
 מִגִּדְלֵי עֵץ בַּת-עַמִּי מִחַטָּאת סָדָם הַהַפּוֹכֶה
 כְּמוֹ-דָנֶע וְלֹא-חָלוּ בָהּ יָדַיִם: וְכִי נִזְרִיחַ מִשְׁלֵנִי
 צָהוּ מִחֶלֶב אֲדָמִי עֵצִים מִפְּנִינִים סָפִיר גִּזְרֵתָם:
 חֲשָׁן מִשְׁחֹרֵת תֵּאָרֶם לֹא נִכְרוּ בַחֲיוּצוֹת צִפּוֹר
 עוֹדֵם עַל-עֲצָמָם יָבֵשׁ הָיָה כְּעֵץ: מוֹכִיִּים הָיוּ
 חֲלָלֵי-הָרֶב מִחֲלָלֵי רַעֲב שֵׁהֶם יוֹכּוּ מִדְּקָרִים
 מִתְנוּבּוֹת שָׂדֵי: יְדֵי נָשִׁים רַחֲמָנוּת בִּשְׁלֹוֹ
 יִגְדְּלוּ הָיוּ לְבָרוֹת לָמוּ בְשֶׁבֶר בַּת-עַמִּי: בָּלָה
 יָהֳהָ אֶת-חַמְתּוֹ שֶׁפֶךְ חֲרוֹן אַפּוֹ וַיִּצֵּת-אֵשׁ
 בְּצִיּוֹן וְתֹאבֵל יִסְדְּתִיהָ: לֹא הָאֲמִינוּ מַלְכֵי-
 אֶרֶץ כָּל יֹשְׁבֵי תְּבֵל כִּי יָבֹא צָר וְאוֹיֵב בְּשַׁעֲרֵי
 יְרוּשָׁלַם: מִחַטָּאת נִבְיָאִיהָ עוֹנֹת כְּחַגִּית
 הַשִּׁפְכִים בְּקֶרֶבָה דָם צְדִיקִים: גָּעוּ עוֹרִים
 בַּחֲיוּצוֹת נִגְאָלוּ בַדָּם בָּלָא וַיִּכְלוּ יָגְעוּ בְלִבְשֵׁיהֶם:
 סוּרוּ שָׁמָּא קִרְאוּ לָמוּ סוּרוּ סוּרוּ אֶל-תִּנְעוּ כִּי
 גָצוּ נִסְתַּעֲוּ אָמְרוּ בְּנֹזִים לֹא יוֹסִיפוּ לָגוֹר: פָּנֵי
 יְהוָה חֲלָקָם לֹא יוֹסִיף לְהַבִּישֵׁם פָּנֵי כַתָּנִים לֹא
 נִשְׂאוּ וַיִּקְנִים לֹא חָנְנוּ: עוֹדֵינוּ תִּכְלִינָה עֵינֵינוּ
 אֶל-עוֹרֵתֵנוּ הַבֵּל בְּצַפִּיתֵנוּ צַפִּינוּ אֶל-גּוֹי לֹא
 יוֹשִׁיעַ: צָרוּ צַעֲדֵינוּ מִלְּקַת בְּרַחֲבֵינוּ קָרַב
 קָצְנוּ מִלְּאוּ יָמֵינוּ כִּי-בָא קָצְנוּ: קָלִים הָיוּ

רדפינו מנשרי שמים על-ההרים דלקנו
 במדבר ארבו לנו: רוח אפינו משה יהוה
 נלכד בשחתותם אשר אמרנו בצלו נחיה
 בגוים: שישו ושמחו בת-אדום יושבת בארץ
 עויז גם-עליך מעבר-כזם תשברי ותתערי:
 תם-עתך בת-ציון לא יוסף להגלותך פקד
 עתך בת-אדום נלה על-חטאתיך:

ה

זכר יהוה מהתקיה לנו חפיוטה וראה את-
 תרפתנו: נחלתנו נהפכה לזדים בתינו
 לנכרים: יתומים הינו ואין אב אמתינו
 כאלמנות: מימינו בכסה שתינו עצינו במחור
 יבאו: על צוארנו נרדפנו יגענו ולא-הונח
 לנו: מצדים נתנו יד אשר לשבע לחם:
 אכתינו חסאו ואתם ואנתיהם סבלנו:
 עבדים משלו בנו סרק אין מידם: בנפשנו
 נביא לחמנו מפני תרב המדבר: עורנו בתנור
 נכמה מפני זלעפות רעב: נשים בציון עני
 בתלת בערי יהודה: שרים בידם נתלו פני
 זקנים לא נהדו: בחורים טחון נשאו ונערים
 בעץ בשלו: זקנים משער שבתו בחורים
 מנגינתם: שבת משה לפני נהפך לאכל
 מחולנו: נמלה עשרת ראשו איינא לנו פי
 חטאנו: עלה הנה דוה לפני על-אלה השמי

יחסי מות חסו כתיב וכן לא נ' חסו כ' ונתנו כ'

עֵינֵינוּ: עַל הַר-צִיּוֹן שְׁשָׁמֶם שְׁנֵעֲלִים הַלְכוּ-בּוֹ:
 אַתָּה יְהוָה לְעוֹלָם תֵּשֵׁב כַּסְאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר:
 לָמָּה לָנֶצַח תִּשְׁכַּחֲנוּ תַעֲזוּבֵנוּ לְאַרְבַּע יָמִים:
 הַשִּׁיבֵנו יְהוָה | אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ
 בְּקָדָם: בִּי אִם-מָאֵם מֵאִסְתָּנוּ קַצַּפְתָּ עֲלֵינוּ
 וְנָשׁוּב כַּתִּיב
 עַד-מָאֵד:

הַשִּׁיבֵנו יי אֵלֶיךָ וְנָשׁוּבָה חֲדָשׁ יָמֵינוּ בְּקָדָם:

ואחר איכה מתחיל הש"ץ זכור ה' מה היה לנו וכו' :

זְכוֹר יי מָה הָיָה לָנוּ. אָוִי. הַבִּיטָה וּרְאֵה אֶת-חַרְפֹּתֵינוּ.
 אָוִי מָה הָיָה לָנוּ: נַחֲלָתֵנוּ נִהַסְפָּה לְזָרִים. אָוִי. בְּתֵינוּ
 לְנִבְרִים. אִמְה"ל: יְהוּמִים הָיִינוּ וְאִין אָב. אָוִי. וְאִמּוֹתֵינוּ
 מְקוֹנְנוֹת בְּחוֹדֶשׁ אָב. אִמְה"ל: מִיָּמֵינוּ בְּכַסֵּף שִׁתֵּינוּ. אָוִי.
 בִּי נִסְפָּךְ הַמִּים בְּזֵינוּ. אִמְה"ל: עַל צוּאָרֵנוּ נִרְדַּפְנוּ. אָוִי.
 בִּי שִׁנְאַת חָנָם רָדַפְנוּ. אִמְה"ל: מְצָרִים נָתַנוּ יָד. אָוִי.
 וְאִשׁוּר צָדוּנוּ פָּצִיד: אִמְה"ל: אֲבוֹתֵינוּ חָמְאוּ וְאִינָם. אָוִי.
 וְנִנְחָנוּ סוּבְלִים אֶת עֵוָה. אִמְה"ל: עֲבָדִים מְשֻׁלֵי בָנוּ.
 אָוִי. בִּי שְׁלוּחַ עֲבָדִים בְּשִׁלְנוּ. אִמְה"ל: בְּנִפְשֵׁנוּ נִבְיֵא
 לְחַמְנוּ. אָוִי. בִּי קִפְצָנוּ מֵעֵנֵי יָדֵינוּ. אִמְה"ל: עוֹרְנוּ כְּתַנּוּר
 נִבְקָרוּ. אָוִי. בִּי כְבוֹדָם בְּקִלּוֹן הַמִּירוּ. אִמְה"ל: נָשִׁים בְּצִיחַ
 עָנוּ. אָוִי. בִּי אִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ רִעְהוּ טָמְאוּ וְזָנוּ. אִמְה"ל:
 שָׂרִים בְּיָדָם נָתְלוּ. אָוִי. בִּי גִזְלַת הָעֵנִי חָמְסוּ וְנָזְלוּ. אִמְה"ל:
 בַּחוּרִים מְחוֹן נִשְׂאוּ. אָוִי. בִּי בְּבֵית זוֹנָה נִמְצְאוּ. אִמְה"ל:
 זָקְנִים מְשַׁעַר שְׁבָתוֹ. אָוִי. בִּי מְשַׁפֵּט יְתוֹם וְאֶלְמָנָה עֲזוּתוֹ.
 אִמְה"ל: שְׁבַת מְשֻׁשׁ לָבָנוּ. אָוִי. בִּי נִבְטְלוּ עוֹלֵי רִגְלֵינוּ.
 אִמְה"ל: נִפְלָה עֲטָרַת רֹאשֵׁנוּ. אָוִי. בִּי נִשְׂרַף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ.
 אִמְה"ל: עַל זֶה הָיָה דָוָה לָבָנוּ. אָוִי. בִּי נִשְׁלַל כְּבוֹד בֵּית
 מִאֲנֵינוּ. אִמְה"ל: עַל הַר צִיּוֹן שְׁשָׁמֶם. אָוִי. בִּי נִתַּן עֲלֵי
 שְׁקוּץ מְשֻׁמֶם אִמְה"ל:

פתח יי לעולם תשוב בסוף לדור ודור: למה לנצח תשבתנו תעזבונו
לאורך ימים: השיבנו יי אליה ונשובה חדש ימינו בקדם: כי אם מאדם
ספקתנו קצפת עלינו מד מאד: השיבנו יי אליה ונשובה חדש ימינו
בקדם:

ספן מויסגאונ דעם שבת זוגט וזון היער: אך מפי בן ובת וכו' וייטע ד.

בליל זה ובקיון וילילו בני בליל זה תרב קדשי וגשמי
ארמוני וכל בית ישראל יהגו כינוני ורבו את
השופרה אשר שרת יי: בליל זה תילל מר ענה נחלת
ומבית אביה בתים מנחלת ויצאה מביתו ונספר
נחלת והלכה בשבחה ובכל פה נאכלת ביום שלחה
באש בוערה ואוכלת ואש עם נחלת יצאה מעם יי:
בליל זה תגלגל סבב החובה ראשון גם שני בתי
נחובה ובת לא רוחמה ובת השובבה הושקתה מי
דוש ואת במנה צבה ושלחה מביתו וגם נשטה טובה
נדולה השגאה מאת אשר אהבה ובאלמנות תזרת
קאשה נעובה ותאמר ציון עובני יי: בליל זה קדרתי
והשכו המאורות לתרבו בית קדשי ובטול משמרות
בליל זה ספוני אפסוני צרות וגם קרא מועד בדין תמש
גדרות בקי הגם בכי ונקבע לדורות יען כי היתה סבה
מאת יהוה: בליל זה אידעו בו תמש מארבעות
גז על אבות בפרוע פנעות ודבקו בו צרות מצוהת
וגם רעות יום טובן הנה לפנוע פנעות והעמיד האויב
והדים קול נעות קום כי זה היום אשר אמר יי: בליל זה
שומרון קול תפן מצאוני עוני לארץ אחרת יצאתי
בני ואחליבה תועק נשדו ארמוני ותאמר ציון
עובני יי: לא לה אחליבה תשוב ענד פעני התמשיל
הלך לשברי ולחלי אני אהלה סדה בנדותי בקשי
נקם עלי כחשי נענה בי מר יי ולמקצת הימים שלמתי
נשי ותגלת פלאסר אבל את פני חמדותי פשע והציל
(10)

ליל תשעה באב

את ערתי. ולתלח ותבאר. גשמו את שביי. הוסי אהליבת
ואל תכפי כבכיי. שנתחדד ערכי. ולא ארכו עניי: והחליש
משיכה אהליבה. אני מן גשמי. וכאלוהי נשירי. באהלה
בגדתי. הוסי אהלה. כי יסעי גרתי. נרדת את אהת.
ודפזת נרדתי. יפה גיד שפועים. פועים נלכדתי. ושכתי
עניה. לבבל גרתי. ותשרף שחיל אשר בו נבדתי.
אלשבעים שנה. בגבל אנדתי. ושכתי לציון עוד. והחיל
יסדתי. גם זאת הפעם. פועט לא ענדתי. עד לקדתי
שיטום. וכמעט אנדתי. מל אל תעוררת. געם את
המוגי: והחליש החוסל על דל. חסיל על דלותם. והשרה
שוממותם. ואורד גלותם. ואל תקנף עד מנוד. קשת
לשלותם. ואל לעד תנוד. געם ושכלותם. והוא נא את
שכרם. ונתם אבלותם. כי נקה סבדם. ונקה אבלותם.
חדש ימינו בימי קדמתי. כהנוד בענה ירושלים יי:
עד אנה בכיה בציון. וספור בירושלים. ונתם ציון.
והבנה חמשת ירושלים:

סופר עם א"ב וע"ס י"ב סלוח:

אז בהמאנינו רוב סקדתי. ובעתותינו נשרף שחיל. בארץ
הבירה לה. קשרה סכוד. והבא השמים נשמו קינה:
ע אנה גם בכו בטרד שכפי יעב. ונף שפלות יול ומטה.
דגלי ישורון חפו ראשם. וביטה ובסל קדו קנינים:
ע אנה העתירו אבות ולא שטע נל. צעפי גנים ולא ענה
אב. וקול תהוד נשטע גמרות. ורעה נאמן לא הקרה
אזון: ע אנה גרע קדש לבשי שקים. והבא השמים גם
הם שוק הישם סבותם. חסד השמש גרה גרה. וכוכבים
ומזלות אספו געם: ע אנה מלה ראשון בקה גמור נפשו.
על פי פכשו לשבח יוכל. יללה השמע עוד שחזמים.
כי על אפני גרדתי כשט: ע אנה פדכ האנשים קדוה
הלוק. כי הם נחום נשפך פמים. לזרין חשט למל

ליל תשעה באב

מרסק. כי נתעלשנו באשמה: ש אה מרום נבעת מקל
 קרה. כי שואבותינו לא עלתה למרום. נהרנו בתולדות
 גם בחורים. כי על פן בתולה קרה קעיה: ש אה סגב
 מוצנים ומקש תחינה. כי נבחר לנו סת סתים. עקרב
 לבש פחד הרעה. כי בתרב וקרעב שחטנו צרנו: ש אה
 סלתי מים הודידו דמעה כנחל. כי אהת בקשת לא נתן
 לנו צפו מים על ראשינו. וכדלי מלא חבנו יבש: ש אה
 סרבנו קרבן ולא נתקבל. קרי ססק שעיד חפאתינו.
 חקצות בשלו ילדיהן וסול דגים העלים עיניו: ש אה
 שבתנו שפת בלבות שוכבים. שדי שכתה כל צדקתינו.
 תקנא לציון סגאה גדולה. ותמיד לך פתי עם מאוד נגדתי
 תתם ציון פועל אפרת. ותבוננה פועל דברת. תמתי
 ישועה ותחיש נאולה ותשוב לירושלים ברחמים
 רבים: פפתוב על יד נביאך לבן פה אמר יי ושכתי
 לירושלים ברחמים רבים ביתי יפנה פה נאם יי צבאות
 וכו' ימשה על ירושלים: ונאמר עוד קרא לאמר פה אמר
 יי צבאות עוד תסוצנה ערי ממוכ תתם יי עוד את ציון
 וכו' עוד בירושלים: ונאמר פי נתם יי ציון נתם כל
 תרבותיה וישם סרברה בעדן וערבתה כגן יי ששור
 ושמתה ימצא בה תודה וקול זמרה:

ואתה קדוש וכו'

כמוצאי שבת אומרים קניה זו:

ארץ מפי בן וכת. הגות קינות רפת. תמור שירים ותדות.
 ויהי נועם נשבת. כמוצאי שבת: אוי פי נגנדה
 עירה. בתרי אף וגם עברה. ואפוי פנו תרה. וכערה
 חמתו פלפת: ויהי נועם אוי פי בתינו שנו. ובתולותינו ענו.
 ופנינו גשמתנו. וגם הלשחרו כטחבת: ויהי נועם אוי פי שהנו
 צדים. וגם הפילו כנו פגרים. פני ציון חקרים. היו גצורים
 כבת: ויהי נועם אוי פי נסלה עמרת. ותברה פתף סורת.

ליל תשעה באב

ותחל הוד ותפארת. צמצום שכן הבת: ויהי נועם אוי פי
נמלה מנורה. וקמורת לבונה המהורה. ונבנה נזות מיקרה.
אכלה ארץ זבת: ויהי נועם

אין אומרים זו הקנה בפראג ובקראקא

מיוסד ע"פ א"ב:

אוי נא לנו כי חטאנו. נשב בדר ונבכה. על אלה אבכה
על ארמון פי נמש. נשב בדר ונבכה: על ביתי פי
אחרים. נשב בדר ונבכה ע"א: על גזרות פי נפצו. נשב
בדר ונבכה: על דביר פי נשרף. נשב בדר ונבכה ע"א:
על הדורים פי נבחרו. נשב בדר ונבכה: על ויום פי
הבקעו. נשב בדר ונבכה ע"א: על גלעפות פי הגפרו.
נשב בדר ונבכה: על חרפה פי הגדלה. נשב בדר ונבכה
ע"א: על טורי אבן פי המרשו. נשב בדר ונבכה: על
ולדים פי נפגרו. נשב בדר ונבכה ע"א: על פעם פי הרבה.
נשב בדר ונבכה: על לפודים פי נמנעו. נשב בדר
ונבכה ע"א: על מלכים פי נמאסו. נשב בדר ונבכה: על
גדובים פי פסו. נשב בדר ונבכה ע"א: על שרים פי
שדרו. נשב בדר ונבכה: על ענוים פי הוקשו. נשב בדר
ונבכה ע"א: על פהים פי גלו. נשב בדר ונבכה: על
צמודים פי נפגרו. נשב בדר ונבכה ע"א: על קרובים פי
נרחקו. נשב בדר ונבכה: על רבים פי נמעמו. נשב בדר
ונבכה: ע"א: על שלמים פי מולמלו. נשב בדר ונבכה
על תמידין פי בטלו. נשב בדר ונבכה: על אלה אבכהו

קריאה לתשעה באב

אשר נבנו במשח, מהנב תפילין מונר מלית, תפילין ויכד ניכט גמזוגט, דמו פרוכת ויכד
דפכ ודע ופגמקמזוכן. כח ש"ע ויכד ח"ק גמזוגט, מונר כי תוליד בנים מין פ ואחת
גמזוגט, וקבייח כוכ דכייט פכזקן מוידגמרושען ווכרען.

ביתוליד בנים ובני בנים וגושנכם בארץ והשחכם ועשיתם פסל תמונת
כל ועשיתם דבע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו: קעידתי בכם היום

קריאה לתשעה באב

ח

את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם
עבדים את ה' יהוה שמה לרשתה לא תאריכון ימים עליה כי השמר
תשמדון: והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשאתם מתי מספר בגוים אשר
ינהג יהוה אתכם שמה: ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עין ואבן
אשר לא יראו ולא ישמעו ולא יאכלו ולא יריחו: ובקשתם משם את
יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו בכל לבבך ובכל נפשך: לוי בצר לך
ומצאת כל הדברים האלה באחרית העמים ושבת עד יהודה אלהיך
ושמעת בקלו: כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפה ולא ישחיתך ולא
ישבח את ברית אבותיך אשר נשבע להם: כי שאל נא לימים ראשונים
אשר הינו לפניך למך הים אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה
השמים ועד קצה השמים הנהיה בדבר הגדול הזה או הנשבע בזה:
השמע עם קול אלהים מדבר מהודו האש באשר שמעת אתה וחי:
או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים
ובמלחמה ובד תוקה ובזרוע נמויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה
לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת לדעת כי יהוה הוא
האלהים אין עוד מלבדו: שליש מן השמים השמיעה את קלו ליסוד
ועל הארץ הראה את אש הגדולה ודבריו שמעת סתוד האש: ותחת
כי אהב את אבותיך ויבחר בזרעו אחרי ויצאת בפניו בכוח הגדל
ממצרים: להוריש גוים גדלים ועצמים ממה מפניך לתביאך לתת לך
את ארצם נחלה ביום הזה: וידעת היום והשבת אל לבבך כי יהוה
הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמת את
תקו ואת מצותיו אשר אנכי מצוה היום אשר יטב לך ולבניך אבותיך
ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים:

דעך חק זמנט ויזע ח'ק, זבער ערכנו נזכרעס דעך מססור וויסנערוכעס
ומוכרע, ברכת ההפסדה.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנביאים
טובים ורצה בדבריהם הנאמרים באמת: ברוך
אתה יי הבוחר בתורה ובמשנה עבדו ובישראל אל עמו ובנביאי

האמת וצדק:
בירמיה סימן ח' :

אסף אסיפס נאם יהוה אין ענבים בגפן ואין תאנים
בתאנה והעלה נבל ואמן להם יעברום: על דעת

הפטרה לתשעה באב

אנחנו ישכים האספו ונבוא אל ערי הפבצר ונדמה שם
כי יהיה אלהינו הדפנו וישקנו מיראש פי חטאנו ליהודה:
בנה לשלום ואין טוב לעת מרסה והנה בעתה: מהן
נשמע נחרת סוסיו מקול מצהלות אביריו רעשה כל
הארץ ויבואו ויאכלו ארץ ומלואה עיר וישבי בה: פי הנני
משלח בכם נחשים צפענים אשר אין להם לחש ונשפו
אתכם נאסיהודה: מבלגיתי עלי יגזן עלי לבי דף: הנה
קול שונעת בת עמי מארץ מרחקים היהיה אין בציון אם
מלכה אין בה מדוע הכעסתי במסליהם בהבלי נמר:
עבר קציר כלה קיץ ונאנחנו לא נושענו: על שבר בת
עמי השברתי קדרתי שפה החזיקתני: הציר אין בגלעד
אסרפא אין שם כי מדוע לא עלתה ארכת בת עמי: מי
יתן ראשי מים ועיני מקור המעה ואכבה יומם ולילה את
חללי בת עמי: מי יתנני כמדבר מלון ארחים ואעזבה
את עמי ואלכה מאתם פי כלם מגאפים עצרת בגורים:
וידברו את לשונם קשתם שקר ולא לאמנה גברו בארץ
כי מרעה אל רעה ויצאו ואתי לא ידעו נאסיהודה: איש
מרעהו השטרו ועל כל אה אל תבטחו פי כל אה עקוב
יעקב וכל רע רביל ידלד: ואיש ברעהו יחתלו ואמת לא
ידברו למדו לשונם דבר שקר העוה גלאו: שכתה בתוך
מרמה במרמה מאנו דעת אחתי נאסיהודה: לכן בה אמר
יהיה צבאות הנני צורקם וכתנתים פראך אעשה מפני
בת עמי: תן שחוט לשונם מרמה דבר בפיו שלום את
רעהו ידבר ובקרבו ישים ארבו: העל אלה לא אפקר
בם נאסיהודה אם בני אשר כזה לא תתנקם נפשי: על
ההרים אשא בכי ונהי ועל נאות מדבר קינה פי נצלת
מבל איש עבר ולא שמעו קול מקנה מעוף השמים ועד
בהמה גדרו חלכו: ונתתי את ירושלם לגלים מעון תנים
ואת ערי יהודה אתן שממה מבלי יושב: מי האיש החכם

ויבן את-זאת נשקור דבר קיי-היה אליו ויגדה על-מה
 אברהם הנערן נאמה כמדבר סגל עבר: ויאמר יהוה
 על-עזבם את-תורתו אשר נתתי להם ולא-שמעו
 בקולי ולא-הלכו כה: וילכו אחרי שררות לבם ואחרי
 הבעלים אשר למרסם צבותם: לכו כה-אמר יהוה צבאות
 אלהי ישראל הנני מעבילם את-העם הזה לעמ וחסקיתים
 מיראש: וקיצותים פגים אשר לא ידעו תורה ואכותם
 ושלחתי אנשים את-הדב עד פלתי אותם: כה אמר
 יהוה צבאות התבוננו וקראו לסקנות החבואים ואל
 החכמות שלחו ותבאנה: החסדנה ותשנה עלינו נהי
 ותרדנה עינינו דמעה ועמנו יולדטים: כי קל נהי
 נשמע מציון ארץ שרדנו בשנו סאד קיי-עבנו ארץ כי
 השלכו משפנותינו: קיי-שמענה נשים דבר-יהוה ותקח
 אנכם דבר-סיו ולטרנה בנתיכם נהי ואשה רעתה קינה:
 קיי-עלה מות פחלותינו בא פאר-מנותינו לתברית עולל
 מהיץ בחקים סדכות: דבר כה נאם-יהוה וגמלה
 נבלת האדם ברמן על-סני השנה וכעמיר סאמר הקוצר
 ואין סאמר: כה אמר יהוה אל-תחל חכם בחכמתו
 ואל-תחל הגבור בנבדתו אל-תחל עשיר בעשרו:
 כי אם-בלשח תחל חסד-תחל השפל וידע אחי כי אני
 יהוה, עשה הסד משמים תברכה פארץ קיי-באקה חסאמי
 נאם-יהוה:

חסד א'

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם צור כל-העולמים צדיק
 בכל הדורות האל הנאמן האומר ועשה המדבר
 ומקים שכל-דבריו אמת וצדק: נאמן אתה הוא יי אלהינו
 ונאמנים דבריה ודבר אחר מדבריה אחר לא ישאב ריקם
 כי אל מלך נאמן ורחמן אתה: ברוך אתה יי האל הנאמן
 בכל דבריו:

הפטרה לתשעה באב

תם על ציון כי היא בית חיינו. ולעלובת נפש תושיע
במהרה בימינו: ברוך אתה יי משלמה ציון בבניה:
שמתנו יי אלהינו באלהינו הנביא עבדך ובמלכות בית
הזר משיחך. במהרה יבא ויגל ו לבנו. על פסאו
לא ישוב זה ולא ינחלו עוד אחרים את כבודו. פי בשם
קדשך נשבעת לו שלא יבנה גרו לעולם ועד: ברוך
אתה יי מגן דוד:

דין תורה וילך מיינגעהןבען חונד דער סקרבנטעכ בעגינטט דין קינות:

קינות לתשעה באב

ספייטן מתחיל צפונך צלשטי סדוות עד ת' ע"ד סונך ה' לכל סנפלים ולצוק חתום
סס סונחנר אלעזר:

שבת סודי מני שמעוני עוברי. סחי ומאוס השימוני
בעדרי חברי. סכורת משפן סכורת דבירי. סכורת
והפלגנו גבורי. ספקו כף ומערו איברי. פסלה כל אבירי:
נסלה עדינו בצול דכיה. עיני חפתה לחזון בן ברכיה.
עד פלאי נלגל חבויה. עיני מעוללת ביונית נכויה. עשה
ונתם וקרא לכביה. ונס על אלה אני בוכיה: על פני
פדת נפצו חסדיה. פלגי סוף זכרה בערו יסודיה. פחד
הטא שילה תכף סודיה. פצו תנורי יער איה חסדיה.
פצו מעשה ערה לנדיה. פרשה ציון בידיה: על תר ציון
צדו שאוני מדני. צפו על ראשי זדוני. צור נצרת לעורר
מדני. צעק עמי בימי בן דיני. צדיק הוא יי: אתה קלים
דבדקת ומעדיי ערמוני. קרפת בו אלי ויחרימוני. קראתי
ליושבי גבעון עוד הם זרמוני. קולי לחשמיע בערב
דגרימוני. קומי עבדך בקתל הערימוני. קראתי למאחבי
למה רמוני: למה רוח אפינו למכה שמרו. ראית פי
כתנור עזר במרו. ראית פי עמל וכעס באוייך גמרה
דקת קיר יחוקאל לגמום גמו מרו. ראה ונבחידם מנו

קינות לתשעה באב

אמר. ראדה יי כי צר לי מעי חמרמרו: הושיבנו שיש
שמע לנו צאני. שבתם רמוס הנרי להדאיבני. שפתי
משוררי דביר דממו להדאיבני. שמעת זמורות אף הבין
למאטאני. שכבו וגדו הצין להבריאני. שמעו כי נאנדה
אני: כי תם תקת בכס אופניך. תשיב להם גמול כנאו
הוות פניך. תרהוק לצלמון יועצי על צפוניך. תתן להבדב
נותצי פניך. תקרא לשפרם פוס פמוס פניך. תבא כל
רעתם לפניך: תבא אל צר אשר כלנו. למבא חמת בחמה
נהלנו. עד תלח ותבור הגלנו. זמן ובחור ובתולה ככלנו.
רם הבט נא עמך כלנו. זכור יי מה היה לנו:

עוסד ע"כ ס"ז בכל סרוז לאסר חיצה סנייס:

איכה אצת באפק לאבד ביד אומות אמוניך. ולא זכרת
ברית בין הפתרים אשר ברית לבחונך. וגפון
במינו זכור יי מה היה לנו: איכה נערת בנערתך לנלות
ביד גבורים גאוליה. ולא זכרת הלינת הלוג הרך אשר
דלנת לדגליה. ובכן הברנו: ויו איכה הגת בהגיונה להדוף
ביד המונים המוניך. ולא זכרת ועוד נתק וסת אשר ועדת
לועודך. ובכן וקוננו: ויו איכה נחת בנעמך לולול ביד
זרים זבוליה. ולא זכרת חתון חקי הערב אשר תקקת
להמוליה. ובכן חוינו: ויו איכה מרחת במרחך למרוך
ביד מורפים מלאיה. ולא זכרת יקר ידידות יושר אשר
יחדת ליודעיה. ובכן יללנו: ויו איכה כוננת בבכעסך
לכלות ביד כפירים פרמך. ולא זכרת לא לזנות לעולם
אשר למדת ללקוחיה. ובכן להגנו: ויו איכה מללת
במואסך למחות ביד מונים מנשאיה. ולא זכרת נשיאות
נוצת נשר אשר נשאת לגשואך. ובכן גהינו: ויו איכה
שחת בסערך לסגר ביד סעפים סהדיך. ולא זכרת עו
צדי עדיים אשר עשרת לעבדיך. ובכן ענינו: ויו איכה
פצת בבחך לפגור ביד פריצים פלאיה. ולא זכרת צהלת

קינות לתשעה באב

צבי צדיק אשר צננך לצביון. וכן צננך: בור איכה
בראת בקרונתך לקנות ביד קשים קרונתך. ולא זכרת
רנש רכב רבוחים אשר רצית לעדך. וכן רנננו: בור
איכה שונאת קרונתך. לשלוח ביד שוללים שלמך.
ולא זכרת תוקף תלתי תורד אשר תננה לתמימך.
וסכן הנננו: בור שוננו לשונך וקעות פנים. על מה
בזם ערו נשביע פנים. וברו פהותי בשלחה ישבת
בירושלים. רננתי וננתי וננתי עד חג שמים:

עיוקד ע"ס נ' ס"ב כלפי פרחים כלפיוס פניות:

אנחה עד חג שמים. אנחה אתי שמים. אאור יום
סודיכי פנים. אתעונן סי יתן רופשי מים: אבהין
בבכי ילל מדבר. וסדנה לל סלל וסדן ססד פד. אבה
אתי עולת מדבר. אששן סי יתני ססד פד: אנדע ואנשל
בגזקה זית. אננה אתי כל בני בית. אגרום שיאמר בעל
פבית. אנשה סי יתני שסד וסית: אנהו בקל לב
למציאות. אננה סלון פם למסדה. אנאג איה רעה
ולא אמצוהו. אסנן סי יתן ידעתי ואמסוהו: אהסכה
ואתהסכה פסמן בסלי. אנהה סנים פסנים לתנות עמלי.
אנהו נדס וסנר סלתות לסלי. אננה סי יתן אפוא
ויסתבון סלי: אנרח ששסני נונבי עלי. אנדיע בבצע
ומעלי. אטללו מזלח בקרעי סעלי. אננה סי יתן שומע
לי: אננה פחוסדה האבדנה. אננה פי היתי מחתנה. אניל
פלגים פכריכה העלזנה. אננוכ סי יתן לי אבר פיזנה:
אח נפישע מקדית עזו אל צוד. אנה בלי מים לעצוד. אחו
קמות לקצוד ועוללות לבצוד. אסיתח סי יוכלני עיד
מצוד: אפע אגלי אפרני בצלמת. אמשה ואשכונה
עד חצר מות. אמפל את הסתפים לטת. אננה סי נבר
יתה ולא יראה סת: אגלות לעודתי תרתי חות. איומתי
בכל שנה אומדת היא השנה הזאת. אנדע לכל פי מידעת

קינות לתשעה באב

שנת. אם לא פי יד יי עשיתה שנת: אפוף לך ראש יי
 חלי. אכרע לך כרד לזמל מחלי. אכתירך בטיד משיר
 מחולי. אבן פי יקב קמח לי: אל תשבח צעקת ארצאל.
 אליו לצבור יתדה ויקחאל. אלפי טנפון אשד מסר אל.
 לאמר מי ימן מנין ישתת ישראל: ישראל מעת בדרבי
 לא הלכו. אבגי מבקשים ופי טחם נחשכו. רננתי
 והללתי ומעי ולי נשכבו. שיכה תפנתתי מרשטוני
 השליכו:

ספר כל' ל' טלש פקיס:

זיכה תפנתתי מרשטוני השליכו. וכנגד נפשו תצבור
 לך השליכו. ובחלקם תגוי אשר חזו נמלטי. וגם
 אם בחסתי שלכו: לשה פריכו אלי בלכם. חוקי עלי
 דברכם. מרדכם היטה שנת לכם: אלע שופטי בסועצות
 עותם. ופנים אסיר טחם פשר עותכם. וימר לאבב
 מרדם לתבועתם. חלף ונתתי לשמירם בעתם: סוד קטנות
 שומי. פלה כספו וישועתי. נחמיו מתדה ישועתי:
 גרע רום קרנם במלוקם הקיוד. ובאבדות חרב לעדיהם
 הציר. מו רזב צט קיוד. תגוד וחשיג לכם דילש צט
 קציר: דוד קשטו ובלה בתרן. ובגדל אשל שמי ערן.
 פרצני שלש עורה פרן. תסת ונתתי שלום בפרן: הנה
 צורכם ומשונם ומשונכם. חשך לעבד תלהם בכם.
 הנוצרכם ותקפם חלוקכם תענכם. וציה תבנתת ודפכם
 ארת איביכם: בתוסם תרת צדק מלשה. ני במסעיתתה
 מצא כל משקדה. ובגדיה חיליה נדה ממעודה. בלשני
 ורדפו מכם תפשה טשה: אה עליון קרית מנעדיכם.
 והאביל שפני חל עבודת תולכם. מי בקש זאת פן
 והגליכם. וימר אשר ופיזי חלוקכם: תאב שנת אום
 לקט בשותן. ובגלב שיליה אמתה דישן. קמוד תפשת
 דצעלה כמבשן. וישעלו איה דון תמוד ונבולכם ישה נושן:

קינות לתשעה באב

סָבְעוּ נַכְסוּ רוֹבְדֵי דוֹכְנֵי. בְּנִיא חֶמֶת בְּנִקְטָל מִכְּנֵי. הָרִי
 בְּמַה שָׁנִים גִּלְדָה יִסּוּד מְכֹנֵי. וְסַע מִתּוֹכִי אוֹמֵר וְתַחֲתֵי
 מִשְׁכְּנֵי: יִשְׁבוּ מִבְּכִים מִנְּעֶק מִתִּיבָם. בְּאַרְבַּע מִיתוֹת הַפִּיל
 מִתִּיבָם. וְתִרְבּוּ וְרַעַב וְתִהְיֶה וְדָבָר שִׁיחַתְכֶם. כִּסּוּ צֶל שָׁן
 וְהַתְּחַלְכְּתֵי בַתּוֹכְכֶם: בְּלוּ לְשׁוֹד בְּרִנֵּעַ אֲהַלִיכֶם. וּבְכֶם
 גִּשְׁבְּעוּ מִחֻלְלֵיכֶם. לְחִיקְכֶם גִּשְׁפְּכוּ נִפְשׁוֹת עוֹלְלֵיכֶם.
 בְּמוֹאֲסֶכֶם שִׁיחַ אֲנִי יי אֱלֹהֵיכֶם: לְאַמּוֹתֶם כְּלָבִיל אֲנִי
 שׁוֹעֵי. וְצִוֵּר לְמִלְאָכֵי שָׁח מְנֵי שְׁעוֹ. אֶרְצֵן הַבְּרַמֶּל הַבִּיאוֹתִים
 וְשִׁנְעֵשְׁעוּ. וְשָׁנְאוּ מוֹכִיחַ וְאִם לֹא תִשְׁמְעוּ: מַה אֶעֱיֹד
 יִשִּׁישִׁיךְ עִם גּוֹרֵךְ בּוֹסְסוֹ. אוֹמְרִים עַל סוּם גְּנוּם עַל כֵּן
 גָּסוּ. גִּלְאַתִּי גִשׁוֹא עוֹנֵתֵיכֶם בְּהַמְעָסוֹ. וְאַיִסְרְכֶם כְּנִמְתִּי
 אִם בְּחֻקְתִּי תִמְאַסוּ: גְּבִיאִיךְ תָּעוּ תִרְמִית שׁוֹא חֲזוֹת.
 וְאֶדְרוֹשׁ לְסִלּוֹחַ וּפְצִיתִי מִי זֹאת. פְּתִיתִים וּכְנַגְדֵי הַשִּׁיבֵי
 עֲזוֹת. וְאַנְפִּיתִי וְשַׁחֲתִי אֶף אֲנִי אֶעֱשֶׂה זֹאת: סָפְקוּ חֲרָקוּ
 שָׂרְקוּ מוֹנֵי. מִבְּפָנִים וּמִבְּחִיץ לְהַצְמִיר אֲמוֹנֵי. כִּי בְנֵי
 עָדִים חָלְלוּ סְבוּנֵי. לְרַעַה וְלֹא לְטוֹבָה גַם וְגַתִּיתִי סְנִי: פָּצוּ
 לְבַנֵי מִי תְחַלֶּה. עִם כְּבֹד עוֹן פֶּקֶד וַיִּלְאַה. לֹא תִחַבּוּ עוֹד
 לְמוֹפֶת וּפְלֵא. אֲנִי וְנִסֵּעַ וְגַם וְאִם עַד אֱלֹהֵי: עֲשֶׂה בְרִים
 קִדְקוֹד בְּנֵי שְׁאוֹן. וְדָמֵי הַשְּׂבִירֵנִי בְּנִיא צְמָאוֹן. וּבְכָל שָׁנָה
 וְשָׁנָה הוֹסִיף יְגוֹן עַל אוֹן. מַעַת בָּעַם וְגַם וְשִׁבְרִיתִי אֶת
 גְּאוֹן: צַעַק הוּי הוּי וְאַשְׁפֹּתוֹ הָרִיק. מִפָּה וּמִפָּה תִבִּיא
 עָלַי מְעָרִיק. וּבִלְעָנִי מְעוֹז שְׁנֵי צַד הַחֲרִיק. וּבְלָה כּוֹז
 כְּנֵאִם וְתַם לְרִיק: קוּמִי דַפְקִי שׁוֹעֵי אֵל דָּמִי. וְתִנֵּי כְּאוֹז
 מֵאַרְצֵן קוֹלְךָ וְדוּמִי. מִי רֹשׁ הַשְּׁקֵנִי וְהַדְּמִי. וְחֲשֵׁךְ הַלּוֹכֵי
 כְּנֵאִם וְאִם תִּלְכוּ עִמִּי: רֹאֵה גּוֹרֵל אוֹיֵת הוֹשֵׁם לְרוּעִים
 לְעֵית. וְלִקְאַת מִדְּבַר הַיִּיתִי דְמִיִּית. גּוֹלְדָה כְּנֵיִית וְסָרָה
 גְּנִיִּית. בְּשִׁמְעֵי וְהַשְּׁלַחְתִּי בְכֶם אֶת חֲנִית: שָׁכְבוּ בְּעֵלְיוֹף
 כְּתוֹא מְכָמֵר וְאִין הוֹלָה. הַמְּלֵאִים גְּעֵר וְאִין מִרְפָּא עוֹלָה.
 הָרִי בְּמַה שָׁנִים הִמְמֵנִי לְהַתְּכָלָה. אֲנוּשִׁים בְּזוֹבוֹת וְאִם

באלה: תקרא איה עוללת על ארמוני. לסלסל ולרומם
 שבעתים באוני. תהום צרי בצאת קול מארמוני. בנהממתי
 בריב והלכתי אף אני: אף אני לכד ביוקש שברון. ערבה
 שמחה והשבית הרון. לארץ אשב ואהבה בברון. איכה
 ישובה הבצלת השרון:

מיוסד ב"פ ס"ז כנלשי קדווח:

איכה ישובה הבצלת השרון. ודמם רון מפי נושאי ארון.
 ונעו ממשמרותם פנהים בני אהרון. בנמסר הבית
 במסרבי מרון: בכה תבכה מחמשת ספרים. בנהרני נהן
 ונביא ביום הכפרים. ועל דמו נשחטו פרחים בצפירים.
 ונרו בצפירים פנהי צפורים: גלתה מארצה בלה מקשטה.
 בעון מעשרות ושמטה. ומארבעת שפטים הושמטה.
 ומעדיה הפשטה משמרת מפשטה: דרכי היכל שחטו
 בנסרין פותלו. והמעיל בנקרע פתילו. הורד והשפל מזלו.
 ונעה משתלו פהן עייתה לו: היו אזיבים מלעיבים בלוחמי
 לחם. בבטלו הלא פרוש לרעב לחם. והרעבו והיגעו
 סמים ומלחם. בבטלו שתי הלחם מבית לחם: ויצא תהר
 אום בבסק נהפת. והמורו אפר על ראשה נפת. ונרות
 נכבו ומנורה נכפת. כמשעו בלחם ופת. נלפדה יורפת:
 זכרה זמן אשר נעשה ונשמע השיבו. ועתה ענות אמן
 לא אבו. לענה ורוש שבעו ורוו. והוקצו והילעבו פנהי
 עילכו: הטא חמאה ואמרה לאליל זה אל. והלעינה
 ותעתעה בחווי אל. עביר פן הוקנאה במרגיזי אל. ויצא
 טמעון אל כפר עיויאל: טומאתה החניפה תבל. ונעלה
 רב החובל. וענן אבק רגליו באבל. ואין מתברבל בכדני
 ארבל: ידו פרש צר בבית זבול. פי קליה חנקתי כחוד
 המפיל. כסאו השית לחפול וגפול. ויצא בכבל נבאל
 בהן כבול: קל עמה קוננו קנה. פי הכעיסו לאל קנא.
 גיוי נבל אותם קנא. ונודה מקנה משמרת אלקנה:

קינות לתשעה באב

לְצַרְפוֹ. לָמָּה לִנְצַח שָׁרַד בְּיַד שׂוֹדְדִים. וְנִהְיִיתָ כְּרוּעָה
בְּעַמּוּדָה. וְרַעֲשִׁיתָ וְרִגְגַתָּ וְעַתָּה מַה לִּי פֹה: אֱהָלִי אֲשֶׁר
קוֹמַמְתָּ לְאִיתָנִי קֶדֶם. בְּהִרְדֹּת מִי אִיפֹא. לָמָּה לִנְצַח
צַמַת בְּיַד צְעִירִים. וְנִהְיִיתָ כְּצַפּוֹר בּוֹדֵד עַל גֵּן מֵר צוֹרֵחַ.
מַה לִּידִירֵי פֹה: אֱהָלִי אֲשֶׁר פָּצַתָּ לְמַעַנּוֹ לְצִיר וְאַתָּה
עַמּוֹד עִמָּדֵי פֹה. לָמָּה לִנְצַח עוֹרֵעַר בְּיַד עַמִּים וְנִהְיִיתָ
כְּשׂוֹנֵא וְצַר. וְאַיָּה אֲוִי מוֹשֵׁב פֹּה: אֱהָלִי אֲשֶׁר נִהְיִיתָ
בְּעַנְיֵי הוֹד לְאֵת אֲשֶׁר יָשְׁנוּ פֹה. וְאַיָּנְנוּ פֹה. לָמָּה לִנְצַח
מוֹאֵם בְּיַד מוֹשְׁלִים. וְנִהְיִיתָ כְּגִבּוֹר לֹא יוֹכֵל לְהוֹשִׁיעַ
מִדַּלְקָה וּמִי לָקַח פֹּה: אֱהָלִי אֲשֶׁר בּוֹנֵת מוֹל מְכוּן לְשִׁבְתָּךְ
לְחוֹסֵף לְחַפּוֹ. לָמָּה לִנְצַח יוֹעֵה בְּיַד יִשְׁמַעֲאֵלִים. וְנִהְיִיתָ
כְּפֶתַח בְּחַלְלֵל. וְאַיִן עוֹד גְּבִיא וְנִמְתָּ הָאֵיִן פֹּה: אֱהָלִי אֲשֶׁר
חָנִיתָ מֵאֵז בּוֹ בְּתֵאֵי מִפֶּה וּמִפֶּה. לָמָּה לִנְצַח זֶנַח בְּיַד זָרִים
וְנִהְיִיתָ כְּפֹתִיק יוֹצֵא הוֹצֵרָה וְלֹא עֵבֶר פֹּה: אֱהָלִי אֲשֶׁר
הִכְנַתָּ לְהַשְׁלִיךְ בּוֹ לְפָנֶיךָ גּוֹרֵל פֹּה. לָמָּה לִנְצַח הוֹחֵת
בְּיַד אַחֲרִים. וְנִהְיִיתָ כְּגֵר בְּאַרְצָן וְנִמְתָּ כִּי לֹא נִסּוּב עַד
בְּאֵז פֹּה: אֱהָלִי אֲשֶׁר בְּעוֹן בְּצַעֲי הִשְׁכּוּ פּוֹכְבֵי נִשְׁפוּ.
לָמָּה לִנְצַח אֶפֶל בְּיַד אֲוִמּוֹת. וְנִהְיִיתָ כְּאֹרַח בְּמִלּוֹן. וְעוֹד
מִי לָקַח פֹּה: אֶחָזֵר וְקֶדֶם מִפֶּה וּמִפֶּה. לְכֹל הוֹר נְדוּד נוֹדַע
קִצְפוֹ וְחַפּוֹ: עַל מָה מְכַל אֹם שֶׁת עָלֵי בִפּוֹ. וְזֹאת לְבַעֲלִיל
כִּי פִיד חֲקוֹק בְּכַפּוֹ. רַפִּיתִי בְּמוֹחָה כִּי רָנַע בְּאִפּוֹ. וְעַד
עַתָּה אֵיכָּה יַעִיב בְּאִפּוֹ:

מיוסד ע"פ ס"ב כרמשי סרוזום ובלאנע סרוזום:

אי ביה אומר כורת לאב בפצת. בבירית בין הבתרים ביה
יהיה לנצח. והן עתה בלעו עצמי ברצח. למה אלהים
זנחת לנצח: אי ביה נש פשה לעולה לרצותך. נלכה עד
כה פתו בערותך. והן עתה דקרו בפלח בעיתך. יעשו
אפק בצאן מרעיתך: אי ביה הבטחת עקדים נקדים
במשאות. אם ביה יאמר ביה יחש אות. והן עתה ובתך
(26)

עיר מלאה תשוואות. הרימה פעמך למשאות: אי כה
 זעם וחרג מצרי בגן געיל בקודש. ויפן כה וכה חתם
 בעדת קדש. והן עתה הלקם אכל חדש. כל תרע אויב
 בקדש: אי כה טוב בשלח גאול עבדיך. כה תאמר
 לשלח עם לעבדיך. והן עתה ישבו אחרים בבית ועודך.
 שאגו צוהדיך בקרב מועדיך: אי כה פרייתות חדשות
 פרותות. בכה אמר ברחצות לילה במופתת אוותות. והן
 עתה ליהקו בנעליהם לאתות. שמו אתתם אתות: אי
 כה משמע ומשה עלה. כה תאמר לגות בית מעלה. והן
 עד עתה לא שבו בני גולה. יודע כמביא למעלה: אי
 כה שית ששים אותיות הקדומות. כה תברכו לששים
 גבורים דומות. והן עתה עתקו דומות. בסבך עין קודמות:
 אי כה פין לקוב עם וברך עם קדושיך. בשוב וכה תדבר
 הומר לקדושיך. והן עתה צרו על עיר קדשיך. שלחו
 באש מקדשיך: אי כה קינתת ליום שלמך. כה תעשה
 להם למחרם לבית אולמך. והן עתה רעשו והרעישו
 שמיך. לארץ חללו משכן שמך: אי כה שבעת שופרות
 ערץ. כה תעשה ששת ימים להפיל חומה לארץ. והן
 עתה שערם טבעו בארץ. שרפו כל מועדי אל בארץ:
 אי כה תשועות אסמי אוצר. בכה אמר אשר לחוסים
 גצר. והן עתה טפחו פתחי בהצר. עד מתי אלהים לא
 תחלצני מן המצר:

איכה את אשר כבר עשוהו. תבע מני לגבורת נשוהו.
 אשר עד לא שתקים נמתחו. בשלי רמו היורה
 ארץ תוהו: בלע באות ערבית ושתרית. גאה מגיד
 מראשית אחרית. בני וחרב ובנו באחרית. ומחוקי
 קלקלתו החרית: החרית אישון השך מידע. וקדמונים
 חוהו מגדע. או לראשי דורות נתוצו נודע. עד לא עשו
 קרנותיו גדע: גדע גובה קומת יציר צר. זה ספר לתני

קינות לתשעה באב

הקבצור. גלמי ראו עיניך הפצור. כהעביר פל לפניו געצור:
 דרך החוף מבית האוצר. ותדארו כי המצע קצר. דנה
 לבו כבט ביאת צר. ויקונן עליו איכה באיכה בעת צר:
 צר הראה לו במה שהיה. נתן קיר גמדי וגדר תדחיקה.
 לדורות למר גהות גהי ונהיה. על שכר אשר היה: היה
 הנוער ממורח. בין בתרים אחר כרח. ותדארו ארבע
 מלכיות ברדם וצרח. כי טבע שער המזרח: וחמס הנצל
 צרה. ברא השלכת געה. ואימה נוקלת עליו בבונה.
 וצדק מדת הדין כאן ראה: ראה עירום ועריה ונאנח.
 ולעקודו סוד זה פענה. עששדה מבעם עינו ולא נת.
 מראות גזעו טוב ונח: ונח יחד הם נפתחה. כי לא האמן
 בנאם זה. זן עינו במקום הזה. אשר ששמו ויקונן אין
 זה: השב חשוש בעולים וחדדים. תבן פי בו יהו רודים.
 תנישו על מה בדינו תרדים. יטרם תבע זבל מורדים:
 מורדים זבול ומצפוניו נבעי. ומסמרה נעלמו בקרקעיתו
 קבעו. ויו שעריו מני מה נתבש. והגם טמנים בארץ
 כי טבעו: טבעו מורדים לדע זמן. כי לגלות קן אב
 זמן. טוב משנגלה לו קן מאשו. השע הדבליג וקן קמן:
 ישבו ושאלו לאב לדע. זמן קן הפלאות סתי יהודע.
 יקו ליום ישועה ולא נודע. עד פי בעתו יחש ויהודע:
 יהודע קו לבם נסתכלו. ונכסה פתם ולא יכלו. רעף
 מקנאת ביהך נאכלו. וביגון חיישו קלו: קלו כסלי ציד
 כשלת. ונם שלח נא ביד השלת. כי מה גצע לי להשתלת
 ואחרי גלעדי ישלח: לאשתם לבבו עוללי סוף. ציה זה
 יום הבסות. לבם הבין לשורר פסוף. יי יטלך בודע
 חשוף: חשוף דועו ביד רמה. נגלה צימן רוטמה. בגים
 בשרו חמה זרמה. קצרה נקשם גניא ארם לדעת על
 מה: מה מצאת עולתה פי. פי בגוד בגדת פי. ממדבר
 המרת פי. ועד עתה ללא חממת פי: גביצתך נשעי

קינות לתשעה באב

ש

אבינו רוד. נסתכלו פרצות לגדור. נגליתי יום נקם לסדור.
 לא קדשו פריצי הדור: הדוד יזמו דעת סוד ודפקו.
 אשבעתי אתכם שמעו ופקקו. יען כשמעם זאת נתמקקו.
 ועל פנים ספקו: ספקו שישו באי הארץ. כנפלו בידם
 מלכי ארץ. סברו כי ישעם ירץ. ועל ידם יתפונן משוש
 כל הארץ: פצו פיהם תג ליי בשילה. דמו פי לעד יהיה
 שם משלו. פעלו שקר והשילו. עד פי יבא שילה: שילה
 רצה בחלה מעיסה. ונמאם באשר בו געשה. ראו מה
 עבירה עושה. לכל אשר חסין עשה: עשה עמי אות
 בצביון. ולעתו חשק קשיון. עלפתי כחורב בציון. עד
 אשר יזפיע אלהים מציון: צעק ציון איד נתן. לשום עלי
 נוי איתן. צדל ורקע על המפתן. ובהמתו חתיתו נתן:
 נתן בעתותו עת הובילני חקמי תרתי לעד ביה לקוממי.
 בושתי וגם נבלמתי בל בהקימי. ובהרי אף גם לי קומי:
 קומי קשכתי בהנחתה. קומי ולכי כי לא זאת המנוחה.
 קצתי בחי מאנחה. והנשתי ולא ערכה מנחה: ראה
 חע נפשי ונוחה. משלום ומשלוה ומתנחה. רטושה בהרי
 נשף אנוחה. גם שם לא נחה: נחה ידו וכה נכו. אנשישים
 על ראשם ברכבו. געו על נהרות בבל כנתעבבו.
 ובעוללו עוללו הוצה שכו: שכו שוכים גוים מדקורים.
 מתעוללים כמו בקרים. שהם יזיבו מדקורים. ומי פרת
 קרכימו חקרים: תקרא טבח מסך למבקורים. קיר ערה
 מקרקרים. וכל עם ולשון בם סוקרים. ועליהם מקוננים
 בני ציון חקרים: חקרים קול ברמה השמיעו לבכה. מה
 זה ועל מה זה הקרנו ביה. יחד זה אומר בכה. וזה אומר
 בכה. רגנו להמיר לשון איכה בלשון אי פה:

מיוסד פ"פ שלשס ט"ז כולשי פסוקים:

איכה אנשפתו פתוח בקבר. ולרודי באף הוסיף אבר.
 אני הנבר: איכה אנשא עון הג. והפם פי מפלל

קינות לתשעה באב

וְלֹהֲנִי. אוֹתִי נָהַג: אֵיכָה אֶץ וְעָמוּ לְשֹׁפוֹךְ. הִכִּיל גִּלְאֹתַי
 וְגַם שֹׁפוֹךְ. אֵךְ בִּי יָשׁוּב יַהֲפוֹךְ: זְכוֹר אֲפִיפְתִּי בְּשָׂרִי.
 וְגַם בִּי יָנְטוּ צִלְלֵי עָרֶב. וְהִבְאֵתִי עֲלֵיכֶם חָרֵב: רָכַח
 תִּבְכְּרָה בְּעֵרַת כָּל הַסָּרִי. וּבְעֵזוֹב אֹרֶחַ יִסְרִי. בָּלָה בְּשָׂרִי
 וְעוֹרִי: בָּלַע בֵּית לָחוֹם מְזֻקָה. וּבִבְהִיז סִבְכֵי גִקָּה. בָּנְתָה
 עָלַי וַיִּקָּה: בְּנֵי בִטְנֵי לְאֹכֹל הַקְּשִׁיבֵנִי. מִנִּי צַר אֲחֹזֵר
 וְהוֹשִׁיבֵנִי: בְּמַחְשָׁבִים הוֹשִׁיבֵנִי: נִחַלְתִּינוּ כְּנִטְשׁוֹ יָד
 לֹחֶם. נִם לֹא אָחוֹס וְלֹא אָרְחֶם. בְּשִׁבְרֵי לָכֶם מִטְוֵה
 לָחֶם: גָּלְתָה גְּהוּצָה לְעֵטוֹת עָדִי. מִחֶפֶז לְגָלוֹת לְעֵתְרִי.
 גָּדַר בְּעָדִי: גָּדַע גְּאוֹן נָדִיב וְשׁוֹעַ. וְהוֹשִׁיב יָמִין אֲחֹזֵר
 מִלְּהוֹשִׁיעַ. גַּם בִּי אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ: גַּם גָּבַר עָלַי פּוֹיֵיבִי.
 וּבִנְאֻקֵי סֶתֶם חָרְבִי. גָּדַר דָּרְבִי: יְתוּמִים גְּרוּשִׁים מֵאַחֲזוֹת.
 וְלֹא שָׁב אִפּוֹ בְּכָל זֹאת. וְאָמַר אִם בּוֹאֵת: דָּרְבִי יִיץ
 סָךְ לְהֶאֱבִילִי. גָּלוֹת שִׁשָּׁךְ הוֹכִילִי. הוֹב אֹרֶב הוּא לִי:
 דָּרַךְ הוֹחֵק עַל בְּמוֹתַי לְהִשְׁתַּרֵּר. שָׁעוּ מִנִּי בְּכִי אֲמַרְדּוּ.
 דָּרְבִי סוֹרֵר: דָּבַק הוֹלְקִי וְצָדִנִי בְּרִשְׁתּוֹ. עָלַי לְלַטּוֹשׁ
 מִתְּרִשְׁתּוֹ. דָּרַךְ קִשְׁתּוֹ: מִימֵינוּ דָּלָה וְגַם אֲשִׁימְכֶם.
 נִיָּא גָלוֹת אֲוִבֵלְכֶם לְהַכְלִימְכֶם. וְהִלְכְתִּי עִמְכֶם: הוּי
 הָהָ לְיוֹם בְּכִוּוֹתִי. וְצָרְבַת אֵשׁ כְּוִוֹתִי. הִבִּיא בְּכִלְוֹתִי:
 תִּהְיֶה הוֹלֵךְ מִפְּנֵי מְזַעֲימִי. וּכְעָסִים דָּמִי הִטְעִימִי. הִיִּיתִי
 שִׁחּוֹק לְכָל עַמִּי: הָאוֹכְלִים הַקְּדוֹשׁ פָּסַח בְּלִיל שְׁמֹרִים.
 הָאוֹכְלִים בְּכֶפֶן רָאשֵׁי חֲמוּרִים. הוֹשִׁבִיעֵנִי בְּמֹרֹרִים:
 עַל צוֹאֲרֵינוּ הַשְּׂרִיג וְחִלְלֵי שְׂכָם. וְגַם אֲפַקֵּד עַל
 עוֹנֵתֵיכֶם. וְאַכְלֵתֶם בְּשָׂר בְּנֵיכֶם: וַיֵּצֵא וְקָדַקֵּד סִפְח
 וְרָצִין. וְחֹזֵק מוֹסְרֵי בִי וְאַתְלוּצִין. וַיִּגְרַם בְּחֻצִין: וַיַּחֲמוּס
 וַיִּגְצַל מֵעָדִי לְהַכְפִּישֵׁי. וּמְגוֹבָה לְתֵהוּם הַרְפִּישֵׁי. וַתִּזְנַח
 מִשְׁלוֹם נַפְשֵׁי: וַיִּגְדַּל וּכְבֵּד נֶאֱכַר רְצָחִי. וּבְקָדַקְדִי עָלָה
 צוֹחִי. וְאָמַר אֲכַבֵּד נְצָחִי: מְצָרִים וְכוּשׁ שָׁח אֲשִׁיבְכֶם.
 וְאֲשַׁפְּטֵיכֶם כְּזֹמוֹתֵיכֶם. וְהִשְׁמַדְתִּי אֶת בְּמוֹתֵיכֶם: וְכָרַח

קינות לתשעה באב

מ

זאת כי נבאש נרדי. ולכלה פין מקבוד ידי. זכר עני
 ומרודי: זנה זעם ולב הקשיח. ובהתעברו עם משיח.
 זכור תזכור ותשוח: זכות זקני ופעלם אביא. כי בכן
 פרץ נתיבי. זאת אשיב אל לבי: אבותינו זעקו וכלו
 מדבה. ושה על רעתנו כי רבה. ונתתי את עריכם חרבה:
 חמא חו כי בעון נכתמנו. תמור כי בצחיון גזהמנו. חסדי
 יי כי לא תמנו: השב חרשי לקרקר קיר קורים. ומר
 יבביון מבתי סוקרים. חדשים לבקרים: השך חוון מגישי
 אשי. קיר בעור לגישי. חלקי יי אמרה גפשי: עבדים
 חסמונו מלגדור פרץ. ותזכורת קשורת פין בחרץ.
 והשמותי אני את הארץ: טמאתה טפלה וגטה קו. ולא
 גסוג אחר מקניו. טוב יי לקניו: טבעו מירותי ופי עד
 דמם. וכל עובר עלי שרק ושמש. טוב ויחיל ודומם:
 טובים טפים נכלו כהוסיפו למעול. ובמעללי חרה בי
 לפעול. טוב לגבר כי ישא עול: בנפשנו נביא טרף
 נברה. כי כמו ברחת ובמזרה. גם ואתכם אורה: ירו
 ירה בי אור כסדום. ועל כל אלה הונאתני בת אדום.
 ישב בדר ויהום: ישבו יגונים בני על חופהו. כי כבוד
 עלי אפהו. יתן בעפר פיהו: ידי יוסדי שתו בי מחו.
 וקשבתי מפי צר שחי. יתן למכהו לחי: עורנו יועם בחרם
 בקרץ. וגויתינו שמנו בארץ. אז תרצה הארץ: כל כבוד
 תארנו הכלם. וצור אורתותיו חסד כלם. כי לא יזנה
 לעולם: פלינו כמעט כי בי נלחם. ועל הרעה הוא נחם.
 יי אם הונה ורחם: פלה בעסו והצית להבו. ובתכלית
 ששה מאורי אור כבו. כי לא ענה מלבנו: נשים כפרועות
 יושבות שמה. בכל שנה ושנה מזכירות אשמה. כל ימי
 השמה: לא אליכם לוחצי גליו. ועל בניו העביר גליו.
 לדבא תחת רגליו: לאמותם לעת כמהו משבר. יען פי
 גרון פתוח בקבר. להטות משפט נבר: לא למחות פין

קינות לתשעה באב

לעם קרובו. ואיך מתער הוציא חרבו. לעזת אדם פריבו:
 שרים לכודים הוציא משערים. תת בתאנים השוערים.
 לעולל הנשואים: מפרום מגילה כתב בנהי. קינים והגא
 נהי. מי זה אמר ותהי: מה אעידך מאומה מלהרצה.
 נתונה ביד מריב ומתנצה. מפי עליון לא תצא: מחמאת
 מדיחי אקונן. מנחמי כמיין מתרונן. מה יתאונן: בחורים
 מוטטו בשלו לחרב. ושכינה הועלה מקרב. וכשלו איש
 באהיו כמפני חרב: נשקוד גמל עול פורכנו. ויתעב שיי
 ערכנו. נחפשה דרבינו: גביאיך נאצו לקרוץ עפעפים.
 ואכזרו עלינו ארץ אפים. נשא לבבינו אל כפים: געו
 וגדו ראש במהמורנו. רשעים מפילים במכמורינו. נחנו
 פשענו וקרינו: זקנים ונינים לרוב סגויים. אכלום והשיתום
 משל בעמים. בנם ואבדתם בעמים: סלה שמי קמורה
 באף. ואפער פי ואשאף סבות באף: ספקו סוטגי כף
 נאשתונן. ואצעק חמם ואתאונן. סבות בעגן: סורו טמא
 שחו מאשימינו. בהנתן כפרול שמינו. סחי וטאום
 תשימנו: שבת משוש ושמים משודרים. ורודפי קלו
 מנשרים. לאבד הנשואים: על אלה עשקונו בחרוסיהם.
 והגדילו שאון גדוסייהם. פצו עלי פיהם: פצו פתרו פה
 מבאר שחת. ואמרו עלי בתובתת. פחד ופתרת: פני
 פאר חפת מעוני. הקמיל והקים מעני. פלגי מים תרד
 עיני: נפלה עטרת עז משענם. וצר בשבעה דינים דגם.
 והתודו את עונם: פרשה פוצצה אוי כי סגרה. תמור
 עז מתניה הגרה. עיני גגרה: עשה עברתו ויתרה. וערף
 את מדון מגרה. עד ישקוף וירא: עודנו עף כבוד ועלה.
 ועשר מפעורו הועלה. עיני עזללה: על זה פסק נוי
 געמם. ושח לא אעזבם בכף זעמם. אף אני אלך עמם:
 צדיק צו צעדי לספור. וכעקלתי יזשר ואכפור. צוד צדוני
 בצפור: צעק צורי וסכך מעבור. ובחללי ערף לשפור

קינות לתשעה

צמתו כבוד: צדו צעדי וסע הורשי. וכעלותם עלי לחורשי.
 צפו מים על ראשי: על הר ציון צבאו להקריתי. וצור שח
 אהמול על שאריתי. וזכרתי את בריתי: קראתי קשוב
 חרפת מוני. על הלחי מבים בני. קראתי שמך יהוה:
 קומי קראי פי לא תכלם. ויתענגו לרוב שלום. קולי
 שמעת אל תעלם: קלים קדחוני ועלמת מראך. השב
 בזרים מוראך. קרכת ביום אקראך: אלה יי קץ אל
 תכזב. עד מתי פחורש אעזב. והארץ תעזב: ראה רוגז
 מפת אנושי. ואמר פהגמשי בגשי. רכת יי ריבי נפשי:
 ראה רוב בעתותי. השמות כל עדתי. ראית יי עותותי:
 רוח רפתה בי מאימתם. לבלעי העלו חמתם. ראית כל
 נקמתם: למה פרחוק תעמוד בדברם עזות. נמת הנשמה
 אושי: פרוזות. ואף גם זאת: שמעו שנוקשתי בדחיפתם.
 ונילק עליה עיפתם. שמעת חרפתם: שכבו שוחחים בני
 מיגונם. ושזביהם גאה מאוד גאונם. שפתי קמי והגיונם.
 שישי שוסתי פי בי יד מטה. משפלת עד שאול מטה.
 שבתם וקימתם הביטה: השיבנו שלם שלום שנים.
 וזאמר אפרם משאונים. וזכרתי להם ברית ראשונים:
 תבא תשורני ותצילני מלקמול. הם שגבו חיל ואוייך
 אמול. תשיב להם גמול: תקרא תגלה יום פמום בלב.
 ומחפשי עולות לפעול מלב. תתן להם מגנת לב: תצילני
 ממוקשי בני אדם. סוטנים להפיל בלי להעמידם. תרהוף
 באף ותשמידם: פי תמיד רוקדים ושוחקים. ומתורתך
 אנו לא רוחקים. השיבנו והורנו אלה החקים:
 זכור אשר עשה צר בפנים. שלף חרבז ובא לפני ולפנים.
 נחלתנו בעת כטמא לחם הפנים. וגדר פרכת בעלת
 שתי פנים: יתומים געל במגן מאדם. נימדד קו במראה
 אדם מדם. מימנו דלה והשכיר חציו מדם. ביצא מן הבית
 ותרבו מלאה דם: על הגותו היות גבר. ונטה אל אל

קינות לתשעה באב

יחד למולו לנבד. מצרים וכל אום אם עם נבד. אני בתוך
 ארצו ארץ אליו בצואר: אבותינו נהה בהנניסו בחוריו
 אכלה אש. ונה ונה צוערה הננים ולא נכה באש.
 עבדים חתו בתוכו לבת אש. ועל מה בבית אש ממרום
 שלח אש: בנפשנו מבענו פהוציא בלי שרת. ושמים
 באני שיט עם להשרת. עורנו נמק בהשכים משרת. ולא
 מצא תשעים ושלשה בלי שרת: נשים בשרו כי בא
 צריץ. בקרקע הבית נעליו החריץ. שרים לפתו בבוא
 צריץ. בבית קדש הקדשים צחנתו השריץ: בחורים
 מבהיץ צנו מחזקים. ותרו כי יונק בששים רבוא מזיקים.
 זכנים נבעתו בהרשוהו משחקים. עשות רצונו והוא אסור
 בזיקים: שבת סומן ויבא ארמון. ניסבב חומר ניעות
 המון. נפלה עברה על בני פצל לח לוי וערמון. ער מי
 נוטש מדוק ארמון: על פתח הר הבית החל לבוא. ביד
 ארבעה ראשי טפסריו להחריבו. על צד מערבי לזכר
 השיריד בו. וצג אחר כתלנו ולא רב ריבו: אתה קצפת
 והרשת לפנות. ילדים אשר אין בהם כל מום אשם
 להפנות. למה רגשו גוים ולא שעת אל המנחה פנות.
 ושלחום בארץ עוץ בשלש ספינות: השיבנו שועו כבאו
 בנבכי ים. ושתפו עצמם יחד לגפול בים. שיר ותשבחות
 שוררו בעל ים. כי עליך הורגנו על מצולות ים: כי תהומות
 באו עד גפשים. כל זאת באתנו ולא שבחנוך חלו לממשן.
 תקותם נתנו למשיב מבשן. ובת קול נשמעה עודה
 למה תישן:

עיוסד ע"פ ט"ז ככחשי הכוזום בלותים סלית:

אם תאכלנה נשים פרים עוללי טפוחים. אללי לי: אם
 תבשלנה נשים רחמניות ילדים המרודים משמים
 מפחים. אללי לי: אם תגזנה פאת ראשם ותקשרנה
 לסוסים פורחים. אללי לי: אם תרבק לשון יונה לחיך

קִינּוֹת לַתְּשׁוּעָה בְּאֵב

ח

בְּצַמְאוֹן צְחִיחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תְּהוֹמְנָה זֶה לְעַמֶּת זֶה בּוֹאֵי
וּגְבִשְׁלֵךְ אֶת בְּנֵינִי צוֹרְחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תּוֹעֲדָנָה זֶה לְזֶה
תִּנְי אֶת בְּנֵךְ וְהוּא חֲבוֹי מִנְתַּח נְתָחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם
תִּזְמִינָה בְּשׂוֹר אָבוֹת לְבָנִים בְּמַעְרוֹת וְשִׁיחִים. אֱלֹלִי לִי:
אִם תְּחַיִּיבְנָה בָּנוֹת אֵל חֵיק אֲמוֹתָם נְתַפְּחִים. אֱלֹלִי לִי:
אִם תִּטְוֹסְנָה רוּחֹת עֲלֵלִים בְּרַחוּבוֹת קִרְיָה מְסוּחִים. אֱלֹלִי
לִי: אִם תִּיקְרָנָה בְּשִׁפּוֹל רַחֵם וְצִמּוֹק שְׂדִים וְאִם עַל בָּנִים
שָׁחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּבְשִׁלְנָה שְׂמוֹנָה מֵאוֹת מְגִנִים בְּעַרְב
אֲלוּחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּלְוֶהֲמָנָה רוּחֵם בְּמִינֵי מְלוּחִים
וְנוֹדוֹת נְפוּחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּמְעַטְנָה מֵאֵלֶיךָ מֵאֵת
וּמֵמֵאָה עֶשְׂרֵה עַד אֶחָד לְמַפְּחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּנּוֹסְנָה
לְמַסָּךְ הַיִּכָּל שְׂמוֹנִים אֵלֶיךָ כְּהִגִים פְּרָחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם
תִּשְׂרַפְנָה שֵׁם כָּל אוֹתָן הַנְּבִשׁוֹת פְּקוּצִים פְּסוּחִים. אֱלֹלִי
לִי: אִם תִּעַרְפְּנָה עַל דָּם נְקִי שְׂמוֹנִים אֵלֶיךָ כְּהִגִים מְשׁוּחִים.
אֱלֹלִי לִי: אִם תִּפְחָנָה גַּפְשׁוֹת מְדַקְרִים מְרִיחַ תְּנוּבוֹת
שִׁיחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּצְבְּרָנָה עַל אֶבֶן אַחַת תִּשְׁעָה
קַבִּין מוֹחֵי יְלָדִים מְנַחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם תִּקְעָנָה שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת יוֹנְקִים עַל שׁוֹכָה אַחַת מִתּוּחִים. אֱלֹלִי לִי: אִם
תִּרְאִינָה רַפּוֹת וְעֵנוּגוֹת כְּבוֹלוֹת עַל יַד רַב טַבָּחִים. אֱלֹלִי
לִי: אִם תִּשְׁכַּבְנָה בֵּין שִׁפְתִים בָּנוֹת מְלָכִים מְשַׁבְּחִים.
אֱלֹלִי לִי: אִם תִּתְעַלְפְּנָה הַבְּתוּלוֹת וְהַבְּחוּרִים בְּצַמְאוֹן
צְחִיחִים. אֱלֹלִי לִי: וְרוּחַ הַקּוֹדֵשׁ לְמוֹלֵם מְרַעִים. הוֹי עַל
כָּל שְׂכֵנֵי הָרָעִים. מַה שֶּׁהִקְרַם מוֹדִיעִים. וְאֵת אֲשֶׁר עָשׂוּ
לֹא מוֹדִיעִים. אִם תִּאֲכַלְנָה נְשִׁים פְּרִים מְשִׁמִיעִים. וְאִם
יִהְיֶה בְּמַקְרֵשׁ יְיָ כִּהֵן וְגִבִיא לֹא מְשִׁמִיעִים:

מיוסד ע"פ ס"ב סמך תיבת ולמס ולמס תיבת ולמס:

וַתֵּתָה אֲמַרְתָּ הַטִּיב אֲטִיב עִמָּךְ. וְנִפְלִינוּ אָנֹכִי וְעִמָּךְ. וְלָמַת
בְּנִי מְהֵלָלִי שְׂמֵךְ. שְׂפַכְתָּ עֲלֵיהֶם וְעִמָּךְ: אַתָּה
נִדְלַת וְרוֹמַמְתָּ בָּנִים לְהִנְקֵם. כִּי אֲשֶׁר יִשָּׂא הָאוֹמֵן אֶת הַיּוֹנֵק.
(35)

קינות לתשעה באב

וְלָמָּה דוֹדָנִים הָיוּ לְזָנָק. וְאֵרִיָּה גִּוְרָזְתִּיו לְחֶנֶק: אַתָּה
 הַנִּקְתָּ דָבָשׁ מִסֵּלַע. וְתוֹצִיא נֹזְזִים מִסֵּלַע. וְלָמָּה שׁוֹפְטִיהֶם
 גִּשְׁמֵי בִּידֵי סֵלַע. וְעוֹלְלֵיהֶם נִפְצוּ אֶל הַסֵּלַע: אַתָּה זָנַחְתָּ
 וְתַמְעָם בָּל גּוֹי. לִקְחַת גּוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי. וְלָמָּה חָשׁ וְעָלָה
 עַל אֶרֶץ גּוֹי. וְאָמַר לָכֵן וּנְבַחֲדֶם מִגּוֹי: אַתָּה טְאֵמִית
 שְׂשִׁים וּשְׁמוֹנִים. לְהַבִּיא גּוֹי שׁוֹמֵר אֲמוּנִים. וְלָמָּה יָזְמוּ
 מוֹאָבִים וְעַמּוֹנִים. לָעַם עִי בְּכַרְוָבִים מוֹנִים: אַתָּה כּוֹנֵנֶת
 לְשֶׁבֶת הַדְּדָה. הִרָה זֶה קִנְיָתָה יְמִינָה וְדָדָה. וְלָמָּה לְאַחֲזוֹר
 בְּשֶׁבֶת יְמִין יְדִידָה. נִתְנַבֵּל פֶּסַח כְּבוֹדָה: אַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם
 יי רֵאשׁוֹן. כּוֹנֵנֶת מְרוֹם מְרֵאשׁוֹן. וְלָמָּה נֶאֱמַר רָשָׁע בְּפִיהָ
 וְקִלְשׁוֹן. עַד כִּי נָגַע צָר בְּאִישׁוֹן: אַתָּה שִׁשְׁתָּ לְטוֹב עֲלִימוֹ.
 בְּשִׁיחַ תִּבְיָאמוּ וְתִטְעֵמוּ. וְלָמָּה עָרִיץ חֲרָף וְאָמַר אִי
 אֲלֵהִימוּ. וְאָכַל חֶלֶב זִבְחֵימוֹ: אַתָּה פּוֹרֶרֶת בְּעֵזָה יָם. וְתִסְדָּד
 בְּדִלְתַיִם יָם. וְלָמָּה צָלַלְתִּי עַד נִבְכִי יָם. וַיִּגְדַּל שִׁבְרֵי כַּיִם:
 וְאַתָּה קְרוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהַלּוֹת קְרוֹשִׁים. בְּקֶרֶב יְשִׁישִׁים
 הַמְּקוֹרְשִׁים. וְלָמָּה רָגַשׁוּ גּוֹיִם וּבְרַעַשׁ רוֹעֲשִׁים. וְהִשְׁמִי
 בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים: וְאַתָּה שָׁמַע אֱלֹהֵינוּ כִּי הִיָּינוּ חֲרָפָה.
 וְסִכְתָּד בְּאֵשׁ גְּשׁוּרָפָה. וְלָמָּה תִּבְלַע נִחְלַת הַפֶּה. תִּצְמִיחַ
 חֲרוֹפָה וְעֲלִינוּ חוֹפְפָה: וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא. לָךְ יי
 הַצְּדִיקָה וְנִצְדִיקָד בְּחַבְּהָה. וְלָמָּה נְהִיָנוּ וְלָנוּ נִדְבָהָה. כִּי בָל
 זֹאת בְּאַתָּנוּ בְּחוֹבָה:

מיוסד ע"פ ס"ב לספר שו"ת נ"ח:

לָךְ יי הַצְּדִיקָה בְּאִזְתוֹת אֲשֶׁר הִפְלֵאתָ מֵאִז וְעַד עַתָּה.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּבַחֲיָנָה אֲשֶׁר נִצְרַפְנוּ וְאוֹתָנוּ
 תַעֲבֹתָ: לָךְ יי הַצְּדִיקָה בְּגוֹי מִקֶּרֶב גּוֹי לִקְחַת בְּמִסּוֹת. וְלָנוּ
 בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּדוֹפֵי אֲשֶׁר נִמְצָא בָנוּ כְּמַעֲשֵׂיהֶם עֲשׂוֹת:
 לָךְ יי הַצְּדִיקָה בְּהִלְכוֹ אֱלֹהִים לְפָהוֹת לוֹ לָעַם. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת
 הַפָּנִים בְּנִמְרוֹ עַל יָם בָּיִם סוּף גּוֹי בְּאֵלֵהוּ בְּשִׁשְׁעִים: לָךְ יי
 הַצְּדִיקָה בְּחֶבֶד וְאַתָּם עַדִּי וְאֲנִי אֱלֹהִים. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים

קינות לתשעה באב

יט

בְּחַרְפָּנוּ יי בְּסִין קוֹם עֲשֵׂה לָנוּ אֱלֹהִים: לֵךְ יי הַצְדָּקָה
 בְּמַעַם שֶׁהִטְעַמְתָּנוּ בְּצַפִּיחַת בְּדַבֵּשׁ. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים
 בְּיוֹם הַקָּרְבָנוּ לַפָּנִי סוֹלֶת וְשֶׁמֶן וְדַבֵּשׁ: לֵךְ יי הַצְדָּקָה
 בְּכַלְפוֹל מִן וּבְאֵר וְעַמּוּד עֵגֶן. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּלֶחֶם
 הַקֶּלֶקֶל אֲבוֹתֵינוּ בְּאֶהְלִיהֶם בְּרִגְגָן: לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּמַדְבָּר
 לֹא חֶסְרָנוּ דָבָר. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּנֶאֱצוֹת לֶבֶן וְחִצְרוֹת
 וְדִי זָהָב בְּמַדְבָּר: לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּסִיחּוֹן וְעוֹג וְכֹל מִמַּלְכוֹת
 בְּנִעַן. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּעֶכָן אֲשֶׁר מַעַל בְּלִי מֵצֵא מֵעַף
 לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּפוּעַל אֲשֶׁר פָּעֲלָתָּ בְּאַרְבָּעָה עֶשֶׂר מוֹשִׁיעִים.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּצֶלֶם מִיָּבֵה פִי בּוֹ אֲנַחְנוּ מוֹשִׁיעִים:
 לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּקִימַת שִׁילָה וְנוֹב וְגִבְעוֹן וּבֵית עוֹלָמִים.
 וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּרִשְׁעֵי שְׁנַמְצָא בָנוּ שֶׁחָרְבוּ וּכְפֵּ אָנוּ
 גְּבָלְמִים: לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּשָׁנֵי חֲרָבֹת שֶׁחָרְבוּ בְּבִצְעֵנוּ
 וְאָנוּ קִימִים. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים בְּשׁוֹבְנוּ אֵלֶיךָ בְּכֹל לֵב
 שֶׁתִּשׁוּב עֲלֵינוּ בְּרַחֲמִים: לֵךְ יי הַצְדָּקָה בְּתִשְׁעֵי מֵאוֹת שָׁנָה
 שֶׁהִיְתָה שְׁנָאָה כְּבוֹשָׁה מִלְּהַשְׁמַע. וְלָנוּ בּוֹשֶׁת הַפָּנִים
 כְּתַבַּע אִישׁ חַמּוּדוֹת וְשׁוֹעֵי הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ וְשִׁמְעֵ:

מִיָּסוּד ע"ס תַּזְכֵּרָק בְּלוֹמִיּוֹם לַמַּשְׁחָרָה:

הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ לְתַפְלְצָת מְנַאֲצָת מִי לִי בְּשִׁמְעִים. וְשִׁמְעֵ
 שְׂאֵנַת צוֹרְרֶיךָ הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹסוּד שֶׁעַר
 הַשָּׁמַיִם: הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ לְרַגְשֶׁת הַחֹבְרוֹת עַל אֲדִיק
 עֲתָק. וְשִׁמְעֵ קוֹל שְׂאוֹן מַעִיר בְּחִימָה שְׁסִיבָה לְשִׁתְּק:
 הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ לְצִיר שְׁלַח וְגַם קוֹמוּ וְנִקְיָמָה עֲלֶיךָ
 לְמַלְחָמָה. וְשִׁמְעֵ פְלָצוֹת הַזּוֹמִים בָּא הַעַת אֲתוּ בְּכִיתוּ
 לְהַלְחָמָה: הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ לְעִצּוֹ עֲצָה וְחֶשְׁבוֹ מוֹיִטָּת בֵּל
 יוֹכְלוּ. וְשִׁמְעֵ שִׁיחַת נֹעֲצוֹ לֵב יַחְדוֹ עֲלֶיךָ עֲלוֹת נִסְתַּכְלוּ:
 הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ לְנִצְנוֹ וְשִׁלְחוּ בְּאֵשׁ מִקֶּדֶשׁ מוֹרָא. וְשִׁמְעֵ
 מִחֲרָפֶיךָ מִדְּמִי תוֹדָה וְקוֹל נְמָרָה: הַטָּה אֱלֹהֵי אֲנָךְ
 לְלִצִּים לְצוֹן חֲמָדוֹ לָחֶם. וְשִׁמְעֵ כָּל חֲרָפְתֶּם אֲשֶׁר חֲרָפְתָּ

קינות לתשעה באב

והפל אימתך עליהם: הטה אלהי אונק ליהרו והוציאנו
ברוכים ברחובות מחזרים. ושמע טרחות מינופם כהעלו
על מזבחה חזירים: הטה אלהי אונק לחללו ומנפו בית
קדש הקדשים. ושמע ידים מורקים למולך מילות קדושים:
הטה אלהי אונק ללועזים מעזים מצח לבו וגלחמה אתו
בביתו. ושמע חות הולכים מהללים פי אין האיש בביתו:
הטה אלהי אונק לדלים ועניים פי השפלו מאוד. ושמע
גדל צעקתם ובכיתם למאוד: הטה אלהי אונק לבוזה
ומלעגת מה תוחילי ואינו גבנה. ושמע בבית מספידים
וקורעים ומחפים מתי יבנה: הטה אלהי אונק לאומרים
עזב ושכח ונמש ולעד שומם. ושמע אנקתנו וקנא
קנאתנו והאר פניך על מקדשך השמים:

סקינה הזלח מיוקדת על עשרה סדוגי ונלכות ונוקדת פ"ס ל"ז ולס"כ קתום סס הוסכר
מליך ככ רבי יחילל:

ארזי הלבנון אדירי התורה. בעלי תריסין במשנה ובגמרא.
גבורי כח עמליה במהרה. דמם נשפך ונשתה
גבורה. הגם קדושי הרוני מלכות עשרה: ועל אלה אני
כוכיה ועיני נגרה. זאת פזברי אונק במרה. חמדת ישראל
כלי הקדש גור ועטרה. מהורי לב קדושים מתו במיתה
חמורה: יהי גורל מי ראשון לחרב בורה. כנפול גורל על
רבן שמעון פשמ צוארו ובכה כנגורה גורה. לרבן שמעון
חור השר להרגו בנפש גורה: מורע אהרן שאל בבקשה
לבבות על בן הגבירה. נטל ראשו ונתנו על ארפכותיו
מורה הטהורה. שם עיניו על עיניו ופיו על פיו באהבה
גמורה. ענה ואמר פה המתגבר בתורה. פתאום נקנסה
עליו מיתה משונה וחמורה: צוה להפשיט את ראשו
בתער השכירה. קום בעורו אמרי לנפשך שחי ונעבורה:
רשע הפושט עת הגיע למקום תפילין מצות ברה. צעק
צעקה וגזעזעה עולם וארץ התפוררה: מאתריי הביאו

את רבי עקיבא עוקר הרים ומוחזקין זו בזו בסבבה. וסדקו
 אה בשורו במסדק ברזל להשתבחה. יצתה נשמתו באהר
 וכו' קול אמרה. אשריך רבי עקיבא גופך טהור בכל מיני
 סתירה: בן בבא רבי יהודה אחריו הביאו בשביון לב
 ואחריה. נהרג בן שבעים שנה בידי אחריה. יושב בתענית
 הוד נקו וחסיד במלאכתו למתנה: רבי חנניא בן תרדיון
 אחריו מקהיל קהלות בציון שערה. יושב ודורש וספר
 תורה עמו והקיסוהו בהבלי ומורה. את האור הציתו בהם
 וברכהו בספר תורה. ספוגין של צמר הניחו על לבו
 שלא ימות מהרה: חסיד רבי ישכב הסופר תרגוהו עם
 צמורה. זרקוהו והשליכוהו לפלבים ולא הקבר בקבורה.
 יצתה בת קול עליו שלא הניח כלום מתורת משה לשמרה:
 ואחריו רבי הוצפית ביום עברה. עוף הפורה נשוק בהבל
 פיו בבמורה. צדיק רבי אלעזר בן שמוע באחרונה נהרג
 במדברה. יום ערב שבת היה זמן קדוש וקדש וקרא.
 הרב שלפו עליו ולא הניחוהו בחיים לגומרה. יצתה
 נשמתו בקרא אלהים יוצר וצר צורה: כהנה וכהנה חוספו
 בני עולה לענות בגערה. בסקילה שויפה הרג והנק מי
 זבל לשערה. נותרת ממנה יאכלו אריות עה פורה.
 חנה התנופה ושוק התרומה מרפו אריה והכפורה. ישיב
 יי ולא יוסף עוד לוסרה. אמין ברבים פושלות חלק יעקב
 רמו שוע בעת צרה. לצדק ימלך מלך. יאמר שלמו ימי
 אבליך. לאורו נסע ונלך:

החרישו ממני ואדברה. ויעבור עלי מה. חמס אועק ושוד
 לך שוכן שמימה. הציקתני רוחי ולא אובל
 ארומה. ביולדה אפעה אשאף ואשומה. מספר מר אעשה
 ואמנין בנהומה. דברי שאנתי יתכו פימה. ספדי על
 עזתי אשר נתנה לשמרה. אריד בשיחי ואהימה. וקול
 גדי ארימה: אף שבת משוש וערבה שמחה. כל פנים

קינות לתשעה באב

פארור וכל ראש קרחה. וכל זקן גדועה ועל כל לב אנחה.
 מאז נתעורר גוי עז פורה שוחה. סלה אבירי חגי עוז
 מבטחה. בתולותי וכחנרי גסח בנסיוחה. בראש כל הוצות
 נבלתם פסוחה. עוללי ומפי נחשבו כצאן מבחה. אילילה
 על זאת ודמעתתי על לחיה. האספוי אלי דויי צאן נדהה.
 להרבות הפכי ולהרים צוחה. הלילו שמים ותעקי אדמה.
 אריד בשיחי ואהימה. וקול גהי ארימה: אראלים צאו
 וצעקו מרה. ספור תמרור האגרו בחבורה. קול בחולה
 צרה כמבכרה. התאוננו על עדת שיה פזורה. עלימו פי
 נגזרה גזרה. בקרי אף ותעם ועברה. ונתועדו בפרישות
 ובטהרה. לקדש שם הגדול ותצורא. ואיש את אחיו חזקו
 בעצה. לדבק ביראה מהורה. בלי לעבוד זרה. ולא חסו
 גבר ונבירה. על פנים צפירת תפארה. אכל אחו נבירה
 יתירה. להלוט ראש ולקרוע שדחה. ואילמו דברו באמירה.
 לא זכינו לנדלכם לתורה. נקריבכם בעולה והקמדה. וגזבה
 עמכם לאורה. הצפונה מעין כל ועלמה. אריד בשיחי
 ואהימה. וקול גהי ארימה: אהימה גדולים וקמנים.
 לקבל בצחקה דין שוכן מעונים. וקמים דשנים ורעננים.
 הם היו תחלה נדונים. ויצאו לקראתם עני פנים. ונהרנו
 המונים המונים. ונתערכו קרדים עם פושדנים. והצבות
 אשר היו רחמנים. נהפכו לאבד בימים. ותפסו על
 אבות ועל בנים. ומי שגזר עליה לא ראשונים. הוא נשחם
 בחלפות וספינים. וברורים עלי תולע צמנים. הם לחכו
 עפר בתנינים. והפלות לבושות שנים. מעלפות בודעות
 חתנים. מנתחות בתרב וכיחנים. זכרו זאת קהל עדת
 נבונים. ואל תחשו מהרבות קנים. והספידו על חסידים
 והגונים. אשר צללו במים תוחנים. לבר את נפשי
 צנומה. אריד בשיחי ואהימה. וקול גהי ארימה: תורה
 תורה תגרי שק והתפלשי בעפרים. אכל יחיד עשי לך

ומספד תמרחים. על תופשי משופך ופורשי מכמורים.
 מלחין והובליך במים אדירים. עורכי מערכך מישך
 הדורים. מפענחי צפוניך ומגלי מסתורים. מי יקצה בנבעות
 ומי יסתת בקורים. ומי יפרק הויזת ומי יתרון שכרים. מי
 יפליא גזירות ומי יערוך גדרים. מי ישהד מעמקך ותתו
 אפרים. ומי ילהום מלחמתך וישוב לשערים. כלי מלקמה
 אבדו ונפלו גבורים. אשריהם משפילים פרקיע וזתרים.
 במנוחורת שלום גחו ישרים. אוי נאבוי ושהד ושכר
 לנותרים. למדיבת גפש ותבלים וצירים. לכליון עינים
 צלמות ולא סדרים. ערב אומרים מי יתן צפרים. ונזקר
 מצפים מי יגלה אורים. ממראה עינימו אשר המה שדים.
 מחויץ שפלה חרב ואימה מתדירים. עד מתי תביס רחאה
 כל סתרים. צפה עלבון תורתך אשר שרפיה זרים. קלעוה
 פרעוה קרעוה לגורים. בסידים סבוכים חגדילו תמרחים.
 בעל אלה תתאפק אדון כל יצורים. תנקום לדם וצשפך
 פמים הנגרים. משוד עניים מאנקת סעורים. עם שכי
 פשע לעגנים ומרורים. קומה לעצתי אהיד ונחידים
 פעמיה למשואות תרמה. ארד בשחי ונחיתה. וקול
 נהי צרימה:

ואת נדי תפאתי השמימה. ודמעתני על לחיי צרימה.
 וכיום זה נהי נהיה צרימה. ונחיתה פנים ימימה:
 אבל לב ונחום חדל חדול. ונבל נאב צירי נפיל גדול.
 על פן ובת רבי ישמעאל כהן גדול. נרום יקד בלכבי
 אשימה. ונחיתה ממים ימימה: עת נשש ונפלו לשני
 אדונים. והם שכנים זה לענת זה חתים. ונחיתה זה לזה
 ענינים. זה אמר משכית ציתים. שביתי ששחה לבושית
 שנים. כלבנדה בזיו וקלסאר שנים. ונתווד הקבועה
 רמימה. ונחיתה ממים ימימה: רעהו ספר לו נחלהם.
 הן אני בא משבי ירושלים. שביתי עמד יפה אלים.

קִינוּת לַתְּשׁוּעָה בַּאֲב

בְּשֵׁמֶשׁ בְּתַקְפוֹ עֵת צְהָרִים. בֹּא וּנְזַנְגֵם וּנְחַלְקֶהּ בְּנִתְיָם.
בְּוֹלְדוֹת כְּמוֹ כּוֹכְבֵי שָׁמַיִם. לְשִׁמְעֵךְ זֹאת תִּצְלַגְנָה אֲזִינִים.
לְזָכַר זֹאת אֶת מַדֵּי אִפְרַיִמָה. וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:
כִּהְסִבִּימוּ עַל זֹאת שְׁנֵיהֶם יַחַד. לְעֵרֵב זִנְוִים בְּחֶדֶר אֶחָד.
וְהָאֲדוֹנִים מִבְּחִיץ לִבָּם כְּאֶחָד. וְהֵם בּוֹכִים בְּמַר וּפֶח וּפְחָד.
עַד בּוֹקֵר בְּכִיתֶם לֹא הִדְמִימָה. וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה:
זֶה יִסְפֹּד וּבִקְיֹר לֵב יִמְסֶה. נִין אֶהְרֵן אֵיךְ לְשִׁפְחָה יְהִי
גּוֹשָׁא. וְהִיא גַם הִיא תִּלְיֵל בְּתַנְרַת שׁוֹסָה. בַּת יוֹכְבֵד
אֵיךְ לְעֶבֶד תִּגְשָׂא. אֹי כִי זֹאת גִּזַּר אֹמֵר וְעוֹשֶׂה. לְזֹאת
יָבִי עֵשׂ וּכְסִיל וְכִימָה. וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה: אֹדֵר בּוֹקֵר
זֶה אֶת זֶה כִּהְפִירוֹ. הוּי אֶחָי וְהוּי אֶחֻזֹת הַגְּבִירוֹ. וּנְתַחֲבָקוּ
יַחַד וּנְתַחֲבָרוּ. עַד יֵצֵתָה נִשְׁמָתָם בְּנִשְׁימָה. וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם
יְמִימָה: לְזֹאת יִקְוֶן יְרֻמָּה בְּשִׁאָה. גְּזִירָה זֹאת תָּמִיד אֲנִי
בּוֹכֶיהָ. וּבְלִבִּי יִקַּד יְקוֹד וּכְוִיָּה. עַל בֵּן וּבַת מְסֻפָּד רַב
אֶרְעִימָה. וְאֶהְיֶמָה מִיָּמַיִם יְמִימָה. אֶרִיד בְּשִׁיחִי וְאֶהְיֶמָה.
וְקוֹל גְּהִי אֶרְיֶמָה:

חִיּוּסֵד פ'ס תַּסְכ'ק כַּלְטִי סְכוּזוֹס:

עַל חֲרַבֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ. כִּי הִנֵּרֵם וְכִי הִוְדַשׁ. אֲסֻפֹּד בְּכָל
שָׁנָה וְשָׁנָה מְסֻפָּד חֲדָשׁ. עַל הַקֹּדֶשׁ וְעַל הַמִּקְדָּשׁ:
תִּסְתַּר לְאֵלִים תְּרִשִׁישִׁים מְרוֹן. כְּזֹעֲזֹעַת עוֹלָם מִפְּנֵי חֲרוֹן.
כִּי־הָמָּה הָאֵשׁ בֵּין שְׁנֵי בְדֵי אֲרוֹן: שְׁנֵי מְקַדְּשִׁים אֲשֶׁר
בְּמַעְלָה וּבְמַטָּה. זֶה עַל גֵּב זֶה הוּאֲפָלוֹ בְּעֵלְטָה. וּנְמַת
אֶחָדִישׁ וְאֶת־אֶסֶק וְאֶבִּימָה: רֵאשֵׁי הַבְּדִים כְּנִגְנָנוּ מִבֵּין
הַסְּרוּכֹת. וְאַרְבַּע נְחָלִים בְּדָבִיר מְהַלְכוֹת. יִסוֹד עַד תְּהוֹם
מְלַחְכוֹרֹת: קוֹדֶשׁ הַקֹּדְשִׁים מִבֵּית קוֹדֶשׁ כְּנִבְדָּד. שַׁחַת
וְהִלְלָתָ אֱהִלִי שְׂדֵד. וּנְמַת אֶבֶה כֶּף אֵל כֶּף וְאֲשֶׁאֵן הַיָּד:
צְסִידַת תִּסְאָרְתָךְ כְּנִתְנָה בִּיד צָר. וְכָל כְּלֵי הַמְּדָה אֹוִי
בֵּית הָאוֹצָר. וְלֶךְ הַכֹּחַ וְהַגְּבוּרָה וְהַמְּעָצָר: פְּנֵי הַכֶּסֶף אֲזִי
אֲפָלוֹ. וְגוֹבְהֵי שָׁמַיִם לְקַדְרוֹת הַשָּׁפָלוֹ. יָכִין וּבּוֹעִז לְהַשְׁבֵּר

בְּגִסְלוֹ: עֲשָׂה שׁוֹלְחָנוֹת אִזּוּ שְׁלָלוּ. וְלַעֲוֹרְכֵיהֶם נָמוּ אִיִּה
 אֲדוֹן אֱלֹהֵי. לְאוֹצְרוֹת שֶׁנָּעַר לְקַדְשֵׁים בְּהִנְחָלוֹ: שְׂרָפִים
 עֹמְדִים נָעוּ מִמַּעַמְד. בְּנִהְרָסוּ מְכוֹנוֹת מִתּוֹךְ מַחְמַד. וְיָדִים
 קָרְאוּ יָמֵי הַשְּׂמֵד: נִחְשֶׁת יָם וְעֲשָׂה כִּיּוֹרוֹת. בְּנִמְסְרוּ לְבַל
 וְהָגַם שְׁבוּרוֹת. וְשָׁנֵי הַמְּאוֹרוֹת מֵאִזּוּ קְדוּרוֹת: מַעֲשֵׂה
 הָאוֹפָנִים אֲשֶׁר בְּמִרְכָּבָה. בְּהוֹדְדוּ לְאָרֶץ זוֹהַר הַרְקִיעַ בְּבָה.
 חוֹלֵשׁ עַל גּוֹיִם לִפְנֵי בְּרוּכִים בָּא: לוֹיוֹת הַמּוֹרֵד מֵעַתָּה
 הוֹדְדוּ. וְהַטְּלָלִים לְבִרְכָה לֹא יִרְדוּ. כְּלָבִים רָעִים עַל בְּמוֹתַי
 עַבְרָדוֹ: כָּל כְּלֵי כֶסֶף וְכָלִי הַזָּהָב. קָצְצוּ וְשָׂפוּ מִבֵּית
 הַלְהֵב. בְּצֵאת הַהֲדָר שְׂחָחוּ עֹזְרֵי רַהֲב: יוֹם אֲשֶׁר נִקְרָא
 מֵהוּמָרוֹ וּמְבוּכָה. לְהַקֵּת מְלָאכִים בְּאִשָּׁה מְצִידָה גְבוּכָה.
 דְּבַר פֶּתַח וְעָנִי אֲחֵרָיו אֵיכָדָה: טָסוּ עֲמוּנִים וּמוֹאֲבִים
 וְהוֹצִיאוּ הַכְּרוּבִים. וּבְכַלִּיבָה הָיוּ אוֹתָם מְסַבְּבִים. הִנֵּה כָּל
 הַגּוֹיִם בֵּית יְהוּדָה הַשׁוֹבִים: חֵיל שְׂרָפֵי הַקּוֹדֵשׁ חֲלָף
 מִנְדָּלְתוֹ. וְאֵל אֲדִיר שָׁמוּ לֹא אָבָה תְּהַלְתּוּ. לְגִלּוֹם הוֹשֵׁם
 בֵּית תְּפִלְתּוֹ: זְמַרֵי שִׁחַק הוֹחֲשׂוּ מִנּוּעִם. וְגַם מַה לָּכֶם פֹּה
 אִין הַיּוֹם טַעַם. מַה תִּקְלָסוּן לְמִלְךָ בְּשַׁעַת הַזַּעַם: וְהַכְּהֲנִים
 וְהַלְוִיִּם עַל מִשְׁמֹרוֹתָם נִשְׁחָטִים. וְעַל מַחְלָקוֹתָם שְׁעִמְתָּ
 אִיסְטְרֵדִיוֹטִים. וְנָמוּ אִיִּה מִלְךָ אֲסוּר בְּרֵהוּטִים: הַבָּלִים
 וְהַמְּשִׁמְשִׁין בְּשִׁבֵי הוֹלְכִים. וְהַשְּׂרִים וְהַסְּגָנִים בְּכָבֵל
 מְשׁוּכִים. וְתַמּוֹר בְּדִים שֶׁקַּח הָגְרוּ מְלָאכִים: דִּין לְבִיא וּפְקַח
 עֵינָיו. וְהִנֵּה מִיכָאֵל מְחַלֵּף לִפְנָיו. וְשָׂרִים הוֹלְכִים כְּעַבְדִּים
 חֲנוּ הַמוֹנִיוֹ: גְּאֹהָה עָטָה וְכָבָה הַמְּנֹרָה. וְנָטָה דָּוִד אֵל אֵל
 הַמּוֹרָא. וַיַּחֲשִׁיד אֹזֶר עֹמֵה אוֹרְדָה: בְּשִׂאֲגוֹ כְּאֵרִי בְּדָבִיר
 בֵּיל. בָּרַח הוֹדִי וּכְעַל מַת מִתְאַבֵּל. סִקְרוֹן הַרוּחוֹת פֹּה
 בְּלִילָה לֹא קָבֵל: אָמַר לְמִשְׁחִיתִים הַמְּתִי הַתְּכֵתִי. אֵת
 יְדִידוֹת נִפְשֵׁי בְּכַף אוֹיְבֵיךָ נָתַתִּי. עֲזַבְתִּי אֵת בֵּיתִי וְאֵת
 נַחֲלָתִי נִטְשָׁתִי:

חלה לנטיע קנינויותם צן כצטו יסחס על נזירות קסילות :

מי יתן ראשי פים ועיני טקוד נזולי. וצפנה קל ימות
ולילי. את חללי טפי ועוללי. ויששי קסלי. ואתם
ענו אבוי אזי ואללי. ובבן פכה פכה רב וקרב. על בית
ישראל ועל עם יי פי גסלו בקרב: ודמוע תדמע עיני
ואלכה לי שרה בזכים. ואככה עמי מרי ללב תגבוקים.
על בתולות הימות וילדים הרעים. פספריהם נקרבים ולטבח
נמשכים. אדמו עצם מפנינים ספירים ונזופכים. פמו טים
חוצות גדשים ונשלכים. סורו טמא קראו למו מלקרב.
על בית ישראל ועל עם יי פי גסלו בקרב: ותד עיני
דמעה ואלילה ואנודה. ולבכי ולהגור שק אקרא להספדה.
מפי יקרה מזהב המורה. פנימה פבורה פכד גל קלי
חמדה. ראיה קרועה שכולה ונלמדה. תהודה ותמקרא
וחמשנה ואנדה. ענו וקוננו זאת להגידה. שי תודה תלמד
והלומדה. הלא המקום מאין יושב הרב. על בית ישראל
ועל עם יי פי גסלו בקרב: ועפעפי ילדו פום דמע להגידה.
ואקונן מר עלי הדיני אשפירה. בשני בשסונה פו ביתם
פרגוע הוקרה. מרגוע לרגוע נחלמו לתגערה. נקרט
בחורי חמר ויששי הדרה. נאספו יחד נפשים השלימו
במורה. על יהוד שם מיוחד יהוד שם פנמורה. ובני
כח עושי דברו למערה. ובתני ועלמי נגיש פלקם אערה.
ובמר יגוני ועצבי ילל אהערה. פהלות הפודש הדינתם
היום בזכרה. קהל נורמייזא פהינה ובחורה. נאנוי ארץ
ונקוי מתרה. פעמים קודשי שם הפיודד פמורה. ופעעורים
ושלשה בחודש זיו למערה. ובחודש השלישי פקריאת
הלל לשוקרה. השלימו נפשים פאמהקה קטמרה. פהימה
עליתם פבבי יליל לחערה. פלזלי פתר על ראשם לעמרה.
ועל אדירי קהל מנצא פהערה. מפעורים נאלי פהערה
להתנברה. השלימו נפשים על יהוד שם פמורה. פליתם

וצקת שכר אשערה. על שני מקדשי יסודם כהיום עזרערה.
 ועל הרבות מעט מקדשי ומקדשי התורה. בחודש השלישי
 בשלישי נוסף לרצבון ומערה. החודש אשר נהפך ליגון
 וערה. פיוס מפני דת ספרתי להתאשרה. וכיום נתינתה
 כמו כן עז הרה. עלתה לה למחום למקום מדורה. עם
 תיקה ונרמקה להחורשה והוקרה. לומדיה ושונה באישון
 כמו בארה. שיש על לבכם מספר מר לבשרה. פי
 שקולה תריתם להתצבולה ולהתעפרה. פשריפת בית
 אליהנו באולם והבירה. וכי אין להוסיף מועד שכר
 תבערה. ואין להקדים ולתי לאתרה. תחת פני היום
 לותי אמורה. ואספדה ואליה ואבקה בנפש מרה.
 ואנקתי כבדה טפוקר ועד ערב. על בית ישראל ועל עם יי
 כי נסלו בתרב: ועל אלה אני בוכיה ולבי נוהם נהימות.
 ואקרא לטסוננות ועל התכמות. אלי ואליה כלם הזמות.
 היש מכאוב למכאובי לדמות. מחוץ תשכל הרב ומחדרים
 אימות. חללי חללי הרב טיטלים ערומים וערומות. נבלתם
 כסוהה לחת ארץ ולבתמות. יונק עם איש שיבה עלמים
 ועלמות. מהשתעים כמו מוני ומרבים כלימות. איה אלהימו
 אמרו צד תפי כו עד מות. יבא ויושיע ויחזור נשמות.
 חסין יח מי כסוף נושנו אלומות. תחשה ותתאפק ולא
 תחנוד חמות. באמוד אל טלעיני ואם אלהים הוא ירב.
 על בית ישראל ועל עם יי כי נסלו בתרב: ועיני עיני
 ידה מים כי נרפך לנבל משורה. ועונכי לקול בוכים
 להסוף ולקרה. מי יטד לי ומי יחזיק להתעורה. חמה פי
 יצאה וסמד מתגורה. אכלני בממני הער הצורה. שפר
 עצמותי חרד ומפנה. סלה כל אבירי הטבור והשנה.
 רמיה וסמד אין לנה. סכתי אננישה באין מתעיל ומורה.
 על כן אמרתי שעו מני אמרה. בבכי דמעתתי על לחיי
 לצרב. על בית ישראל ועל עם יי כי נסלו בתרב:

קינות לתשעה באב

אז בהלוך ידמיהו על קברי אבות. וגם עצמות חביבות.
 מה אתם שוכבות. בניכם גלו וקתיהם חרבות. ואשה
 זכות אבות. בארץ תלאובות: געו כלם בקינים. על חסרון
 בנים. דוכבו בקול תחנונים. פני שוכן מעונים. ואשה
 הבטחת וזכרתי להם ברית ראשונים: הם המירו פבורי
 בתוהו. ולא פחדו ולא רהו. נאעלים עיני מהם לא שבו
 ולא נהו. ואיך אתאפק על אמירת לא הוא: זעק אב
 המון בעבורם. והגן פני אל רם. חנם נסתי עשור בחינות
 עבורם. והן חזיתי שברם. ואנה הבטחת אל תירא אברם:
 טעו להודות בעבודות זרות. יעצו להצוב בארות בארות
 גשברות. ואיך אתאפק על פטול עשרת הדברות: פה
 צוח יצחק פני שוכן שחק. לשוא בי טבח הוחק. והן
 זרעי נשחק ונמחק. ואנה הבטחת ואת בריתי אקים את
 יצחק: מרו בירמיה. וטמאו הר המזורה. גלאתי גשוא
 געיה. עולה לי מנשיה. ואיך אתאפק על הריגת זכריה:
 סח ילד בתלף. דמעות פתנין זולף. עוללי אשר טפחתי
 בעלף. ואיך גזו מני בחלף. ואיך הפרע מני דמים ברמים
 במה אלה: פין רועה נאמן. בפיש באפר ומודמן. צאן
 אשר בחקי הואמן. איך גזו בלא זמן. ואנה הבטחת בי
 לא אלמן: קול בכי לאה. מתוספת על לבביה. רחל
 אחותה מבכה על בניה. וזלפה מכה פניה. בלחה מקוננת
 בשתי ידיה: שובו תמימים למנוחתכם. מלא אמלא כל
 ב שאלותיכם. שלחתי בבלה למענכם. הגני משוכב גלות
 בניכם:

מיוסד ע"ס פ"ב:

אז במלאת ספק יפה בתרצה. הן אראלם צעקו חוצה.
 בן חלקיהו מארמון ביצא. אשה יפת תואר מנוולת
 מצא: גזרני עליך בשם אלהים ואדם. אם שד לשדיים
 את אז לבני אדם. דמות יפיתך בבשר ודם. פחדך ויראתך

במלאכים לבדם: הן לא שד אני ולא גולם פחת. ידועה
 הייתי בשובה ונחת. הן לאחד אני ולשלושה אני וששים
 ואחת. ולשנים עשר ולשבעים ואחת: זה האחד אברהם
 היה. וכן לשלושה אבות שלשה. חזק שנים עשר הן הן
 שבטי יה. וששים רבוא ושבעים ואחד סנהדרה: מעמי
 תקשיבי ועשי תשובה. יען היותך כל כך השובה. יפה
 לך בעלן ולשמוח בטובה. ולא לקרא עוד בת השובה:
 כי איך אשמח וקולי מה ארים. הן עוללי נתנו בגלות.
 לקו נביאי ודמם מגדים. גלו מלכי ושרי וכנני הרי הם
 בקולרין: מלון מקדשי בעוני גרד. הודי מאז גרד ויודר.
 נעם אהלי בעל פרחי שדד. רבתי עם איכה ישבה בךד:
 שחה האשה לנביא ירמיה. שח לאלהיה בעד מכת סוערה
 עניה. עד יענה אל ויאמר היה. ויציל בני מחרב ושביה:
 פלל תחנה לפני קונו. מלא רחמים רחם באב על בנו.
 צעק מה לאב שהגלה בנו. וגם אזי לבן שעל שלחן אב
 אינו: קום לך ירמיה למה תחשה. לך קרא לאבות ואהרן
 ומשה. רועים יבואו קינה להנשא. כי זאבי ערב טרפו
 את הששה: שואג היה ירמיה הנביא. על מכפילה נוהם
 בלביא. תנו קול בבכי אבות הצבי. תעי בניכם נהרי הם
 בשבי: אם באדם עברו ברית. איה זכות פרותי ברית.
 מה אעשה לכם בני. גזרה היא מלפני: שכם סקדש מבלי
 באי מועד. על כי ידידים נתנו לחמער. תשיבם כמאז
 סומך וסועד. תרחם ציון כי בא מועד:

מיוסד כ"פ ל"ב:

איך תנחמוני הבל. ובנורי נחשך לאכל. בנחלת חבל.
 ככד עלי עול סבל. ואיך אנחם: בזה יום בכל שנה.
 עידן עלי שנה. והנני עגומה ועגומה. יותר בשולף שנה.
 ואיך אנחם: גבר חרון. ונגנו ארון. במשנה שברון.
 במסרבי מרון. ואיך אנחם: הירתי חרבה. ועדרי נשבה.

קִינֹת לַתְּשׁוּעָה בְּאֵב

וְרַבַּת אֲהַלִּיכָהּ. בְּדַר יִשְׁבָּה. וְאִיךְ אֲנַחֵם: הוֹעֵל אֲרֵצְהָ
 מִסָּבִיב. עַל אֲרִיאל וְהַסְבִּיבוּ. וְהַגִּלָּה מִסָּבִיב. מִנְּחָתוֹ וְנִסְפּוֹ.
 וְאִיךְ אֲנַחֵם: וְהִרְגוּ הַטּוֹנִים. מְשֻׁחֵי שָׁמַיִם. בְּאוֹרֵי נִמְנִים.
 פְּרַחֵי כְהָנִים. אֱלֹסִים שְׁמוֹנִים. וְאִיךְ אֲנַחֵם: זַנְבֵם פְּחֹי
 וְהַדְּבִיא. בְּעֹבֶרֶת הַשָּׁלִבִיא. אֲרִיךְ כָּמוֹ לְבִיא. עַל דָּם כֹּהֵן
 וְנִבִיא. וְאִיךְ אֲנַחֵם: תִּרְשׁ לְמִשְׁוֹאוֹת. עֵיד מְלֹאָה תְּשׁוֹאוֹת.
 בְּתֵי סוֹפְרִים וּמְשַׁנִּיזֵת. יוֹתֵר מֵאַרְבַּע מֵאוֹת. וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 מָסָה מְרִי. לְאֶפֶר תְּמִירִי. וּמְשַׁלָּה בְּמַחְמַדִּי. בְּקָרְעֵי מְרִי.
 וְאִיךְ אֲנַחֵם: יַעֲצֵה לְחַנֵּק. בְּנֵי גֹד מִזְנֵק. בְּפֶה אֶחָד לְשֹׁנֵק.
 זָקֵן וַיִּשֵׁשׁ וַיִּזְנֵק. וְאִיךְ אֲנַחֵם: פְּכֻדָּה שְׁלִישִׁית. עַל קוֹדֶשׁ
 רֵאשִׁית. בְּשַׁעַף תְּרִישִׁית. בְּתֵה לְהַשִּׁית. וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 לְחֻצָּה לְחֹלֵק. בְּנֵי חֶלֶק וְחוֹלֵק. שְׁאִין לָכֶם חֶלֶק. בְּשֵׁם
 אִשׁ דּוֹלֵק. וְאִיךְ אֲנַחֵם: מְרֻדָּה יוֹן. גּוֹלָה עוֹן. גְּרוּשָׁת בְּטִישׁ
 הַיּוֹן. גְּתוּנִים לוֹעָן. וְאִיךְ אֲנַחֵם: גּוֹעְדוֹ עִם אֲדַמּוֹן. מוֹאֵב
 וְעַמּוֹן. לְחַשְׁבִּית אֲמּוֹן. וְלַחֲתִירִיב אֲדַמּוֹן. וְאִיךְ אֲנַחֵם: סֵלָה
 כָּל אֲבִירִי. גְּעֹרֵי חֲבִירִי. וְהַקְּלֵנוּ גְבוּרִי. לְעֵין כָּל עוֹבְרִי.
 וְאִיךְ אֲנַחֵם: עִיסָה נִסְשִׁי לְהוֹרְגִים. לְמַסְפֵּר הַהֲרוּגִים.
 כְּאֵיל עוֹדְגִים. וְעַלִּיף גְּהֲרָגִים. וְאִיךְ אֲנַחֵם: פְּלָצוּ בְּיוֹם קָרֵב
 בְּמִזְרַח וּבְמַעְרֵב. עַל דְּמִים מְעוֹדֵב. קֶהֱל וְעַם רֵב. וְאִיךְ
 אֲנַחֵם: אֲרַחַת עַל צְרוֹת. וְזִמּוֹ מְצִירוֹת. גְּדוּלוֹת וּבְצוּרוֹת.
 אֲרוּכּוֹת וְלֹא קֶצְרוֹת. וְאִיךְ אֲנַחֵם: קִשְׁרוּ צְנָתֵם. וְהִגְרוּ
 חֲנִיתֵם. וְחִסְפוּ מִתְּנוֹתֵם. וְהִאֲרִיכוּ לְמַעַנִּיתֵם. וְאִיךְ אֲנַחֵם:
 רַבּוֹת אֲנֻחֵתִי. וְעֲצוּמוֹת קִינֹתִי. רַבִּי גַּחְמֹתִי. וְאַתָּה יְיָ
 עַד מָתִי. וְאִיךְ אֲנַחֵם: שְׁמַעַת הַרְפָּתֵם. תִּרְפוּנִי בְּשִׁפְתֵם.
 שׁוֹבְתֵם וְקִימְתֵם. אֲנִי מִגְּנִינְתֵם. וְאִיךְ אֲנַחֵם: תִּקְוֹתְכֶם
 אִיבָה. טַח לָכֶם פֶּה. וְתַרְהֵ אִפּוֹ. וְאִין עוֹד לְרַפָּא. וְאִיךְ
 אֲנַחֵם: תְּשׁוּבוֹתֵיכֶם גִּשְׁאָה מַעַל. הוֹנִינִי עוֹבְדֵי הַבַּעַל.
 עַד יִשְׁקֹף מִפַּעַל. מוֹרִיד שְׁאוֹל וַיַּעַל. וְאִין אֲנַחֵם:

מיוסד על ש"ל ולבנו שנים עשר במחנה קלוישוס סקטן:

אמרתי שני בני אברהם. מר נפשי ורחמי אברהם.
 עם לוחזן הצתידים לעזרה: בבכי יעזר עלי ינונה.
 בת עמי העובדי בנינג. אל תתני סנינת לך. ואל תהום
 בת עינג: געי בבקיה מצערת בעליזות. היית מקדם
 והנה לבנות. אויבה נהדתה הרעה הזאת: דמי אל תתני
 פלטה נפשערה. הרטה קול וועקי מרה. כי שבר על
 שבר נקרא: הן לאויבים עת נקבצו. חי עליך פרות ברית
 נהמצי. על צמך יצרימי סוד ויתיעצו. ונבלו מזמות גמות
 אשורי למעוד. אחרי הגבר להחביל ומפחד לרעוד. אמרו
 לכו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד: זאת
 חשמינו בני מקוראיו. לו נחל אם יקטלנו נעריין למודאיו.
 חבין יי זכח הקדיש קרואיו: חללי או הרבו והרגו טובי.
 יסחני קשות נדי ואויבי. המפוזת האלה חפתי בית מאהבי:
 מורדתי מאהל כי מאנתי כם להשתתף. השמידו גבורי
 נלם פתתף. כל נתח טוב ירך וכתף: יחד לטבח הובלו
 חללים ונרדים. פנות מדומכות משבצות ערי עדיים.
 ומילי מחלב עתיקי משדדם: פבש האב רחמי לזבח.
 ילדיו השלים פברים לטבח. הכין לבניו מטבח: לאמותם
 נואמים הננו נשתמם ומפוזים. פהקדישונם לטבח
 ותתיקום לעבדום. נשים פדים עוללי מפוזים: ומי ישמע
 ולא ידמע. הבן נשתם והאב קורא את שמע. מי ראה
 פוזאת ומי שמע: גת בית תרסה בתולת פת יהודה. צנארה
 פשטה ומעקלת השחיה והידדה. עין ראתה ותעידה:
 סנפה האם ופדתה רחה. ונפשה השלימה לטבח ארוחה
 בארחה. אם חבנים שנתה עלצו הפנות פנוסות וארוסות.
 לאבתה תרב יקרם דעת וששות. דמם על צחיה סלע
 לבלתי הקסות: פונה האב בבכי ויללה. עצמו על חרבו
 לדקור ולהפילת. וזאת מתבולל בדם בתוך המסלה: צדפה

קינות לתשעה באב

דינה פוריה פהקריכה ענפיה. תמור מזרק דם קבלה
 בכנפיה. תתיפת תסרש בפיה: קורותי מי יגוד שוד ושקר
 ישתרנו. מחמד עיני בגמטר להרב ולתרנו. אם כתרנו הרונינו
 הזרנו: רעיוני נבחרו ואחוזתני פלצות ושכר. פאחד נמצא
 בפתוב בו תקנה וסבר. כי זה לכהו יבא לירבעם אל
 קבר: שלם נמצא בכל פעלו. נפשו לשבח השלים מספר
 חילו. גם קבורה לא היתה לו: פתי לבי מצא תוכן עניניו.
 ידעתי אני צדק ויושר דיניו. ושוב יזה ליראי האלהים
 שיראו מלסניו: קדושו לא יאמין השלם שנותם לשערה.
 סימן טוב לאדם שלא נספר ונקבר כשורה. ביום עברה
 לא יירא: לזאת יחד לבי יתר פחלתלה. גבורי גרענו
 ונבנעו להשפילה. כנפול לפני בני עולה: ועד מתי תדנה
 בגבור לא יוכל להושיע. לעינינו ביננים נקמת דם עבדיך
 תודיע. אל נקמות יי אל נקמות הופיע: נקום נקמתי
 מאת מעני. עת נקמה היא לדון דיני. אל קנא ונוקם יי:
 יי בגבור צא ידי חובה פרע. שובר פתוב שמר חוב תקרע.
 שבור זרוע רשע נרע: ממרום כהפיק אש במעזיבה ותקרה.
 חזמת אש סביב שומרה ובית דירה. שלם ישלם המבציר
 ארת הבערה: ובעל גמילות נא ישלם. מקטריני תפיל
 מקרה ותכלם. וגמילות יי שלם ישלם: סף רעל להם
 תשקם. בכוס רחב ועמוק לספקם. ועני עמד תקם תקיסו
 העל כן נקראת איש מלחמה. אומרים ידנו רמה. ועמד
 לא רוחמה: קדוש עשה לשמה עבדך האל. ובנה הרימות
 ותרבות אריאל. תרחם ציון וישראל: טפי דמי אחת לאחת
 מנויות. וזו נצחם על בגדיך בפורפרד היות. דמעזתינו
 כנאדה להיות: נלאיתי נשא את כל חתלאה. מהר גאלתי
 ותחיש המראה. כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באת:

עם סעודת נוסח סעליש בר יעקב סוק:

מעוני שמים שהקים יתבלוק. מלאים מחודך. והם לא

יבִלְלוּךְ. וְאֵף כִּי הַבַּיִת: מֵה שׁוֹב וּמֵה נָעִים. שִׁבְתָּךְ
 עִם רַעִים. בְּכַנְפֵי צַעֲצוּעִים. יַעַן הָיָה עִם לְבָבְךָ. לְבָנוֹת
 בַּיִת: נֶאֱזָר אֶהְבְּתָךְ. הִרְאִיתָ לְעַמֶּךָ. כִּי הֵם גִּחְלַתְךָ.
 וְלִידַע כִּי שָׁמַךְ. נִקְרָא עַל הַבַּיִת: נְכָרִים שֵׁם בָּאוּ. וְעַמִּים
 הָרַ יִקְרְאוּ. אוֹתוֹתָיו רְאוּ. לְמַעַן יֵרְאוּ. וְכָבוֹד יִי עַל הַבַּיִת:
 חֲטָאֵי כִּי עָצְמוּ אֶכְלַתְנִי קַנְיָהּ. וְעָרָה צָר הַיְסוּד. שְׁמַנִּי
 שׁוֹאָה. וְנָתַן אֶת הַבַּיִת: חֲמוּדֵי אוֹצְרֵיהֶם. הַכִּיאוּ
 קְהֵיכְלֵיהֶם. מְלֵאוּ כְרִיסֵיהֶם. וְהִנֵּה הַכְּהֵן. וּפְנֵי אֶת הַבַּיִת:
 מִדּוּעַ נִתְּכָה. וְחִמָּה לֹא שָׁכְכָה. עַל מֵה זֶה עָשָׂה. צוּרֵי
 כְּבֹה. לְאַרְצֵן הַזֹּאת וְלַבַּיִת: מְקוֹם כְּהֵנִי נִגְשׂוּ. וְשֵׁם יִתְקַדְּשׁוּ.
 וְהֵן כָּעֵת רָפְסוּ. הַמּוֹן גּוֹיִם רְנָשׁוּ. נִסְבּוּ עַל הַבַּיִת: בַּת
 קוֹל הִיא עוֹנָה. מֵה תִתְמָהּוּ פָּנַע. סָמַל הַקַּנְיָהּ הַבְּאֲתָם.
 וּכְנֻעַ נִרְאָה לִי בַּבַּיִת: רְבִיצַת עוֹלָם מְלֵא. שׁוֹכֵן בְּהִיכְלוֹ.
 הִתְעַשׂוּ צָרָה לוֹ. עוֹר וּפֶסֶח. לֹא יָבֵא אֶל הַבַּיִת: יַעַן
 הַשְּׁחַתָּם. מְצִאוּנְכֶם רְעוֹת. הִלַּל הַמְּקַדֵּשׁ. וְהִנֵּה מִגְרָעוֹת.
 נָתַן לַבַּיִת: קְדוּשׁ וְתַעֲשֶׂת. אֲמַת לָנוּ בּוֹשֶׁת. יִשְׁלַח
 מִדֶּשֶׁת אוֹשֶׁר. וְהִטָּא אֶל יִשְׁת. וְחִטָּא אֶת הַבַּיִת: בְּמִקְוֹר
 חַטָּאוֹת. וּמַעְלָה עַל שִׁפָּה. מְבַבֵּר לְחַדְשֵׁיו. וְעֲלִיהוּ לְתַרוּפָּה.
 עֵשֶׂר. מִסְתַּן הַבַּיִת: חֲמוּל עִיר הַחֲרִיבָה. תְּמוּד מוֹקֵד
 שְׁכִיבָה חוֹמַת אֵשׁ סוֹבְכָה. לְכָבוֹד תִּהְיֶה בָּהּ. אֶל דְּבִיר
 הַבַּיִת: זָרַע יִשְׂרָאֵל. תָּבִיא בֵיתָךְ מִלְכִּי. תִּמְהַר מְעוֹנָךְ.
 וְתִקְרָא אֲנֹכִי פְנֵיתִי הַבַּיִת: קִדְּשׁ בֵּית מְעוֹנִי. וְתִשׁוּב
 לְמִלוֹנִי. וְנִקְבְּצוּ לְגִיּוֹנֵי. וְהִנֵּה כְבוֹד יי. בָּא אֶל הַבַּיִת:

אֵשׁ תּוֹקֵד בְּקַרְבִּי. בְּהַעֲלֹתִי עַל לְבִי. בְּצֵאתִי מִמְצָרִים.
 קִינִים אֶעֱיָדָה. לְמַעַן אֶזְכְּרָה. בְּצֵאתִי מִירוּשָׁלַיִם:
 אִזּוּ יִשִׁיר מִשְׁדֵּה. שִׁיר לֹא יִגְשָׁה. ב"מ. נִקְוֵן יִרְמְיָה.
 וְנִהְיֶה נְהִי נְהִיָּה. ב"מ: בֵּיתִי הַתְּבוֹנֵן. וְשָׁכֵן הַעֲנָן. ב"מ.
 וְחִמַּת אֶל שָׁכְנָה. עָלֵי בַעֲנָה. ב"מ: נְלִי יִם רָמוּ. וּבַחֲוִמָה
 קָמוּ. ב"מ. זְדוּנִים שָׁמְמוּ. וְעַל רֵאשֵׁי צְפוּ. ב"מ: הֵנּוּ

קיוח לתשעה באב

שמים. ומצור יזכו מים. ב"ממ. לענה ומרוזים. ומים
 סמרים. ב"מי: השכם והערב. סביבות הר חורב. ב"ממ.
 קורא אל אכל. על נהחת בבל. ב"מי: ומראה כבוד יי.
 קאש צוקלת לסני. ב"ממ. והרב לטושה. ולטבח נטושה.
 ב"מי: זבח ומגחה. ושמן המשחה. ב"ממ. סגולת אל
 לקוחה. בצאן למבחה. ב"מי: חגים ושבתות. ומזפתים
 ואותות. ב"ממ. פגעית ואכל. ורדוף ההבל. ב"מי: טובו
 אהלים. לארבע הגלים. ב"ממ. אהלי ישמעאלים. ומחנות
 ערלים. ב"מי: יובל ושמיטה. וארץ שוקטה. ב"ממ. מכור
 לצמיתות. וקרית וכתורת. ב"מי: כפורת וארון. ואבני
 זרון. ב"ממ. ואבני הקלע. וכלי הפלע. ב"מי: לויים
 ואההנים. ושבעים וקנים. ב"ממ. נוגשים ומזנים. ומזכרים
 וקונים. ב"מי: משה ירענו. ואהרן תחנו. ב"ממ. גבוכה נצור
 ואגדה נוס קיסר. ב"מי: גערוך מלחמה. ניי שמה. ב"ממ.
 נתק ממנו. והנה אינו. ב"מי: סתר פחוקת. וסדר
 מערכת. ב"ממ. הטה נתכת. ועלי סוככת. ב"מי: עולה
 וקחים. ואשי גיהוזים. ב"ממ. בחוץ מדקרים. בני ציון
 היקרים. ב"מי: פארי מגבעות. לכבוד נקבעות. ב"ממ.
 שריקות ותרועות. וקולות ותרעות. ב"מי: ציץ הנהב.
 והמשל ורהב. ב"ממ. השלף הנגר. ואפס העזר. ב"מי:
 מדשה ונבואה. וקבוד יי נראה. ב"ממ. נגאלה ומזארה.
 ורוח הפואמה. ב"מי: רנה וישועה. וחצוצרות התרועה.
 ב"ממ. זעקת עזלל. ונאקת חלל. ב"מי: שלחן ומנוחה.
 וכליל וקמורה. ב"ממ. שגד ותועבה. ואות ומצבה. ב"מי:
 תורה ותעודה. וכלי התקדה. ב"ממ. שישון ושמה. ונס
 יגון ואגחה. בשוכי לירושלים:

מיוסד ע"פ ס"ז ככלפי פרחות ופסוס אע לכפוף כמד סוק:

מצבעותי שאלו. ואשיותי נמלו. אויה. בני ציון גלו. וכל
 אויבי שאלו. ואי מה תנה לנו: בית נעננות. ביום

קנות לתשעה בנב

כו

אף נגרות. אויה. בני שרים ושוחת. כמו שילי קדחות.
 אוי מה הנה לנו: גילת הכותרת. כנבל נשפרת. אויה.
 עמרת תפארת. לארץ נגרות. אוי מה הנה לנו: דרכי
 עיר אבילות. ויחילו הקולות. אויה. אורחות הסלולות.
 חשיכות ואפילות. אוי מה הנה לנו: היכל וכתליו. מעי
 המו עליו. אויה. ועל שלחן ובליו. ומעיל על שוליו. אוי
 מה הנה לנו: נוי העמידים. ביד בני העבדים. אויה. והקף
 רכבים. רבים ונכבדים. אוי מה הנה לנו: זכחים וסנחות.
 למשוואות מדחות. אויה. תדר מזבחות. ביגון ואנחות.
 אוי מה הנה לנו: חיל והסורג. לתרב ולהרג. אויה. בנן
 הנארג. נדש במורג. אוי מה הנה לנו: מלאים מבוקרים.
 מני נעדרים. אויה. ושבעות סודים. ונסינ ההודים.
 אוי מה הנה לנו: יופי נברכת. איכה גהסכת. אויה. ונפן
 ופרכת. ומנחת מרפכת. אוי מה הנה לנו: בייר עם בנו.
 התעף פו ואינו. אויה. הנר עם שמנו. לקח ממעונו.
 אוי מה הנה לנו: לחם הפנים. שאו עליו קינים. אויה.
 וטורי רמונים. למרמס נתונים. אוי מה הנה לנו: סנוכה
 המהורה. אויה נעדרה. אויה. ומגרשה יקרה. נמולה
 חסידה. אוי מה הנה לנו: נוי ים הגחשית. לעובדים
 לבושית. אויה. ומעשה הרשת. ותלות מרחשת. אוי מה
 הנה לנו: סלתות ונסכים. מני נחשכים. אויה. ופועז ונפ
 יבין. לארץ נשלכים. אוי מה הנה לנו: על מהתה ומצק.
 אויב שן חרק. אויה. מני גם פוז צק. ואת תרפו המרק.
 אוי מה הנה לנו: פשפשים ושערים. אדעה נגדרים.
 אויה. התמים והאורים. איכה נסתרים. אוי מה הנה לנו:
 צפירות מעטפות. באיבה נהדפות. אויה. לשכות היפות.
 ובירת החלפות. אוי מה הנה לנו: קיד סגן ערה. וקרקר
 הקרה. אויה. ודקו המרה. ושרפו הבינה. אוי מה הנה
 לנו: ראשי משפחות. סבוכים בארות. אויה. ושרי

קינות לתשעה באב

קעשרות. ביד בעלי חמרות. אוי מה ה'יה לנו: שער פת
 רפים. לזאבי ערבים. אויה. לקחו כרובים. תפים ואפובים.
 אוי מה ה'יה לנו: תאים הנאים. לבנים השנואים. אויה.
 בפז מסלאים. לחלדות הפנאים. אוי מה ה'יה לנו: בנים
 היקרים. בתרבות נדקרים. אויה. ליום המשוררים. וכנהנים
 המקטירים. אוי מה ה'יה לנו: רזכים ופרחים. להצים
 ושקחים. אויה. בכורות ומפוחים. ביגון נאנחים. אוי מה
 ה'יה לנו: ומפתחות זרקו. בשורם פי לקו. אויה. בעון
 נמקו. וכפים ספקו. אוי מה ה'יה לנו: פפות ובזיכים.
 מני נפסקים. אויה. ובני נאנקים. בארץ מרחקים. אוי
 מה ה'יה לנו: הי חובו גבה. וציץ טהור נשבה. אויה. נה
 מערב בבה. ושמתת בית השואבדה. אוי מה ה'יה לנו:
 זדים בני עדינה. על בני מי מנה. אויה. פאר בגדי כהנה.
 בקבו נתנה. אוי מה ה'יה לנו: קמרת געדרת. וארון
 ובפרת אויה. תבן בגרת. תקבץ נפזרת. ישועה תהיה לנו:

מיוסד ע"ס ח"ב בלחטי מכוזות:

אבל זועורר. אננינות אנדר. אויה לי: בבכי אמרר. בחמת
 צורר. דרכי סורר. אללי לי: גלות ארץ. ולפי הרף.
 אויה לי: דרך ופרך. נחשירך. וצידו חרף. אללי לי:
 במעט מבאישי. חללו מקדשי. אויה לי: והם בזו קדשי.
 שחלו ממקדשי. וזלזלו קדושי. אללי לי: זמן שנת תתנו.
 בי"א למחזור רנ"ו. אויה לי: הנילות זינו. מקומם פנו.
 קארבה נמנו. אללי לי: טרף בקשו. ועלי הקשו. אויה
 לי: יראתם קשקשו. ואותות הקשו. ואלו עקשו. אללי
 לי: כופר מאסו. ונפשות חמסו. אויה לי: לוי בוססו.
 כנהני בושסו. צנועים אנסו. אללי לי: מתי חרב מהדמים.
 באפס דמים. אויה לי: נבלת תמימים. בלי מומים. היו
 שוממים. אללי לי: סחוב והשלק. ערום ללכלך. אויה
 לי: עובר בכל סלך. חיל ירב סלך. נדהו בקלך. אללי

קינות לתשעה באב

כח

לי: פריעה ופרימת. על תורה תמימה. אויה לי: צר ביד
 נטה. המסקנ תרומה. גם להחריטה. אללי לי: קול בפי
 כגסיות. ובפי תושיות. אויה לי: רחמניות. בדיהן נקיות.
 נבחי ראיות. אללי לי: שלמים ועולות. חתנים וכלות.
 אויה לי: תודות וכלילות. בהודים ובתולות. וטובי קהלות.
 אללי לי: אחים גם יחד. נשפך דמם פאחד. אויה לי: בן
 אחרות בפחד. בראת שם המיוחד. לטבח להאחד. אללי
 לי: הזני מלקמות ספר. נשף וצפר. אויה לי: חיד אמרי
 שפר. מלא חצין ואפר. ונדה שזקל וסופר. אללי לי:
 והיתה זאת מאן. עלה עם לועז. אויה לי: להשמד
 וזעזעו. אסף עם עת. ארם ולועז. אללי לי: בקש ערב
 ובקר. רק לעקוד ולעקר. אויה לי: באין דורש וחוקר.
 ים ארם לעקר. ולא לגרם לבקר. אללי לי: מקים נביות.
 לולי הותיר שארית. בגיא נבית. בשר שערורית. יודית.
 עברית. רוחם מהבית. נש תקנה לאחרית: באין דורש
 לשוב ולרחמה. ימנה לדוממה. שזכן שמימה. עתי
 וקומה להתקוממה. ושכינה קמה על מקומה:

עם המפגז יכודס נכלשי חרזות:

יום אכפי הכבודתי. ובפלו עתי. בשלחי יד ברם נביא.
 בחצר אל מקדש יי. ולא כסתהו אדמה. עד בא חרב
 שני. ולא שקמ ערי הוקם. וגם הפליא פליליה. ורב
 בבת יהודה פאגיה ואגיה: הנה הולך וסוער. עד בא רב
 טבחים. ובא אל מקדש יי. ומצא דמים רותה ז. וישאל
 לבעבור זרה. לכהנים הזבחים. ויענוהו פי זה הוא. דם
 קרבן הזבחים. ונסה ברם פרים. ודם אילים מחים. וגם
 זבחו זבח רב. להקור מה תיה. ורב בבת יהודה פאגיה
 ואגיה: ובכל זאת לא שקמ. ועודו בים נגרש. ויבקש
 הקבר. ומצא מסורש. כי דם איש האלהים. על לא הקם
 שורש. ויאמר נביאדון. גם דמו ננה נדרש. ואספו לי

קינות לתשעה באב

הכהנים. והוציאום מבית יה. כי לא אשקוט עד ישקוט
דם הנביא זכריה. ונרב בבת יהודה תאניה ואניה: דקר
ישישים למאות. ובהורים לרבותאות. ויחד למבח. כהני
י צבאות. ואין שקט לדם נביא ויהי למופת ואות. והבנים
נשחטים. ועיני אבות רואות. ואמותם למבח. גם אתריהם
באות. ואומר לגפשי. זה המצאתך וזה פריה. ונרב בבת
יהודה תאניה ואניה: הוסיף להרוג נשים. עם יונקי שדים.
ודם עולה ביניהם. כדם יאור מצרים. עדי נשא נבון ראדן.
לבו לשמים. ויאמר האין די. בבנות יהושלים. הקלה
אתה עושה לשארית השביה. ונרב בבת יהודה תאניה
ואניה:

שכורה ולא מין. השליכי תפיך. קרחי גא ונוז. והשחיתי
אפיך. שאי על שפים קינה. וספי כל אנפיך. וצעקי
לפני יי. על חורב ספיך. על גפש עולליך. שאי אליו
כפיך: איכה בא צר ואויב. בציון עיר ממלכת. איכה רגל
זרים. אדמת קדש דורכת. בבואם מצאו כהנים שומרי
המערכת. ועל משמרותם עמדו. ולא עזבו המלאכת. עד
אשר שפך דמם. במימי המהפכת. ובא מיטום ועמו.
מבירת לפרכת. מקום אשר בהן זחל ירא שם ללכת.
והחריבו שחיפיך. וחלונני שקופיך. וצעקי לפני יי. על
חורב ספיך. על גפש עולליך. שאי אליו כפיך: קול יללת
בת ציון. מרחוק נשמערת. תזעק זעקת השבון. תבכה
בכי מפעת. הנה כי כוס שתיתי. ומציתי קבעת. אכלוני
שני אריות. תרודי מלפעת. בת גבל השדודה. ובת יון
המרשעת. מה התאוני ציון. ותמאנתך נודעת. על רוב
צונך. גלה עמך מבלי דעת. על עובד צופיך. ושמעך
קול תרפיך. וצעקי לפני יי. על חורב ספיך. על גפש
עולליך. שאי אליו כפיך: אל תשטחי אויבתי. על שבר
אשר הקרני. כי נסלתי קמתי. בי ערני. הנה יוספני

אלי. אשר פזרני. ויגאלני ממד צורי. אשר מכרני. וגם
 על יון תעבר פוס. אשר עברני. ואז בסלעי סעפיד.
 אנפין את טפיד. וצעקי לפניי. על חורב ספיד. על
 נפש עוללד. שאי אליו כפיד:

ציונים

ציון הלא תשאלי לשלום אסיריך. דורשי שלומך. והם
 יתר עדריך: מים ומזרח ומצפון ותימן. שלום רחוק
 וקרוב. שאי מפל עבריך: ושלום אסיר תקנה. נותן המעיו
 כטל חרמון. ונגסם לרדתם על הרריך: לבבות ענותך
 אני תנים. ואיך אחלום שיבת שבותך. אני כנור לשיריך:
 לבי לבית אל. ולפני אל מאוד יהמה. ולמחנים וכל גגעי
 מהוריך: שם השכינה שבונה לך. והיצרך פתח למול
 שערי שחק. שעריך: וכבוד יי לבד היה מאורך. ואין
 סדר ושמש וכוכבים מאוריך: אבחר לגפשי להשתפך.
 במקום אשר רוח אלהים שפוכה. על בוריך: את בית
 מלוכה. ואת כסא כבוד אל. ואיך ישבו עבדים עלי
 כסאות גביריך: מי יתגני משוטט. במקומות אשר נגלו
 אלהים. לחזיק וציריך: מי יעשה לי כנפים. וארחיק
 גרוד אניד לבתרי לבבי. בין בתריך: אפול לאפי עלי
 ארצך. וארצה אבניך למאוד ואחונן את עפריך: אף כי
 בעמדי. עלי קברות אבותי ואשתומם בתכרון. עלי מבחר
 קבריך: הר העברים והר הקר. אשר שם שני אזרים גדולים
 מאוריך ומוריך: חני נשמות אייר ארצך. וממור דרור
 אבקת עפרך. ונופת צוף גרדיך: יגעם לגפשי. חלוד ערום
 וחק. עלי חרבות שממה אשר היו דביריך: במקום
 ארונך. אשר נגנו. ובמקום ברוביך. אשר שכנו תדרי
 תדריך: אגוז ואשליך פאר גזר. ואקוב זמן. חלל בארץ
 טמאה את גזיריך: איך יעב לי אכול ושתות. בעת

קינות לתשעה באב

אחזה. כי יסחבו הפלבים את כפיריך: או איך מאור יום
 יהי מתוק לעיני. בעוד אראה בפי עורבים. בגרי בשריך:
 פוס היגונים לאט הרפי מעט. פי פבר מלאו בסלי. ונפשי
 ממרויך: עת אוקרה אהלה. אשתרה חמרך ואזכור
 אהליכה. ואמצה את שמריך: ציון כלילת יופי. אהבת
 והן עוררי למאוד. ובך נקשרו נפשות הביריך: הם
 השמחים לשלוחך. והבאבים על שוממותיך. ובוכים על
 שבריך: מבור שבי. שואפים גגך. ומשתחיים איש
 ממקומו. עלי נוכח שעריך: עדרי המונך. אשר גלו.
 ונתפזרו מהר לגבעה. ולא שכחו גרתיך: המחזיקים
 בשולך. ומתאמצים לעלות ולאהוז בסנסני תמריך: שגער
 ופתרום היערכוך בגדלם. ואם הכלם ידמו לתומיך ואוריך:
 אל מי ידמו משיחך. ואל מי גביאיך. ואל מי לוייך
 ושניך: ישנה ויחלוף כליל. כל ממלכות האליל. חסך
 לעולם לדור ודור גזיריך: אנה למושב אליהך. ואשרי
 אנוש יבחר וישכון בחצריך: אשרי מחפה. ויגיע ויראה.
 עלות אורך ויבקעו עליו שהריך: לראות בטובת בחוריך.
 ולעלות בימדתך. בשובך אלי קדמות געוריך:

ציון קחי כל צרי גלעד לציריך. אין הי למען פים גדלו
 שבריך: ארץ צבי את. בתוך ארצות נתונה. ומן
 עדן מקום כל יקר. יצאו גהריך: ניהי לאות. געמן רחן
 בשורו במי ירדן. אי גאסף. אף כי מהוריך: אף לא יסלה.
 עפר ארצך בנהב ופז. יקר פמו יהלום. מחצב הבריך:
 כל תענוגים. בבא פוסך לא קהתה השן. ואולם בצוקת.
 מתקו מוריך: פרוך למרפא. וכל עלה תעלה. הלא
 כיצרת הדבש. היו יעריך: עם הפתנים ברית פרתו מתוך.
 ואין שטן. אבל השלמו להם. כפיריך: בך כל בהמת
 ועוף חכמי. ערי פחמור היה לפנים. לכן יאיר חמוריך:
 בך אל לבדו. ואין בלתו. ויצא שמך: עד כי אליהם

אמת. נודע בשיריך. מה טוב ונעים. בבא שבמי בני
 יעקב. שלש פעמים בכל שנה. בשעריך: בך סוד תעודות
 וסוד חכמות. וקאו בני קדם וחקמי שבא. לכתוב ספרך:
 שומרים בכל הגבול. שופטים בכל עיר ועיר. וקני אמה
 הם. ואין מורה כמורריך: מלך בקרבך. וכה שרי חילת
 בכל נשק. ועל כל לאום. גברו גביריך: בימי בחרת
 היות קדש לאל נבחרו. בני נביאים. בני אל חי גערך
 בך התקופה. עלי קו האמת נשקלה. תוכן שנות הוי
 ודור. בשני אדרך: מולד לבנה כפי ארבע. והמחנות
 שומה לרחבך. ובה הראית סתריך: נראה בתמו פסיל.
 בך יעלה. כי שאר כל החדשים. לבד זה בחדריך: איה
 דבירך מקום היכל. ואיה הדר ארון והמזבחות. איה
 הצריך: איה משיחך בעד עמך יכפר. ומה תנה לילדי
 קהת. ואיה גזיריך: איפה נביאים בני עליזן. וכל יועצך
 אברו והלכו שבי. מלכך ושריך: היית יפה נוף. וראש
 עפרות תבל ברושך לגם. חטאך סחפך. הלא קצר קציריך:
 ארץ מאסך. ומים רבים שטפוך. וכל רוח הפיךך. ואש
 בוער בעריך: מרית בצורך. אשר מצר נצרך. ואז זרים
 עכרוך. ואת היית בעזבריך: אל האמירך עדי נקראת
 אריאל. ואיך עבר בגוף ארי מורה עדרך: שוכי לאל
 בועלך. אל תתני לו דמי. עד שוב כבודו. ועד יבנה
 גדרך: נפשי מאוד נכספה לדאות בזיו זכרך. שלום
 יהי לך. ורוב שלום לעזריך:

ציון עטרת צבי. שמתת המוניך: שלום כנהר קחי. מאת
 אדוניך: אילי שחקים. אשר שומרים לחומות וחיל.
 לילה ויום ידרשון שלום למחניך: גם הנפוצים. בכל ארבע
 קצות. והם הורשי שלומך. בנותיך ובניך: שוכני קברים
 מחקים. ומצפים ליום ישעך. ואז יצמחו יחי ושניך:
 ואני בשאלי שלומך. אקרא קול בראש הרים. ואדמה

קינות לתשעה באב

לעוף. על רענניך: שלום לציון. גנה צדק. ושלום עלי
 חלק וחומות. יקר אבני פניניך: שלום לארץ צבי. שלום
 לכל הגבול. גלעד ושומרון. וכל יתר שכניך: ציון לפנים
 בלא היות יפת מראה. איך נהפכו לשחור. תארך ופניך:
 בבנות מלכים. יקר עשית תהלה. ואיך שק תחגרי. על
 הלציה ומתניך: אגחה בעת תעדי. אפר תחת פאר. אקעה
 ואשתה פוס יגוני. על יגוניך: קומי ונשא גהי. נבטה
 דמעות פים. ילוי נהרות. למן עיני לעיניך: על אלמנותך.
 אשר הלך ידיך. והוא התריב בבירו. וכל סתרי צפוניך:
 עת אראה יפיך. אקרא משוררים בשיר. עת אהנה עניך.
 אקרא מקונניך: אבחר לקאת וקסוד ישבנו בך. ואוי לי
 אם אדום וערב. קננו בקניך: עיר המלוכה לדרך ושלמה
 בנו היות בנויה. והם קדם מכונניך: אתה היא למקדש
 לאל. אתה היא מנוחה לצור. אתה היא אשר יום ביום.
 יד לנניך: שם שלחן ומנוחה וארון הברית. אל בק
 שדי אהבה לן. במלונניך: על מזבחה עמדו כהנים
 משרתים. במו זבח ועולה. לבפר על עוניך: ראש ובהנה
 אשר אסוד לבושי יקר. נשמע בשולי מעיל. קול פעמוניך:
 אחת בשנה. פנים הלך לחדרי רביר. הביא קמורה. מלא
 קמצך והפניך: קדה וקנה. וכל ראשי בשמים. עדי עיד
 החמרים. בבא ריח סמניך: אף הלויים. אשר שומרים
 שערים. וגם המשוררים שיר בפה. עם כל רנניך: נגדם
 בני מעמד. עורבים תסלה. ולו יעלה המונך. בכל פעמי
 זמניך: בך הנביאים. בבר היו בסוד אל. ובר חכמי תבונה
 ובר שבעים זקניך: ארצך מלאה. במו עשר קרשות.
 וכל מעשר תרומה. וגם מבחר דגניך: עתה שממה בל
 בנים ויבנות. ואן מלכך נביאיך. לומך וכהניך: מתי ישוב
 נבואו בתוך אהלך. המתאנים שכון. תחת ענניך: לפי
 יאנה לחבק. בזרועות עמר ארצך. ואחשוק בפי. נשק

קינות לתשעה באב

לא

אֲבִיבִיךָ: לוֹ אֶרְאֶךָ בְּהִיּוֹתְךָ. גִּבְגַּת בְּנוֹסְךָ וְפוֹךְ. יִרְאוּ לְצִפּוֹן
יָם. גּוֹבֵה קִרְנֶיךָ: אֲכַסּוֹף וְאַחַמּוֹד לְנִחְמָה. וְתִשְׁמַעְנָה
דְּבָרֵי מִבְּשֵׁר בְּקוֹל. אֲזַנִּי וְאֲזַנֶּיךָ: הַתְּעוֹרְרִי לְקִרְאֵת הַיּוֹדֵךְ.
וְהַתְּנַעֲרִי מִן הָאֲדָמָה. בְּשׁוּבוֹ אֶל מְעוֹנֶיךָ:

צִיּוֹן תִּקְוֶנִי עָלַי בֵּיתְךָ אֲשֶׁר נִשְׁרָף. צָרְחִי בְּמַרְדָּ. עָלַי
שׁוֹמְמוֹת גְּפִנֶיךָ: צִיּוֹן תְּעוֹרְרִי כְּאַלְמָנָה. אֲשֶׁר הָיְתָה
לְמַם לְבָל עוֹבְרִים. מְרוֹב עֵינֶיךָ: עַל הַגְּבָעוֹת שְׂאֵי קִינָה
וְתִמְרוֹר. וְגַם נָהִי בְּקוֹל רָם. אֲשֶׁר הִכּוּ הַמּוֹנִיךָ: אִיבָה
לְמוֹאֵב בְּנֵי צִיּוֹן בְּאֶף הַלְלוּ. עַל רֹב גְּאוֹנֶךָ. וְקִרְאִי אֶל
מְקוֹנֶיךָ: הַיֵּלֶל וְקִינָה שְׂאֵי צִיּוֹן בְּמַר. וְנָהִי וּבְכִי שְׂמָמוֹת.
עָלַי שׁוֹמְמוֹת מְעוֹנֶיךָ: קוֹנֶנִי וְאֵל תְּדַמִּי. קוֹלְךָ בְּבִכֵי שְׂאֵי.
דְּבַר וְחֹרֵב אֲשֶׁר שָׁלַח לְמַתְנֶיךָ: צָדוֹ כְּצִפּוֹר וְאִיִּן עוֹד
לְגַדְדוֹ. אֲשֶׁר פָּרְשׁוּ רִשְׁתוֹת. לְגַלּוֹת אֶת קְלוֹנֶיךָ: אִיךָ
הַשְׁלִיךְ תַּפְאֲרַת יִשְׂרָאֵל. וְלֹא זָכַר שְׁבוּעָה. אֲשֶׁר בָּרַח
לְאוֹמְנֶיךָ: קוֹלְךָ בְּקוֹל נִחְמַת תַּנִּים. גְּאוֹרֵת יַעֲקֹב בְּבִי
וְקִינָה שְׂאֵי. עַל רֹב תְּלוּלֶיךָ: גְּזִי פֶּאֶרְךָ. וְהַשְׁלִיכִי לְרֵאשֶׁךָ.
עָלַי אֶרֶץ. וְשֶׁק תִּקְשְׁרִי. עֲצָרִי בְּמַתְנֶיךָ: קוֹנֶנִי בְּפִשֶׁע וְאֵל
תַּתִּי מְנוּחָה. וְקוֹנֶנֶךָ אֵל שְׁפִיִּים שְׂאֵי. מְרוֹב מְעוֹנֶיךָ: אֶרֶץ
צְבִי צְבָאוֹת. קִינָה וְנָהִי תְּעוֹרְרִי אֵל שְׁפִיִּים. הֲלֹא תַחַת
שְׁשׁוֹנֶיךָ: קוֹנֶנֶה מְלָכִים. וְהַיֵּלֶל קְצִינִים. וְכֹל יוֹשְׁבֵי מַעְרָב
וּמִזְרָח. עַל שְׁמֵלוֹנֶיךָ: פִּשְׁטֵי מְעִילְךָ. וְהַשְׁלִיכִי לְאֶרֶץ.
אֲחֵרֵי שֶׁק וְגַם תִּהְיֶינִי. תַחַת סְדֵינֶיךָ: בְּחֹזֶר וְזָקֵן. וְגַם עוֹלֵל
וְזוֹנֵק. שְׂאֵי תִמְרוֹר לְנַפְשִׁי. לְעֵינַי כָּל זְקִינֶיךָ: צִיּוֹן שְׁשׁוֹנֶךָ.
הֲלֹא עָבַר. בְּקוֹץ עַלְי מִים. וְנִדְּפָכּוּ מְרוֹב זְרוֹנֶיךָ: חֲשָׁכּוּ
מְאֹרוֹת וְגַם שְׁחָקִים. וְכֹל דָּרְךָ מְאֹד נֶחֱשֶׁךָ. סְתוּם לְפִנֶיךָ:
עַי הַשְׁחָקִים מְאֹד זָרוּ. וְאֲסָפוּ לְאוֹרָם לְפָנַי כָּל שְׂאֵן.
עַל רֹב יְגוֹנֶיךָ: צִיּוֹן בְּשׁוֹפֵר תִּקַּע. עַל הַר וְגִבְעָה רְאִי. צָרְחִי
בְּמַר וּבְכִי. עַל מוֹרֵת סְרִנֶיךָ: שְׁלַחֵי שְׁלַלְךָ בְּאֵשׁ. צִיּוֹן
לְמַרְמָם. הֲלֹא טָבַע שְׁעָרֶךָ. בְּתוֹךְ אֶרֶץ אֲדֻנֶיךָ: הִנֵּה לְמַרְמָם

קינות לתשעה באב

נתונה בת יהודה. ואין משיב לנפשה. עלי שוממות
 שמניך: ציון במר תבכי. מאין מנחם. אשר רחק מאוד.
 מקרוב גחם בהיניך: קולך בקול ים וגם תנין ויענה. וקול
 גדי ובכי. אשר תחת סלונך: ציון למרום שאי עיניך.
 וגם תראי ספדי והלילי. עלי עזוביך ותואניך: ציון תקונני
 עלי אבות. ושאלתי מכון ביתך. וגם עירך. חוסן קציניך:
 אל המערה לבי. צרחי במר ובכי. ענוי בניך ובנותיך
 וניניך: שדה בשמעה לקולך. גם מבכה עלי בגים. אשר
 נשבו. אל כל שכניך: רחל ולאה בכו. בלחה וזלפיה.
 הלא קוננו. וקראו בקול מהי בשניך: פי האלהים. הלא
 לנצח לא ינח. כי תקנה היא. ורוב שלום לבניך:

ציון ידידות ידך. צעיר לשריך. שכנת בתפיו. ברוב ענות
 מרחיך: ציון תדר כל תדר מפוזת. וכל משכב הודים.
 ידך בבא חררי חרריך: ציון ברוכה ברכה עליונה עלי
 ראשך. למולך מהטובים שעריך: ציון ירושת זאב ערב.
 שבי פאך ועדי עדנים עדי עלו בתריך: יפית ברוב הזן.
 וסן רבית גדעות. והן מזקני צוענים. חכמו געריך: היית
 יסה מכלל. נאווה בכל מהלל. עליית ושביית שלל מלכי
 סגורך: בך פרוחה. אנוש לן מהלי חטא. בך בפר בקרבן
 סמך מכסריך: יסדת לפאר בזיו. תרבת בתוך אב באף.
 ואף אשאף. לזאת אשאב. מימי תמרוריך: נראו בעירך
 עני קונך. בנו מתנה. רצון לשוכני סנה. בשני חצריך:
 עושי מלאכתך בחוט. התעשרו ברכוש. כל הזן יקר
 נמצא לקהל עשיריך: נבחר מקומך לצור. בחר באום
 בחריו. בחר במוצאך. ובכחנים בחיריך: בך דר בגיל
 נהדר. אחרך. בכל הזר ודור. ערכך. בבא לעדור עדר
 חברך: עלה גבולך הביר. צלע יבוס. לא לעין עיטם.
 לבלתי שאת בתפוזת הביריך: קרא יי שמך על שם שני
 מהנים. דוד מצאך בחיל. בשדי יעריך: בנה מעונך בנו.

ויחנכך שם בשם אביו. ואשר קדמו. גתתם בשיריך:
 ובמהשבות בוראך עלית. במרם ברא תבל. ושחק ועולם.
 על עפריך: ובמי מריבה ביום זעם. אזי טהרה ארצך.
 ולא גשמה בכלות יצוריך: ירד בעתו מטר ארצך. זמן
 לילה בא לברכה. ומל לן בקציריך: היית לשית חוג יסוד.
 אמך תעודד וסוד קדוש ירחך. לפי עדים מעפריך: בנים
 ובנות תשוקה בשוקיך שזקקו. שחקו והשתקשקו. בסך
 עבריך: פסח בחג נפלאו. פורים בפז סלאו. מל אור ותן
 נמלאו. זכו גזיריך: איך אשמחה עוד בחג. איך אעלוז
 עוד בפוד. עד כי יבואו. ימי ששזן לפוריך: ארצך חמודה
 מאוד. לא נחמדה. בעלות בנים חמודים. לבית מחמד
 מגוריך: געלה ענן הקטורת. ממקום מקדש. יצא מקומו
 עשן אש מנהיריך: בקרוב מרעים בעיר. שלחו בכרמך
 בעיר. ערו ועוררו בעיר וקדיש בעריך: ברזל בלי נשמע
 קולו בעת נבגירת. איך בך תרבות צורים. הלא תקעו
 מציריך: על זאת בשק עוזרים עברים. אבל בוטחים פי
 ישמחו. אחרי חתוך בתריך: לב מדה יהלה. לתאוד
 יכלה. יישן עדי יעלה. עמוד שחריך: יגל לקולי אל
 יי תתאפקי. הלא קרא לשק ובכי. אלוף געוריך: אקום
 חצות לילה. על משמרות מאפל. לשמור לאור יאתה
 בקר לשומריך: אז תמצאי צוף דבש. אז לא תקונני
 רש. כי תתפונני בראש הרי הרריך: יבא כבוד הלכנון
 יך. ותתלבני פבני עדרים. בני עדר גזיריך: עורי והתגערי.
 יך יער נועדים. גער יתו אורת לעץ יער חזיריך: ציון
 יציון ואורת עוז עוד תהי. ולגם עמים. ותגבהנה רגל
 גשיריך: נצלי עדי העני. ותני לבושך שני. תולע כבל
 עדי לקשור קשריך: אל תאמרי לי אשר זקנת היותך
 ישיש. עוד תתעדני חלוץ השד לגוריך: תלדי בני
 ועשויעך בערת עדנה. תתחדשי כגשר געוריך: יטרה

קינות לתשעה באב

למוב יצרך. צור יוצרך יצרך. תהיי נצודה. בעיר חברה
למורך: יגאל בעוז משבי. מיד חזיר הצבי. ויהי עטרת
צבי לשאר עדרך:

זאת סקינס יסד ל' תלכ על סריפת סתוס:

שאלו שרופה באש. לשלום אבליך. המתאווים שכונ.
בחר זבליך: השואפים על עפר ארץ. והנואבים
המשותוממים עלי מוקד גליליך: הולכים חשכים ואין
גונה. וקוים לאור יומם. עליהם אשר ירח ועליך: ושלום
אנוש גאנה. בכה בלב נשבר. תמיד מקונן עלי צירי
תבליך: ויתאונן פתנים ופנות יענה. ויקרא מספר מר
פגלליך: איכה נתונה באש אוכלה. תאפל באש בשר.
ולא נבוו עיים בגליליך: עד אן צדינה תהי שוכנה ברוב
השקט. ופני פרחי חלא כסו חרוליך: תשב ברוב צענה.
לשפוט בני אל בכל המשפטים. ותביא בגליליך: עוד
תגזור לשרוף. דת אש ורחים. ולכן אשרי שישלם לך
ומיליך: צירי פלפיד ואש חלב עביר זה נתנך. בעבור פי
באחריתך. תלחט אש בשוליך: סיני תעל בן בך ציר
אלהים. ומעם בגדולים. ורח בגבוליך: להחית למופת.
קדת כי תתמעט ותרד מבבוקה. והן נמשול משליך
משל למלך. אשר בכה למשתה בנו. צפה אשר יעע.
בן את במלך: פחת מעיל תתכם. סיני לבושך בשק.
תעמרה לבוש אלמנות. תחליף שמלך: אוריד ובעורת
עדי יהיו כנחל. ויגיעו לקבחת שני שרי אציליך: משה
ואהרן כהן הקר. ואשאל היש תורה חדשה. בבן שרפו
גליליך: חדש שלישי. והקשר הרביעי. להשתחית המדתך.
ובל יופי בליליך: גרע ללוחות. ועוד שגה באולתו
לשרוף באש דת. הנה תשלום בגליליך: אתמה לנאשו.
אך יערב לחבי אכול. אחר ראותי. אשר אספו שלליך:
אל תוך רחובה קבועת. ושרפו שלל עליון. אשר תמסם

לבא קהליך: לא צדעה למצא דרך סלולה. **אלי** היו
 אבילות נתיב יושר מסליך: ימתק בפי מדבש למסוד
 כמשקה דמעות. ולרגלי החת כבול כבליך: יערב לעיני
 שאוב מימי דמעי. עדי בלו לכל מחזיק בכנף מעיליך:
 אך יתרכו בדתם על לחי. עבור פי נכמה רחמי לגדוד
 בעליך: לקח צהור בספו. הלך בדרך למרחוק. ועמו הלא
 גסו צלליך: ואני בשכיל ונלמד נשארתי לבד מהם.
 בתורן פראש הר. מגדוליך: לא אשמע עוד לקול שרים
 ושחות. עלי פי נתקו חבלי. תפי חליליך: אלבש ואתכם
 בטק. כי לי מאד יקרו. עצמו כחול קרבין נפשות חלליך:
 אתמה מאד על מאור היום אשר ירח אל כל. אבל
 חשיך אלי ואליך: זעקי בקול מר לצור. על שברונך
 ועל חליך. ולא יזכור אהבת כלולתיך: חגרי לבוש שק.
 עלי תהבעה. אשר יצתה לחלק. וספתה את תלולתיך:
 בימי ענותך ינחמד צור. וישב שבות שבטי ישראל. וירם
 את שפליך: עוד תעדי בעדי שני. ותוף תקחי. תלכי
 במחול וצהלי במחולתיך: יהם לבבי. בעת צורך לאור לך.
 וגייה לחשבך ויאירו אפליך:

ציון צפירת פאר. הדות אגודתיך. זעקי ברמה בקולך. על
 אבודיך: אל הבנויה. לבקש ולהנן לאל. שלום ישפות
 לך. וגם לבני בחיריך: בעל בחיך. אשר לך אהבתו.
 לך נהפך לנגדך. וגם נגר גדודיך: גלף ופתח פלוח לב.
 אזי נשקמת בטח בשלוח. שמוחה על דידתיך: דברי
 נבוחות לרעיך. להלין עבונך אף תצפצף. להרים קול
 בדיך: השב ידיך למשתך. וללון בעלך. ולמיל בסונת
 גן ורדיך: ועד פמור וקדושיין. וגם בכתובה. לך לעצך.
 והן ברור ובריך: זרע ובנים מחשבים. לאישך הלא ילדת.
 ואיך נשכלת. מבל חסידתיך: חמק ועבר וגו ממך ולא
 נשלחת. ולא בא בידך שטר ספר סודיך: טוען במענת

קינות לתשעה באב

ממאנת במרד. עלי בן נתקלספת. והשפל עם ירדיך:
ישבת ברודה דמויה. כי חשופה קלון שולך. ונגלית
ונדללו כבודך: כל מחזיקים בגזרך. הם יצאוך. החוסים
בכהולים. והם היו לבודך: לפי הלא נחלל. מאין הפונות.
אשר הומר ונחלף למר. מתק מגדך: מלא דמעות פמים
ושטפו. נמלאו דמעות לחי וכל עיני נגידך: נפשי עטופה
בעת זכרי לאשך. הלא נכבה. ולא יכלו לאפות סמידך:
למד אשישי ענב מהול במים. ופס מן הרפתים בקר.
זכחי עבודך: עדר ונחרש יסודך. לשדה בזר וגיר. לחכה
ואבלה סביבך. אש לפדך: פלץ ושכין לבשוני. בעת
אחזה מוני שקמים. והם צדו צעדך: צועק אני למקוננות
לבבות. ובמר לזעוק נהי נהיה. הוי על קפדך: קלו ימי
עניי. עת אחזה עניך שומרים מצאוך. והם נשאו רדיך:
רחפו עצמי. עלי בגים יקרים. אשר בפסיד שרופים באור
אודי שרדיך: שקדו וקדו גיילי דת. משנאי ואוי איך
נמשלת. לפטיש בתעודך: תועה לבבי אשר נרצה.
בארץ גברים לגדבה. לגסוף יין תמידך: ציון עד אן
משימה את לפה את ירך. איכה ביד אויבך נפלו נגידך:
ממד אבודים. ילדך חמודים כפון. על זאת במרר בכי
יללת מרודך: איכה מעקב זמן לדתך. ועד אן תהי אר
נקשרת. בחיל צירי אחודך: ילדות לתשעה ירחים. עת
גשי כל. ואיך רבו שנותך. אשר הרית ילדך: רוגי לשומר
לאילה חבלים. והוא יתיר לצירך. עלי רבד רפידך: חושב
זמן יעלי סלע להתיר. ולא חשב זמנך. להסיר כל חרדיך:
זמן בידו פתוח ארבע געולים. ונס בזי יפתח. נגזי אוצר
זבודך: קול ישמיע לקבץ האמונים ואז דלתיו פתוח.
יפקידם על קלדך: ציון מעשים בצערך. וביפוך מעשתם.
אשר יזרח חרם הדריך: ציון במגחה יבסרון את שני

זעטך. אז ישתחוו לבך רגלך תרדוך: ציון עדיך עדי.
רקמת בגדך. וגם עוז וזרוע. פאר בגדי המודך:

עומד פ"ס ח"צ בלשטי סדוזת ולפ"כ ספוס סמו זספ זכ סיים סכסן:

ציון במשפט לבי לך עם מעונניך. התעווד בכזב ולא עלו
עוניך: אכן בני עולה ענוך וירשוך. גוה צדק היית
שחוק. אל כל שכניך: בזית מלמדך. ולא הקשבת למודך
לשוב. בשכונ בארצך קדושך. במלונך: גלית קלונך
וטומאתך בשולך. וגם טמאת דרכך. מאוד הרבית זנוניך:
דךך אחותך הלא הלכת. וזנית בתזנותה. הזנית בנותיך
ובניך: הכת ונגפת לאין מרפא. והשלכת בשיט ה צות
והנך שחוק. לבני מעניך: ותהי נגינה בפני זדים רבים.
אשר אמרו לנפשך. שחי הרום לשניך: זכרי ענינה בלב
נשבר. וזעקי עלי מבך ונוגשך. אשר גדע קרניך: הכי
באמת לאל צורך ובזראך. והחילי למלכך לבד. כי הוא
אדוניך: טהרי לבבך וכפיך. ושובי עדי אישך קדושך.
ולו הרבי רנניך: יומם ולילה. תני קול בבכי מר. עלי
קרית מלוכה. ועל תל ארמוניך: קבוד והדר ורוב יופי
בתוכך. הלא נמצא פני קדושך. והז נתן לעוניך: למה
לגלים מעון תנים. ומורש קאת וקפוד. וגם אנמי מים
עניך: מאנת שמוע. לקול מוסר מיסך. בכז שתיית
ומצית שמניך שמריך: נזכח פני עליון. שפכי לבבך
במי גהר. ואל תתני פונת לעניך: סבי והמי בעיר. קראי
מקוננות וכל נשים מבבות בכי גדול מקונניך: עלי צניף
מקלך. עד אן למרמס יהי. עד מה ביד צר בני שרים
סניך: פתח לבנון שעריך. אשר טבעו ארץ נשיה. ואין
מלון לכהניך: ציון עליהם נהי גהיה. ולא תהשי. אספי
וקבצי. זקנות וזקניך: קרחי וגוזי בגשך. על בני תענוניך.
ועל כל נשיאיך ורוניך: רמו ונדלו כמו גלים בלב ים
מזוריך. בליל שדדו. טורי אבניך: שדד מלונך. וכל

קִינֹת לַתְּשֻׁעָה בְּאֵב

מִחֲמַד יִקְרָךְ. בְּאֵין אֹרִים וְתוֹסִים אֲשֶׁר גָּלוּ צְפוּנֵיךְ: תְּכַזֹּר
 וְכַרְמֵל כְּהָרֵי גִלְבּוּעַ. בְּלֵי מִלֶּךְ וּמִמְרָךְ. וְלֹא אֹזֶר בְּעֵנֵיךְ:
 צִיּוֹן וְנוֹגֵךְ נָשִׁי. מִהָרִי וְהַתְּקֹדֶשִׁי. צְדִי יִקָּר לְבָשִׁי. תִּמְרוּק
 שְׂמֹנֵיךְ: צִיּוֹן וְשִׁלְמוֹ יָמֵי אֲכַלְךְ. בְּשִׁשׁוֹן וְגִיל. כִּי תַם
 עֲנֵךְ. וּמִשְׁנֵה שְׁבֵרוֹנֵיךְ: צִיּוֹן סִגְלַת מְלָכִים וּמְדִינוֹת תְּהִי.
 עוֹד יִזְלוּ מִי מְנוּחֹת מַעֲנֵיךְ: צִיּוֹן פְּרוּתָךְ צְפִי. עוֹד יִקְרָא
 צְפִירָה תִּפְאָרְתָּ. בְּכִי שָׂרִים וְנוֹגֵיךְ: צִיּוֹן כְּזֹכָה וְחַיִּים בְּךָ.
 אֲבִיר יַעֲקֹב אָזָּה לְעוֹלָם. וְעוֹד יֵאמְרוּ בְּאֲזֵנֶיךְ. צִיּוֹן הַמּוֹן
 כְּהַגִּים. הִמָּה יִשְׁרָתוּנֶךְ. וְגַם יוֹסִיף יִי קִנּוֹת שְׁנִית קְצֵינֵיךְ:

צִיּוֹן גְּבַרְתָּ. לְמַמְלָכוֹת מְצִירֶיךְ. רַבִּי שְׁלוֹמִים שְׂאִי. מֵאֵת
 אֲסִירֶיךְ: יִחַמֵּץ לְבָבִי. לְקוֹל גְּתִנוֹ רְאֵמִים. בְּנֵי שִׁעִיר
 וּמוֹאֵב בְּתוֹךְ הַיִּכָּל דְּבִירֶיךְ: לִפְתּוֹ מְשִׁיחִי. בְּדָם קְדֻקּוֹד
 סִנְגִים. מְרוֹף שׁוֹעַ וְקוֹעַ רְמוֹס עֲמִי בְּחִירֶיךְ: עָרִים בְּצִוְרוֹת
 תִּסְוֶשׁ. דִּיּוֹק וְסוֹלֵל שְׁפוֹךְ. אֲרִזֵּי לְבָנוֹן כְּרוֹת. מַעֲצֵי יַעֲרֶיךְ:
 חַוֵּי נְבִיאִים בְּשׁוֹא. דַּבֵּר בְּשֵׁם קְדוֹשׁ יַעֲקֹב לְשָׁלוֹם. וְלֹא
 תִכְשׁוּ מְזוֹרֶיךְ: יִתֵּר לְבָבִי. עַלֵּי אֲרוֹן וּמִשְׁכָּן. וְצִיּוֹן זָהָב
 וְאֶפֶסוֹ. וְשֵׁם קוֹדֶשׁ סְתֵרֶיךְ: אֵיִים יַחֲוֶי לָרֶז. אֹזֹת וּמוֹפֵת אֲלֵי
 שְׁבָרֶי יִרְפְּאוּ. אֲלֵי מִשְׁנֵה שְׁבָרֶיךְ: שְׂמֶשׁ וְכָל כּוֹכָבֵי שָׁחַק.
 בְּעֵמֶן דָּמוֹ. קוֹל בְּרָמָה שְׂאוֹ. קוֹל תְּמַרְוֶיךְ: סִהַר וְכִימָת
 וְעַשׂ וְכִסִּיל לְזֹאת יִכְבוּ. נִגְדָהּ אֲשֶׁר אֶסְפוּ. כּוֹכָבֵי שְׁחָרֶיךְ:
 מִמֶּה רְשָׁעִים בְּקָם. שָׂרִים בְּיָדָם תְּלוֹת. שֶׁבֶת מְשׁוֹשֶׁךְ
 וְגִי כְּלֵי זְמֶרֶךְ: אֲכַל לְבָנוֹן וְגִיל כְּרִמֵּל בְּלֵי גִשְׁמֵעַ. חֶסֶד
 סִנְגִים. בְּכֹא צַר בְּשַׁעֲרֶיךְ: חֶבְמַת גְּבוּנִים. בְּיוֹם עֲבָרָה.
 וְאֶסְרוּ קְצֵינֵיךְ. וְשָׁחוּ בְנֵי צִיּוֹן וְקִרְיֶיךְ: מִכְּלָל מְלָכִים. לְבוֹשׁ
 בְּיָזֹת עֲרֵלוֹת. פֶּאֶר רְאֵמוֹת וְנִבְיֵשׁ. וְאֵף סְפִיר גְּזֵרֶיךְ: בְּזֹאת
 נִבְהִים. בְּתוֹךְ קִרְיָה עֲלִיזָה לְאֵין קֶץ לְתַכּוּנָה יוֹסִיף. פְּרָצֵי
 גְּזֵרֶיךְ: גְּבַעָה וְעֵץ רַעְזָן. אֵלֶּה מְקוֹם סַגּוּל מְלָאִים מִחֲלָל
 מְגִירֶיךְ: יַחֲמוּ קִרְבֵי בָּיִם. יִזְלוּ דְמַעֵי בְּטֵי נְמָרִים. לְבָאִים.
 בְּיוֹם מָרְטִי בְּסִירֶיךְ: יִתַּעַר לְבָבִי כְּמֹו סוּפָה וְסַעַר. כְּמוֹן

קינות לתשעה באב

לה

גורן יכוער עלי אשמות פמריך: המר בשורי. ליום גאר
 קדוש יעקב מקדש ומזבחו בלי בא בחצריך: שורק וגמע
 געמן היית. ובוקר בציץ פרח וגצה תשגשגי זמורך:
 שובי צביה לאל יוצרך. וכוננך לדור ודור בתוכך שכון.
 בעל געורך: אריה בגוף. לבל יעלה מסלות וצי אדיר
 ישיט. לבל יעבור יאוריך: נפשי שלומך דרוש אותה
 קחום צח עלי אורות. פעב מל בחום יום גד קצירך:
 אשמה ואשיש ביום אשמע מבשר בקול. שלום מגותה
 דרוש ושלום אסירך:

פיוסד פ"ס ט"ז לחכר טום חסום עלי ועל:

אלי ציץ ועריה. כמו אשה בציריה. וכבתולה חנונת
 שק. עלי בעל געוריה: עלי ארמון אשר גשש.
 באשמת צאן עדריה. ועל ביאת מתרפי אל. בתוך מקדש
 דרניה: אל ציץ עלי גלות משרתי אל. מגעימי שיר זמריה.
 ועל דמם אשר שפך. כמו מימי יאוריך: אל ציץ עלי הגיזן
 קחוליה. אשר דמם בעריה. ועל ועד אשר שמים. וכטול
 פגהרניה: אל ציץ עלי זבחי תמידיה. ופדיוני בכוריה. ועל
 חלול בלי היכל. ומזבח קטוריה: אל ציץ עלי מפי מלכיה.
 פני דוד גביריה. ועל יפים אשר חשך. בעת סרו פתריה:
 אל ציץ עלי קבוד אשר גלה. בעת חרבן דבדיה. ועל לחץ
 אשר לחץ. ושם שקים חגוריה: אל ציץ עלי מחץ וחוב
 סבות. אשר הבו גזיריה. ועל נפיון עלי סלע. עוללית
 מריה: אל ציץ עלי שמחה באויביה. ושחקו על שבריה.
 ועל ענוי בני חורין. גריבה טהוריה: אל ציץ עלי פשע
 אשר עושה. סלול דרך אשעיה. ועל צבאות קהליה.
 שויקה שחוריה: אל ציץ עלי קולות מתרפיה. בעת רבו
 יריה. ועל רגשת מגדסיה. בתוך משכן חצריה: אל ציץ

קינות לתשעה באב

עלי שמך אשר הלל. בפי קמי מצריה. ועל תהן יצוה
לך. קשוב ושמע אמריה: אלי ציון ועריה. כמו אשה
בציריה. וכבתולה הנזרת שק. עלי בעל געוריה:

שמן ומגט דמן שוטרין קול תהן לו פינרין ויטע לו מויר הפלמנד אשרו, ובא לציון קהוב ומג
וזאת בריתי. מיטע מיין ברית פילה מן השעה באב, וק מיטע דמנומבס נמד דמן קינות.

אשרי יושבי ביתך. עוד יהלוקה סלה: אנשי העם שכבה לו אשרי
העם שיהנה אלחז: תהלה לדוד. ארומקה אלהי הפלך ואכרבה
שמך לעולם ועד: בכל יום אכרבה ואתה ללה שמך לעולם ועד: גדל
וגהלה מאד ולגדלות אין תקד: הור לחור ישבח מעשיך וגבורתך
צידו: הדר כבוד וחדף הדברי נמלאתיך אשיתה: נעזו נוראותיך יאמרו
תגדלתך אספרנה: עבר רב טובך יביעו ותדקתך ירגנו: חנן גרחום יהיה
אנך אפים וגדל חסד: טוב יהיה לכל ורחמי על כל מעשיו: יודוך
יהיה כל מעשיך. תסידך יברוכה: כבוד מלכותך יאמרו. וגבורתך
יגברו: להודיע לבני האדם גבורותיו. וכבוד הדר מלכותו: מלכותך
מלכות כל עולמים. וקסילתך בכל הוד וחור: סומך יהיה לכל הנפלים
ויוקף לכל הקפויים: עיני כל אליה ישפדה. ואתה נותן לחם את אכלם
קעתו: פותח את ידך ומספיע לכל חי רצון: צדיק יהיה בכל הדביו.
וחסיד בכל מעשיו: קרוב יהיה לכל קדויו. לכל אשר יקראו באמת:
רצון יראו יעשה ואת שרשם ישמע וישמעם: שומר יהיה את כל אהבו
שח כל הרשעים ישמיד: תהלת יהיה ידבר פי ויברך כל בשר שם
קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה מעתה געד עולם הללויה:

ובא לציון גואל וישבי פשע בעקב גאם יי: ואתה קדוש
יושב תהלות ישראל: וקרא זה אלזה ואמר קדוש
קדוש קדוש יי צבאות מלא כל הארץ כבודו: ומקבלין
דין מן דיין ואמרין קדיש בשמי מרומא עלאה בית שכינתה.
קדיש על ארעא עובד גבורתה קדיש לעלם ולעלמי
עלמיא. יי צבאות מלא כל ארעא זו יקרה: ותשאני
רוח ואשמע אתרי קול רעש גדול ברוך כבוד יי ממקומו:
וגטקתני רוחא ושמעית בתרי קל זיע סגיא דמשבחין
ואמרין: בריך וקרא דיי מאתר בית שכינתה: יי ימלך
לעלם ועד: יי מלכותה קאם לעלם ולעלמי עלמיא: יי

קינות להשעה באב

כ

אלהי אברהם יצחק וישראל אבותינו שמרה זאת לעולם
 ליתר מחשבות לבב עמך והבן לבבם אליך: והוא רחום
 יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפן ולא יעיר כל
 חמתו: פי אתה ארני טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך.
 צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: תתן אמת ליעקב חסד
 לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם: ברוך ארני
 יום יעמם לנו האל ישועתנו סלה: יי צבאות עמנו
 משנב לנו אלהי יעקב סלה: יי צבאות אשרי אדם בומה
 בך: יהוה הושיעה המלך יענו ביזם קראנו: ברוך (הוא)
 אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מן התועים ונתן לנו
 תורת אמת והיי עולם נטע בתוכנו. הוא יפתח לפנינו
 בתורתו וישם בלבנו אהבתו ויראתו ולעשות רצונו ולעבודו
 בלבב שלם למען לא ניגע לרע ולא נלד לבהלה. יהי
 רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שנשמור הקיף
 בעולם הזה ונזכה ונודה ונראה ונירש טובה וברכה לשני
 ימות המשיח ולחיי העולם הבא: למען יזמרך כבוד
 ולא ידום יי אלהי לעולם ארך: ברוך הגבר אשר יבטח
 ביי ויהיה יי מבטחו: במחו ביי עדי עד פי ביה יי צור
 עולמים: ויבטחו בך יודעי שמך פי לא עזבת דורשיך יי.
 יי הפין למען צדקו יגדיל תורה ויאהיר:

סמך פועל קדים טלם גלי מחקבל:

ושמה יגדל נא פח ארני פאשר וברת לאמרי:

זכו רחמיך יי וימך פי מעולם תמה:

יתגדל ויתקדש שמה רבא בעלמא הייברא כרעותה וימליך מלכותה
 בחיכון וביומיון ובתמי דכל בית ישראל בעגלא ובזמן קריב
 ואמרו אמנו:

יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא. יתברך
 וישפח ויתפאר ויתרומם ויתגשא ויתבדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא
 ברך הוא לשילא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונהמנתא
 דאמרון בעלמא ואמרו אמנו:

תפלת שחרית לתשעה באב

עשרתיך קלם לז' סכנ. ולין השמש מוכרז לנזל לז' סכנ:

כשנל לז' סכנ יאמר:

מה שבוי אהליך יעקב. משפנתיה ישראל: ואני ברב
חסדה אבא ביתך אשתחווה אל הויכל קדשך ביראתך:
י אהבתי מעון ביתך ומקום משכן כבודך: ואני אשתחוו
ואברכה לפני עשי: ואני תפלתירלך וי עו
רצון אלהים ברב חסדה ענני באמת ישעך:

מחפלין כל סדר פפלה כיום ננחם ולין מניסין מפלין ולין לוצפון פליה ופסידין
סמרכה. ומחפלין בקול כמוד:

יגדל אלהים חי וישתבח נמצא ואין עת אל מציאותו:
אחד ואין יחיד פיהודו געלם וגם אין סוף לאחדותו:
אין לו דמות הגוף. ואינו גוף לא גערוד אליו קדשתו:
קדמון לכל דבר אשר נברא. ראשון ואין ראשית לראשיתו:
הגו ארון עולם לכל נוצר. יורה גדלתו ומלכותו: שפע
נבואתו נתנו. אל אנשי סגלתו ותפארתו: לא קם בישראל
כמשה עוד נביא. ומביט את תמונתו: תורת אמת נתן
לעמו אל. עליד נביאו נאמן ביתו: לא יחליף האל ולא
ימיר דתו. לעולמים לזולתו: צופה יודע סתרינו. מביט
לסוף דבר בקדמותו: גומל לאיש חסד כמפעלו. יתן
לרשע רע פרשעתו: ישלח לקין ימין משיחנו לפדות
מחפי קץ ישועתו מתים יתיה אל ברב חסדו. ברוד ערי
עד שם תהלתו:

ארזן עולם אשר מלך. במרם כל יציר נברא: לעת געשה
בהפעו כל. אזי מלך שמו נקרא: ואחרי כבלות
הכל. לכהו ימלוד נורא: והוא הנה והוא הנח. והוא יהיה
בתפארה: והוא אחד ואין שני. להמשיל לו להתפירה:
בלי ראשית בלי תבלית. ולו העז והמשדה: והוא אלי
וחי מואלי. וצור חבלי געת צרה: והוא גמי ומגום לי.

שחרות לתשעה באב

ואתה עתיד לשלח ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא: כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך יי אלהי ואלהי אבותי רבון כל המעשים ארון כל הנשמות ברוך אתה יי המחזיר נשמות לפגרים ומתים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשני ישראל:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני עבד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה:

דיו וייבכר ומגן מכסאטט שלא עשני אשה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשני כרצוני:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם פוקח עורים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם מלביש ערמים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם מתיר אסורים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם זוקק בפופים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם רוקע הארץ על המים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר הכין מצעדי נבר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אויר ישראל בנבוכה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם עומר ישראל בתפארה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן ליעף כח:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המעביר שנה מעיני ותנומה מעפעפי: ויהי רצון מלפניך יי אלהינו

ואלהי אבותינו שתרגילנו בתורתך ודבקנו במצותיך.

ואל תביאנו לא לידי חטא ולא לידי עברה ועון ולא

לידי נסיון ולא לידי בזיון ואל תשלט בנו יצר הרע

והרחיקנו מאדם רע. ומחבר רע. ודבקנו ביצר טוב

ובמעשים טובים. וכוף את יצרנו להשתעבד לך: ותננו

היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל

שחרית לתשעה באב

מִנְתּוֹ בּוֹסֵי בַיּוֹם אֶקְרָא: בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי. בְּעַת אִישׁוֹן
וְאֶעִירָה: וְעַסְרוּחִי גְנִיתִי. יי לִי וְלֹא אִירָא:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיִךְ.
וְצִוָּנוּ עַל גְּשִׁילַת יָדַיִם:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם
בְּחִבָּה וּבְרָא בּוֹ נְקֻבִים וְנְקֻבִים חַלּוּלִים חַלּוּלִים.

גְּלוֹי וְיִדְוַע לִפְנֵי כִסֵּא כְבוֹדְךָ. שְׂאֵם יִפְתַּח אַחַר מִתְּהָם אִז
יִסְתֵּם אַחַר מִתְּהָם. אִי אֶפְשֶׁר לְהִתְקַיֵּם וְלַעֲמוֹד לִפְנֵיךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יי רוֹפֵא כָּל־בָּשָׂר וּמַפְלִיא לַעֲשׂוֹת:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתַי
וְצִוָּנוּ לַעֲסוֹק בְּדַבְרֵי תוֹרָה:

וְהַעֲרַב גַּא יי אֱלֹהֵינוּ אֶת דְּפָרֵי תוֹרָתְךָ. בְּפִינוּ וּבְפִי עַמֶּךָ
בֵּית יִשְׂרָאֵל. וְנִהְיֶה אֲנַחְנוּ וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי

עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּלִנּוּ יוֹדְעֵי שְׁמֶךָ וְלוֹמְדֵי תוֹרָתְךָ
לְשִׁמְחָה. בְּרוּךְ אַתָּה יי הַמְלַמֵּד תוֹרָה לְעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:

בְּרוּךְ אַתָּה יי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם. אֲשֶׁר בָּחַר בְּנוֹ מִכָּל־
הָעַמִּים. וְנָתַן לָנוּ אֶת תוֹרָתוֹ: בְּרוּךְ אַתָּה יי נוֹתֵן

הַתּוֹרָה:

יְבַרְכֶּךָ יי וְיִשְׁמְרֶךָ: יֵאָר יי פְּנֵי אֱלֹהֶיךָ וַיִּהְיֶךָ: יִשְׂא יי
פְּנֵי אֱלֹהֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם: אֱלוֹ רַבֵּרִים שְׂאִין

לָהֶם שְׁעוֹר הַפֶּאֶה וְהַבְּפֹרִים וְהַרְאִיזִין וְגַמְלֵלַת חֲסָדִים
וְתַלְמוּד תוֹרָה: אֱלוֹ רַבֵּרִים שְׂאֵדָם אוֹכֵל פְּרוֹתֵיהֶם בְּעוֹלָם

הַזֶּה וְהַקָּרֵן קִיָּמַת לְעוֹלָם הַבָּא: וְאֱלוֹ הֵן. כַּבּוֹד אָב וְאָם
וְגַמְלֵלַת חֲסָדִים וְהַשְׁכָּמַת בֵּית הַמִּדְרָשׁ שְׁחָרִית וְעַרְבִית

וְהַכְּנָסַת אֲרֻחַיִם וּבִכּוּר חוֹלִיִם וְהַכְּנָסַת פְּלָה וְהַלְוִיַת הַמַּת
עֵינִין תְּסַלֶּה וְהַבָּאֵת שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֵבְרוֹ וְתַלְמוּד תוֹרָה

בְּנֶגֶד כָּל־

אֱלֹהֵי וְנִשְׁמַח שְׂגַתָּה בִּי מִהַוָּרָה הִיא אַתָּה בְּרֵאתָה אַתָּה
יִצְרָתָה אַתָּה גִּסְתָּתָה בִּי. וְאַתָּה מְשַׁמְרָה בְּקִרְבִּי.

ואתה עתיד לשלח ממני ולהחזירה בי לעתיד לבא: כל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני לפניך יי אלהי ואלהי אבותי רבון כל המעשים ארון כל הנשמות ברוך אתה יי המחזיר נשמות לפגרים ומתים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשני ישראל:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני עבד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה:

דיו וייבכר ומבן חסדאטט שלא עשני אשה

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשני ברצוני:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם פוקח עורים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם מלביש ערמים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם מתיר אסורים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם זוקק בפופים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם רוקע הארץ על המים:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר הכין מצעדי נבר:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אוזר ישראל בגבורה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם עומר ישראל בתפארה:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם הנותן ליעקב כח:

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם המעביר שנה מעיני ותנומה מעפעפי: ויהי רצון מלפניך יי אלהינו

ואלהי אבותינו שתרגילנו בתורתך ודבקנו במצותיך.

ואל תביאנו לא לידי חטא ולא לידי עברה ועון ולא

לידי נסיון ולא לידי בזיון ואל תשלט בנו יצר הרע

והרחיקנו מאדם רע. ומחבר רע. ודבקנו ביצר טוב

ובמעשים טובים. וכוף את יצרנו להשתעבד לך: ותננו

היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל

רואינו. ותגמלנו חסדים טובים: ברוך אתה יי בורא
חסדים טובים לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתצילני חסם
ובקליוס | מעזי פנים ומעזות פנים | מאדם רע.
ומחבר | רע. ומשכן רע. ומסנע רע. ומשטן המסחית.
מדין קשה ומבעל דין קשה. בין שהוא בן ברית ובין
שאינו בן ברית:

לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר. ומודה על האמת
ודובר אמת בלבבו וישכם ויאמר:

רבון כל העולמים לא על צדקותינו אנחנו מפלים
תחנונינו לפניך. פי על רחמיה הרבים. מהאנו
מה חיינו מה תסדנו מה צדקותינו מה שועתנו מה
בחנו מה הגבורתנו. מה נאמר לפניך יי אלהינו ואלהי
אבותינו. הלא כל הגבורים כאין לפניך ואנשי השם
כלא היו. וחכמים ככלי מדע. וגבונים ככלי השכל. פי
רוב מעשיהם תוהו וימי חייהם הכל לפניך. ומותר
האדם | מן ההקמה אין פי הכל הכל:

אבל אנחנו עמך בני בריתך. בני אברהם אביך.
שנשבעת לו בחר המורה. רע יצחק ויחיד
שנעקד על גבי המזבח. עדרת יעקב בנה בכורך.
שמא הבתך שזהבת אותו. ומשמחתך ששמחת בו.
קראת את שמו ישראל ושרון:

לפניך אנחנו חייבים להודות לך ולשבחך ולפארה.
ולברך ולקדש ולתת שבח והודיה לשמך.
אשרינו מה טוב הלקנו ומה געים גורלנו ומה יפוי
לשתנו. אשרנו שאנו משכימים ומעריבים ערב ובקר.
ואמרים פעמים בכל יום:

שמע ישראל יהוה אלנו יהוה | אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אֲתָה הוּא עַד שֶׁלֹּא נִבְרָא הָעוֹלָם אֲתָה הוּא מְשַׁנְבְּרָא
הָעוֹלָם. אֲתָה הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה. וְאַתָּה הוּא לְעוֹלָם
הַבָּא. בְּקִדְשׁ אֶת־שִׁמְךָ עַל מְקַדְּשֵׁי שִׁמְךָ. וְקִדְשׁ אֶת־
שִׁמְךָ בְּעוֹלָמְךָ. וּבִישׁוּעַתְךָ תָּרוּם וְתִגְבֶּיִה קִרְנֵנוּ. בְּרוּךְ
אַתָּה יי מְקַדְּשׁ אֶת־שִׁמְךָ בְּרַבִּים:

אַתָּה הוּא יי אֱלֹהֵינוּ בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ וּבַשָּׁמַיִם הַשָּׁמַיִם
הָעֲלִיזִים. אֲמַת אַתָּה הוּא רֵאשׁוֹן וְאַתָּה הוּא
אַחֲרֵיךְ. וּמִבְּלַעֲדֶיךָ אֵין אֱלֹהִים. קִבֵּץ קִוְיָה מֵאַרְבַּע בְּנִסּוֹת
הָאָרֶץ. יִפְירוּ וַיִּדְעוּ כָּל־בְּאֵי עוֹלָם. כִּי אַתָּה הוּא הָאֱלֹהִים
לְכַדֵּךְ לְכֹל מַמְלַכּוֹת הָאָרֶץ. אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת־הַשָּׁמַיִם
וְאֶת־הָאָרֶץ. אֶת־הַיָּם וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר־בָּם: וּמִי בְּכֹל מַעֲשֵׂה
יָדְךָ בְּעֲלִיזִים אוֹ בַתְּחִתּוֹנִים שִׁיאֲמַר לְךָ מִהֲתַעֲשֶׂה:
אָבִינוּ שְׁבַשָּׁמַיִם עֲשֵׂה עִמָּנוּ חֶסֶד. בְּעִבּוֹר שִׁמְךָ הַגְּדוֹל
שֶׁנִּבְרָא עֲלֵינוּ: וְקִיֵּם־לָנוּ יי אֱלֹהֵינוּ מִה־שְׂכַתְּוִיב. בְּעַת
הַהִיא אָבִיא אֶתְכֶם וּבְעַת קִבְצֵי אֶתְכֶם. כִּי אֲתָן אֶתְכֶם
לְשֵׁם וְלִתְהַלָּה בְּכֹל עַמֵּי הָאָרֶץ בְּשׁוֹבֵי אֶת־שְׂבוֹתֵיכֶם
לְעֵינֵיכֶם אֲמַר־יי:

סֵדֶר הַקְּרִבּוֹת

שֶׁ מִסְבִּיחַ לִפְנֵי מִשְׁחַת כִּיּוֹד קוֹדֵם מִכַּסֵּת סַחֲמִיד עֲסַמְרִית וְצַמְנִסִּים:

וְיֵי רֵזוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵינוּ שְׂמֵחָתָם עֲלֵינוּ וְתִסְחָל וְלֹט אֶת־כָּל
וְהַמִּצְוֹת. וְתִסְפָּר לֹט אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ. וְתִסְחָל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ. וְשִׁמְרָה בֵּית
וְהַמִּצְוֹת בְּמִתְרָה בְּיָמֵינוּ וְנִקְרִיב לְפָנֶיךָ קִרְבֵּן סַחֲמִיד שִׁיבְרָה בְּעֵדוּת כִּמוֹ שֶׁצִּוְּתָהּ עֲלֵינוּ
בַתְּחִלָּתָהּ עַל יְדֵי מִשְׁחַת עֲבָדֶיךָ בְּאִמְרוֹ:

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְעֲשִׂיתָ כִּיּוֹד גְּחֹשֶׁת וּבְצוֹ גְּחֹשֶׁת לְרַחֲצָהּ
וְנִתְתָה אִתּוֹ בִּין־אֶחָל מוֹעֵד וּבֵין הַמִּזְבֵּחַ וְנִתְתָה שִׁמְחָה מִיָּם: וְהִחַצְוֹ
אֶתְרָן וּבְנָיו מִמֶּנּוּ אֶת־יְדֵיהֶם וְאֶת־דְּגְלֵיהֶם: בְּבֹאֵם אֶל־אֶחָל מוֹעֵד יְרַחֲצוּ־
מִיָּם וְלֹא יִמְתּוּ אוֹ בְּגִשְׁתֶּם אֶל־הַמִּזְבֵּחַ לְשִׁרְתָּ לְהִקְטִיר אִשָּׁה לַיהוָה:
וְהִחַצְוֹ יְדֵיהֶם וְדְגְלֵיהֶם וְלֹא יִמְתּוּ וְהִיתָה לָהֶם חֶק־עוֹלָם לוֹ וְלִבְנָיו לְדוֹתָם:
וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: צוֹ אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אֶת־
קִרְבְּנֵי לַחֲמֵי לְאִשְׁרֵי־יָם גִּיחֲחֵי תִשְׁמְרוּ לְתַקְרִיב לִי בְּמוֹעֲדוֹ: וְאָמַרְתָּ

להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה ככשים בני שנה תמימים שנים ליוז
 עלה תמיד: את הכבש אתר תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה
 בין הערבים: ועשירית האיפה סלת למנחה בלולה בשמן פתית רביעה
 חקין: עלת תמיד העשיה בתר סיני לבנים נוחח אשה ליהוה: ונספו
 רביעת חלון לכבש האחד בקדש הפך נסך שכר ליהוה: ואת הכבש
 השני תעשה בין הערבים כמנחת הפקר וכנסכו תעשה אשה רים
 נוחח ליהוה:

ושחט אתו על ירך המזבח צמנה לפני יהוה וזרקו בני אהרן הכהנים
 את דמו על המזבח סביב:

פתה הוא ה' אלקי שהקטירו אבותי לפני את קמרת הפמים בזמן שביח הפקדו
 קם. באשר צוית אותם על ידי משה וביאור פתוב בתורתך:

ואמר יהוה אל משה קח לך פמים נקמ וישלח והלכנה פמים ולבנה צה עד בתי
 יהוה: ועשית אתה קמרת רקה מעשה רקה ממלה טהור קדש: ושתת ספר
 חלק ונתת מנחה לפני העדת באהל מעור אשר אנער לה אשה קדש קדשים טהור
 לכם: ונאמר והקטיר עליו אהרן קמרת פמים בפקר בבקר בדימכו את חרת וקטרתו:
 ובהעלת אהרן את חפרת בין הערבים קמרתה קמרת תמיד לפני יהוה לדומים:

תנו רבנן פסוק הקמרת ביצה. שלש מאות וששים ושמנה מנים היו בה. שלש מאות וששים
 ותשעה כמנין ימות ההמה. ושלשה מנים יתרים שמתם מנים פתן גדול מלא הפנד
 ביום הכפרים ומחזרים למכששת בערב יום הכפרים כדי לקום מאות רקה מן חבקה:
 ואחד עשר סמנין היו בה. ואלו הן. הנה. וסמנין. המלכה. והלכה. מועקל שבע
 שבעים מנה. מו. וקציעה. שמלת ברך. גרשם. מועקל ששה עשר. ששה עשר מנה:
 הקשט שנים עשר. וקלפה שלשה. וקמרון הששה. פדית ברשעה תשעה קבין. יין
 קפריסין סאין חלתא וקבין חלתא. ואם אין לו יין קפריסין. מביא המר חרין עתיק:
 סלח סדומית רבע הקב. מעלה עשן כל שהוא: רבי נתן אומר אם פפת חרין של שהוא.
 ואם נתן בה רבש פסלה. אם חפר אחת מכל המנה חוב מיתה: רבן שמעון בן גמליאל
 אומר. הנהינו אינו אלא ערף המומה מעצי הקמח: פדית ברשעה ששסנין מה את הצפון
 כדי שתהא נאה: יין קפריסין ששסנין בו את המפון כדי שתהא עזה. ואלא מי רגלים
 יסין לה. אלא שאין מכניסין מי רגלים בעצה מפני חפבור:

פגא רבי נתן אומר פשהוא שוחק. אומר חרן שיטב היטב חרן. מפני שהקול יפה
 לפשמים: פסחה לחצאין כשירה. לשלש ולרביע לא ששעני: אמר רבי יהודה
 זה הכלל. אם פמדתה בערה. לחצאין או שדור אחת מכל סמניה חוב מיתה: תני
 כדי קפרא אחת לששים או לשבעים עשה דיתה באה של שנים לחצאין: ועוד תני
 כדי קפרא. אלו תה נותן בה קורטוב של רבש אין אדם יכול לעמוד מפני רחה.
 ומה אין מערבין בה רבש. מפני שהתורה אמרה פי כל שאור וכל רבש לא תקפח

לשם אשה לוי:

אבן הנה מספר סדר המערכה משמא הנמא. ואלבא דאבא שאיל. מערכה גזקא
 קודמת למערכה שניה של קמרת. ומערכה שניה של קמרת קודמת לסודא שני
 גזרי עצים. וסודא שני גזרי עצים קודם לרשון מזבח הפנימי. ורשון מזבח הפנימי קודם
 להטבת חמש גרות. והטבת חמש גרות קודמת לרם התמיד. ורם התמיד קודם להטבת
 שתי גרות. והטבת שתי גרות קודמת לקמרת. וקמרת קודמת לאברים. ואברים קודמת
 למנחה. ומנחה קודמת לחביתין. וחביתין קודמין לנספין. ונספין קודמין למוספין. ומוספין
 קודמין לגזיזין. וגזיזין קודמין לתמיד של בין הערבים. שנאמר ועד עליה העלה והקמיד
 עליה חלבי השלמים. עליה השלם כל הקרבנות פלים:

ה צבאות עמנו משגב לט אלהי יעקב סלה: ה צבאות אנשי אדם בושח רך: ה השעיה
 הסלה ענונו ביום קראנו: אתה סתר לי מצר תצרני רבי פלט תסובבני סלה: וערכה לך
 מנחת יהודה ירושלים כימי עלם ובשנים קרמליות:

תפלת רבי נטוניס בן סקס:

אבג'חך	אנא פכח גדולת ימקה תתיר צדקה:
קד'שטן	קבל רצח עמך שובנו טהרנו נורא:
נד'כש	נא גבור דורשי חונך נבכת שמרם:
כס'צתו	כרנם טהרם רחמם גרקתך תמיד גמלם:
חקב'טנע	חסין קדוש ברוב טובך גהל עדתך:
זל'פוק	יחד גאה לעמך פנה זוכרי קדשתך:
שק'רציה	שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלמות:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

רבין העולמים. אתה צויתנו להקריב קרבן התמיד במועדו. ולהזות פהנים בעבודתם.
 ולוים ברוכנס. וישאל במעמדם. ועתה בעונותינו הרב בות המקדש ובטל התמיד.
 ואין לנו לא כהן פועלתו. ולא לוי ברוכנו. ולא ישראל במעמדו. ואתה אמרת וישלמה
 פרים שפתינו: לכן יהי רצון מלפניך ה אלהינו ואלהי אבותינו. שיהיה שיה שפתותינו
 השוב ומקבל ומרועה לפניך באלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו על מעמדו:
 כמה שנאמר וישלמה פרים שפתינו. ונאמר וישחט אתו על רך המזבח אכנה לפני ה'
 תדקי בני אתרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונאמר זאת התורה לעלה. למנחה.
 ולחטאת. ולאישם. ולמלואים. ולזבה השלמים:

אזיזהו כהומן של זבחים קדשי קדשים שחיותן בצפון
 פה ושעיר של יום הכפרים שחיותן בצפון וקבול
 צמן בכלי שרת בצפון ודמן טעון הנה על בין הבדים
 ועל הפרפת ועל מזבח הזהב מתנה אחת מהן מעבבת.
 שירי הדים הנה שופך על יסוד מערכי של מזבח החיצון.
 אב' לא נתן לא עכב: פרים הנשרפים ושעירים הנשרפים

שחיטתן בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן מעון
 הניח על הפרכת ועל מזבח הזהב. מתנה אחת מהן
 מעבבת. שירי הדם הנה שופך על יסוד מערבי של
 מזבח החיצון. אם לא נתן לא עבב. אלו ואלו נשרפן
 בבית הדישן: חטאת הצפור והיחיד אלו הן חטאת
 הצפור שעירי ראשי הדשים ושל מועדות שחיטתן
 בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן מעון ארבע
 מתנות על ארבע קרנות: כיצד עלה בבבש ופנה
 לסובב ובאלו לקרן דרומית מזרחית. מזרחית צפונית.
 צפונית מערבית. מערבית דרומית. שירי הדם הניח
 שופך על יסוד הרומי. ונאכלין לפנים מן הקלעים לזכרי
 בהנה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: העלה קדש
 קדשים שחיטתה בצפון וקבול דמה בכלי שרת בצפון
 ודמה מעון שתי מתנות שהן ארבע ומעונה הפשט
 ונתוח וכליל לאשים: זבחי שלמי צפור ואשמות. אלו
 הן אשמות אשם גזילות אשם מעילות אשם שפחה
 חרופה אשם גזיר אשם מצורע אשם תלוי. שחיטתן
 בצפון וקבול דמן בכלי שרת בצפון ודמן מעון שתי
 מתנות שהן ארבע. ונאכלין לפנים מן הקלעים לזכרי
 בהנה בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: התודה ואיל
 גזיר קדשים קלים שחיטתן בכל מקום בעזרה ודמן מעון
 שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין בכל העיר לכל אדם
 בכל מאכל ליום ולילה עד חצות: המורם ומהם ביוצא
 בהם אלא שהמורם נאכל לפניהם ולגניהם
 ולעבדיהם: שלמים קדשים קלים שחיטתן בכל מקום
 בעזרה ודמן מעון שתי מתנות שהן ארבע. ונאכלין
 בכל העיר לכל אדם בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד:
 המורם מהם ביוצא בהם אלא שהמורם נאכל לפניהם
 ולגניהם ולעבדיהם: הבכור והמעשר והפסח

קדשים קלים שחישתן בכל מקום בעזרה ודמן מעון
מתנה אהת. ובלבד שיתן בנגד היסוד: שנה באכילתו
הבכור נאכל לכהנים והמעשר לכל אדם ונאכלין בכל
העיר בכל מאכל לשני ימים ולילה אחד: הפסח אינו
נאכל אלא בלילה ואינו נאכל אלא עד חצות ואינו
נאכל אלא למנויו ואינו נאכל אלא עלי:

רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מהות התורה נדרשת
בהן: מקל וחומר ומגזרה שוה. מבנין אב מקתוב
אחד. ומבנין אב משני כתובים. מכלל ופרט ומפרט
וכלל. כלל ופרט וכלל אי אתה דן אלא בעין הפרט.
מכלל שהוא צריך לפרט. ומפרט שהוא צריך לכלל.
כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד
על עצמו יצא אלא ללמד על הכלל כפי יצא. כל דבר
שהיה בכלל ויצא למעון מוען אחד שהוא בענינו יצא
להקל ולא להחמיר. כל דבר שהיה בכלל ויצא למעון
מוען אחר שלא בענינו יצא להקל ולהחמיר. כל דבר
שהיה בכלל ויצא להזון בדבר החדש אי אתה יכול
להחזירו לכללו עד שיהיו לנו הכתוב לכללו בפרוש. דבר
הלמד מענינו. ודבר הלמד מסופו. וכן שני כתובים
המכחישים זה את זה עד שיבא הכתוב השלישי ויבריע
ביניהם:

יהי רצון לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה
בימינו ותן חלקנו בתורתך: ושם נעבדך ביראה בימי עולם ובשנים
קדמוניות: וערבה ליי מנחת יהודה וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

ברוך שאמר והיה העולם. ברוך הוא ברוך עשה
בראשית. ברוך אומר ועשה. ברוך גזיר ומקים.
ברוך מרחם על הארץ. ברוך מרחם על הבריות. ברוך
משלם שכר טוב ליראיו. ברוך חי לעד וקים לנצח.
ברוך פודה ומציל ברוך שמו. ברוך אתה יי אלהינו

מִלֶּדֶת הָעוֹלָם הָאֵל אָב הַרְחֵמֵן הַמְהַלֵּל בְּפִי עַמּוֹ מִשְׁבַּח
 מִסְאָר בְּלִשׁוֹן חֲסִידָיו וְעַבְדָּיו וּבְשִׁירֵי דָוִד עַבְדְּךָ נְהַלֵּלְךָ
 אֱלֹהֵינוּ בְּשִׁבְחוֹת וּבְזִמְרוֹת נְהַלֵּלְךָ וּנְשַׁבַּחְךָ וּנְבָאֲרַךְ
 וּנְזַכִּיר שְׁמֶךָ וְנַמְלִיכֶךָ מִלְּפָנֵינוּ אֱלֹהֵינוּ יְחִיד הֵי הָעוֹלָמִים
 מִלֶּדֶת מִשְׁבַּח וּמִבְּאֵר עַד־יַעַד שְׁמוֹ הַגָּדוֹל: בְּרוּךְ אַתָּה יי
 מִלֶּדֶת מְהַלֵּל בְּתִשְׁבְּחוֹת:

הוֹדוּ לַיהוָה קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ. הוֹדִיעוּ בְּעַמִּים עֲלִילוֹתָיו: שִׁירוּ
 לוֹ זְמִירֹתָיו שִׁיחוּ בְּכָל־נֶפְלְאוֹתָיו: הַתְהַלְלוּ בְּשֵׁם
 קְדְשׁוֹ. יִשְׂמַח לֵב מְבַקְשֵׁי יי: הִרְשֵׁוּ יי וְעִזּוּ בְּקִשׁוֹ כְּפָנָיו
 תָּמִיד: זְכְרוּ נִפְלְאוֹתָיו אֲשֶׁר עָשָׂה. מִפְתֵּי וּמִשְׁפְּטֵי־פִיהוּ:
 זָרַע יִשְׂרָאֵל עֲבָדוּ. בְּנֵי יַעֲקֹב | בְּחִירָיו: הוּא יי אֱלֹהֵינוּ
 בְּכָל־הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו: זְכְרוּ לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ. דְּבַר צְוָה
 לְאַלְפֵי דוֹר: אֲשֶׁר כָּרַת אֶת־אֲבֹרָהֶם. וּשְׁכַוְעַתוֹ לִיצְחָק:
 וַיַּעֲמִידָהּ לַיעֲקֹב לְחֵק. לְיִשְׂרָאֵל בְּרִית עוֹלָם: לֵאמֹר לֵךְ
 אֶתֶן אֶרֶץ־כְּנָעַן. חֶבְל נַחֲלַתְכֶם: בְּהִיּוֹתְכֶם | מְתֵי מִסְפָּר.
 כַּמַּעַט וְגָרִים בָּהּ: וַיִּתְהַלְכוּ | מְגוּזֵי אֶל־גּוּזֵי. וּמִמַּמְלַכְתָּהּ
 אֶל־עַם אַחֵר: לֹא־הֵנִיחַ לְאִישׁ לְעִשְׂקֶם. וַיִּזְכַּח עֲלֵיהֶם
 מַלְכִּים: אֶל־תִּגְעוּ בְּמִשְׁיָחֵי. וּבְנִבְיָאֵי אֶל־תִּרְעוּ: שִׁירוּ
 לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ. בְּשִׁירוֹ מִיּוֹם אֶל־יוֹם יִשׁוּעַתּוֹ: סִפְרוּ בְּגוּזִים |
 אֶת־כְּבוֹדוֹ. בְּכָל־הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי־גָדוֹל יי וּמְהַלֵּל
 מְאֹד. וְנוֹרָא הוּא עַל־כָּל־אֱלֹהִים: כִּי כָל־אֱלֹהֵי הָעַמִּים |
 אֱלִילִים. וַיִּי | שָׁמַיִם | עָשָׂה: הוֹד וְהָדָר לְפָנָיו. עִז וְחִדְוָה
 בְּמַקְמוֹ: הָבוּ לַיהוָה מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים. הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעִז:
 הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ. שִׁאוֹ מִנְהָה וּבֵאוּ לְפָנָיו. הַשְׁתַּחֲוּוּ
 לַיהוָה בְּהַדְרַת־קִדְשׁוֹ: חִילוּ מִלְּפָנָיו כָּל־הָאָרֶץ. אַף־תִּכְוֶן תִּבְל
 בַּל־תִּמּוֹט: יִשְׁמַחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ. וַיֹּאמְרוּ בְּגוּזִים
 יי מִלֶּדֶת: יִרְעַם הַיָּם וּמִלּוֹאוֹ יַעֲלֶן הַשָּׁדָה וְכָל־אֲשֶׁר־בּוֹ:
 אֲזוּ יִרְנְנוּ עִצֵי הַיָּעַר. מִלְּפָנֵי יי כִּי־בָא לְשִׁפּוֹט אֶת־הָאָרֶץ:
 הוֹדוּ לַיהוָה כִּי טוֹב. כִּי לְעוֹלָם תִּסְדָּדוּ: וַאֲמָרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵינוּ

ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים. להודות לשם קדשך
 להשתבח בתהלתך: ברוך יי אלהי ישראל מן העולם
 ועד העולם. ויאמרו כל העם אמן והלל ליי: רוממו
 יי אלהינו והשתחוה להדם רגליו. קדוש הוא: רוממו יי
 אלהינו והשתחוה להר קדשו. פי קדוש יי אלהינו: והוא
 רחום ו יכפר עון ולא ישחית והרבה להשיב אפן ולא
 יעיר כל חמתו: אַתָּה יי לא תכלא רחמיה ממני. חסדך
 ואמתך תמיד יצרוני: זכר רחמיה יי וחסדיך פי מעולם
 המה: תנו עז לאלהים. על ישראל גאותו. ועזו בשחקים:
 נזרא אלהים ו ממקדשיה. אל ישראל הוא נתן ו עז
 ותעצמות לעם ברוך אלהים: אל נקמות יי אל נקמות
 הופיע: הנשא שפט הארץ. השב גמול על גאים: ליי
 היושעה. על עמה ברכתך סלה: יי צבאות עמנו משגב
 לנו אלהי יעקב סלה: יי צבאות אשרי אדם בוטח בך:
 יי הושיעה. המלך יעגנו ביום קראנו: הושיעה ו את
 עמה וברך את נחלתך. ורעם ונשאם עד העולם: נפשנו
 חפתה ליי עזרנו ומגננו הוא: פירבו ישמח לבנו פי בשם
 קדשו בטחנו: יהי חסדך יי עלינו כאשר יחלנו לך:
 תראנו יי חסדך וישעה תתן לנו: קומה עזרתה לנו.
 ופרנו למען חסדך: אנכי יי אלהיך המעלה מארץ
 מצרים. הרחב פיך ואמלאהו: אשרי העם שפכה לו.
 אשרי העם שיי אלהיו: ואני ו בחסדך בטחתי יגל ו לבי
 בישועתך. אשירה ליי פי גמל עלי:
 ק מזמור לתודה הריעו ליי כל הארץ: עבדו את יי
 בשמחה באו לפניו ברננה: ריעו פי יי הוא
 אלהים הוא עשנו ולו (ולס כתיב) אנחנו עמו וצאן מרעיתו:
 באו שעריו בתודה הצרתו בתהלה הודו לו ברכו שמו:
 כירטוב יי לעולם חסדו ועד דוד ודוד אמונתו:
 יהי כבוד יהוה לעולם. ישמח יהוה במעשיו: יהי שם

יהודה מברך מעתה ועד-עולם: ממזרח-שמש עד-
 מבואו. מהלל שם יהודה: רם על-כל-גוים | יהודה. על
 השמים כבודו: יהודה שמך לעולם. יהודה זכרה לדוד-
 יהודה בשמים הכין כסאו. ומלכותו בכל משלה: ישמחו
 השמים ותגל הארץ. ויאמרו בגוים יהודה מלך: יהודה
 מלך יהודה מלך יהודה | ומלך לעולם ועד: יהודה מלך עולם
 ועד אבדו גוים מארצו: יהודה הסיר עצת גוים הנניא
 מהשבות עמים: רבות מהשבות בלב-איש. ועצת יהודה
 היא תקום: עצת יהודה לעולם תעמד. מהשבות לבו
 לדודו: כי הוא אמר ויהי. הוא-צוה ויעמד: פירקת
 יהודה בציון. אנה למושב לו: פי-יעקב בחר לו ית.
 ישראל | לסגלתו: פי לא-ישש יהודה עמו. ונחלתו לא
 יעזב: והוא רחום | יבפר עון ולא-ישחית והרבה להשיב
 אפו. ולא יעיר כל-חמתו: יהודה הושיעה. המלך יענגו
 ביום-קראנו:

אשרי יושבי ביתך עוד יהללוך סלה:

אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיהנה אלהיו:

קמה תהלה לדוד ארוממה אלהי המלך ואברכה שמך
 לעולם ועד: פכל יום אברכה ואהללה שמך לעולם
 ועד: גדול יהנה ומהלל מאד ולגדלתו אין תקר: דוד
 לדוד ישבח מעשיך וגבורתיך יגידו: הדר כבוד הודך
 ודברי גפלאתיך אשיחה: ועזונו נוראותיך יאמרו ונגדלתך
 אספרנה: זכר רב טובך יביעו וצדקתך ירננו: חנון ורחום
 יהנה ארך אפים ונגדל חסד: טוב יהנה לכל ורחמיו על
 כל מעשיו: יודוך יהנה כל מעשיך וחסדיך יברכוכה:
 כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו: להודיע לבני
 האדם גבורתו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך מלכות כל
 עולמים וממשלתך בכל דוד ודוד: סומך יהנה לכל הנסלים
 וזנקה לכל הכפופים: עיני כל אליך ישברו ואתה נותן

לָהֶם אֶת אֲכָלָם בְּעֵתוֹ: פּוֹתַח אֶת יָדָךְ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי
 רִצּוֹן: צְדִיק יְהוָה בְּכָל דְּרָכָיו וְהִסִּיד בְּכָל מַעֲשָׂיו: קְרוֹב
 יְהוָה לְכָל קְרָאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאֵמֶת: רִצּוֹן יִרְאֵיו
 יַעֲשֶׂה וְאֵת שׁוֹעֲתָם יִשְׁמַע וַיִּשְׁיַעֵם: שׁוֹמֵר יְהוָה אֶת כָּל
 אֲהָבָיו וְאֵת כָּל הַרְשָׁעִים יִשְׁמִיד: תְּהַלֵּת יְהוָה יִדְבַר פִּי
 וַיְבָרֵךְ כָּל בְּשׂוֹר שֵׁם קָדְשׁוֹ לְעוֹלָם וָעֶד: וְאִנְחָנוּ נְבָרֵךְ יְהוָה
 מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם הַלְלוּיָהּ:

קַמֵּי הַלְלוּיָהּ הַלְלֵי נַפְשֵׁי אֶת יְהוָה: אֲהַלְלָה יְהוָה בְּחַיֵּי.
 אֲזַמְרָה לֵאלֹהֵי בְּעוֹדֵי: אֲלֵה־תִבְטְחוּ בְּגִדִיכִים. בְּבֶךְ
 אָדָם | שְׂאִין לוֹ תִשׁוּעָה: תִּצַּא רוּחוֹ יֹשֵׁב לְאֲדָמָתוֹ. בַּיּוֹם
 הַהוּא אֲבָדוֹ עֲשִׂתְנָתָיו: אֲשֶׁרֵי שָׂאֵל יַעֲקֹב בְּעִזְרוֹ שִׁבְחוּ
 עַל יְהוָה אֱלֹהָיו: עֲשֶׂה | שָׁמַיִם וָאָרֶץ אֶת־הֵימָּן וְאֶת־כָּל־
 אֲשֶׁר־בָּם. הַשֹּׁמֵר אֵמֶת לְעוֹלָם: עֲשֶׂה מִשְׁפָּט לְעֹשׂוֹקִים
 נָתַן לָחֵם לָרַעֲבִים. יְהוָה מִתִּיר אֲסוּרִים: יְהוָה פִּקַּח עוֹרִים
 יְהוָה יִקַּף כְּפוֹפִים. יְהוָה אֲהַב צְדִיקִים: יְהוָה שָׁמַר אֶת
 צְרִים יְתוֹם וְאֶלְמָנָה יַעֲזֹדֵד. וְדָרְךְ רַשָּׁעִים יַעֲזוֹת: יִמְלֹךְ | יְהוָה
 לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:

קַמֵּי הַלְלוּיָהּ | בִּי־טוֹב זְמִרָה אֱלֹהֵינוּ. בִּרְנָעִים נֶאֱוָה:
 תְּהַלָּה: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה. גִּדְחֵי יִשְׂרָאֵל יִכְנָם:
 הַרוֹפֵא לְשִׁבְרֵי לֵב. וּמַחֲבֵשׁ לְעַצְבוֹתָם: מוֹנֵה מִסְפָּר
 לְפוֹכְבִים. לְכָל־שְׁמוֹת יִקְרָא: גְּדוֹל אֲדוֹנָנוּ וְרַב כַּח.
 לְתַבּוּנָתוֹ אֵין מִסְפָּר: מְעוֹדֵד עֲגוּיִם יְהוָה מִשְׁפִּיל רַשָּׁעִים
 עַד־יָ אָרֶץ: עֲנֵנו לַיהוָה בְּתוֹדָה. זְמִירוֹ לֵאלֹהֵינוּ בְּכַנּוֹר:
 הַמְכַסֶּה שָׁמַיִם | בְּעָבִים הַמְכִין לָאָרֶץ מָטָר. הַמְצַמִּיחַ הַרִים
 חֲצִיר: נוֹתֵן לְבֹהֶמָה לַחֲמָה. לְבָנֵי עֹרֵב אֲשֶׁר יִקְרָא: לֹא
 בְּגִבּוֹרֶת חֲסוּם יְהוָה. לֹא־בְשׁוֹקֵי הָאִישׁ יִרְעָה: רוּעָה יְהוָה
 אֶת יִרְאָיו. אֶת הַמְּוַחֲלִים לְחַסְדּוֹ: שִׁבְחֵי יְרוּשָׁלַם אֶת־יְהוָה.
 הַלְלֵי אֱלֹהֵיךְ צִיּוֹן: בִּי־חֶזֶק בְּרִיחֵי שְׁעָרֶיךָ בְּרַךְ בְּנֵיךְ
 בְּקִרְבֶּךָ: הַשֵּׁם־נְבוֹלֵךְ שְׁלוֹם. חֶלֶב תַּחֲנוּן יַעֲבִיעַךְ: הַשְׁלַח

אמרתו ארץ. עד-מהרה ירוץ דברו: הנותן שלג בצמר.
 כפור באפר יפזר: משליך קרחו כפתים. לפני קרתו מי
 יעמד: ישלח דברו וימסם. ישב רוחו יזלו-מים: מגיד
 דבריו ליעקב. הקיו ומשפטיו לישראל: לא עשה כן
 לכל-גוי. ומשפטים בלידעום הללויה:

קסח הללויה | הללו את יהוה מן השמים. הללוהו
 במרומים: הללוהו כל-מלאכיו. הללוהו כל-צבאו:
 הללוהו שמש וירח. הללוהו כל-כוכבי אור: הללוהו
 שמי השמים. והמים אשר | מעל השמים: יהללו את-
 שם יהוה. כי הוא צוה ונבראו: ויעמידם לעד לעולם.
 חקנתן ולא יעבור: הללו את-יהוה מדהארץ. תנינים
 וכל-תהמות: אש ובקרד שלג וקיטור. רוח סערה עשה
 דברו: ההרים וכל-גבעות. עץ פרי וכל-ארזים: התהיה
 וכל-בהמה. רמש וצפור כנף: מלכי-ארץ וכל-לאמים.
 שרים וכל-שפטי ארץ: בחורים וגם-בתולות. זקנים עם-
 גערים: יהללו | את-שם יהוה פיי-נשגב שמו לבדו. הודו
 על-ארץ ושמים: וירם קרן לעמו תהלה לכל חסידיו.
 לבני ישראל עם קרבו הללויה:

קסח הללויה שירו ליהוה שיר חדש. תהלתו בקהל
 חסידים: ישמח ישראל בעשיו. בני-ציון יגילו
 במלבם: יהללו שמו במחול. פתח וכנור יזמרו-לו: כי-
 רוצה יהוה בעמו. יפאר עגוים בישועה: יעלו חסידים
 בכבוד. ירננו על-משפכותם: רוממות אל בגרונם. ותרב
 סיפיות בידם: לעשות נקמה בגוים. תוכחות בלאמים:
 לאסר מלכיהם בזקים. ונכבדיהם בכבלי בתל: לעשות
 בהם | משפט כתוב הדר הוא לכל-חסידיו הללויה:
 ק הללויה | הללוהו בקדשו. הללוהו ברקיע עזו: הללוהו
 בגבורתיו. הללוהו כרב גדלו: הללוהו בתקע שופר.
 הללוהו כנגבל-גזר: הללוהו פתח ומחול. הללוהו במגים

ועָנַב: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִי שְׁמַע. הַלְלוּהוּ בְּצִלְצִי תְרוּעָה:
כָּל הַנְּשֻׁמָּה תִהְיֶה לָּהּ הַלְלוּנָהּ: כִּנֹּה תִי"ה:

בְּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם אָמֵן | וְאָמֵן: בְּרוּךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן שֶׁבַן
יְרוּשָׁלַם הַלְלוּנָהּ. בְּרוּךְ | יְהוָה אֱלֹהִים | אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.
עָשָׂה לְפָלְאוֹת לְבָדוֹ: וּבְרוּךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ לְעוֹלָם. וַיִּמְלֵא
כְבוֹדוֹ אֶת-כָּל-הָאָרֶץ אָמֵן וְאָמֵן:

וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת-יְהוָה לְעֵינֵי כָּל-הַקָּהָל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ
אַתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד-עוֹלָם:
לָךְ יְהוָה הַגְּדֵלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצַח וְהַהוֹד בִּיכָל
בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ לָךְ יְהוָה הַמְּמַלְכָה וְהַמְתַּנְשֵׂא לְכָל לְרֹאשׁ:
וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל. וּבִיָּדְךָ כַּחַ
וְגְבוּרָה. וּבִיָּדְךָ לְגִדְלֵל וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים
אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמְהַלְלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ: אַתָּה הוּא יְהוָה
לְבָדְךָ אַתָּה עֹשֵׂת אֶת-הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל-צְבָאָם
הָאָרֶץ וְכָל-אֲשֶׁר עָלֶיהָ הַיָּמִים וְכָל-אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מְחַיֶּה
אֶת כָּלֶם. וְצָבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִיִּים: אַתָּה הוּא יְהוָה
הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים.
וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם: וּמְצַאֲתָ אֶת-לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ:
וּקְרוֹת עַמּוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת-אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמֹרִי
וְהַפְּרִזִי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרִזִי לְתַת לְזָרְעוֹ. וַתִּקַּם אֶת-
דְּבָרֶיךָ כִּי צָדִיק אַתָּה: וַתִּרְא אֶת-עֲנִי אַבְרָהָם בְּמִצְרַיִם.
וְאַתָּה זַעַקְתָּם שָׁמַעְתָּ עַל יַם-סוּף: וַתִּתֵּן אֹתוֹת וּמוֹפְתִים
בְּפָרְעָה וּבְכָל-עַבְדָּיו וּבְכָל-עַם אֲרָצוֹ כִּי יָדַעְתָּ כִּי הוֹדָה
עֲלֵיהֶם וַתַּעַשׂ לָךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ הַזֶּה. וְהִיָּם בְּקַעַת לְפָנֶיךָ
וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בִּיבְשָׁה. וְאַתָּה רַדְּפִיהֶם הַשְׁלַכְתָּ בְּמִצּוֹלֹת
כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַיִם עֲזִים:

וַיֹּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת-יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיִּרְא
יִשְׂרָאֵל אֶת-מִצְרַיִם מֵעַל-שָׁמַיִם הַיּוֹם: וַיִּרְא יִשְׂרָאֵל

את הַיָּד תִּגְדֹּלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעָם
את יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:

אֲנִי יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה
בְּאָמְרוֹ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי־גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכֶב
רָמָה בָּיָם: עֵץ וּזְמֶרֶת יְהִי וַיְהִי־לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי
אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה שְׁמוֹ:
מִרְכַּבַּת פָּרֹעַ וַחֲיִלוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבַּחַר שְׁלֹשִׁי טָבְעוּ בָיָם־
סוּף: תִּהְיֶינָה וּבְסִימֵי וַרְדּוֹ בְּמִצְלַת כְּמוֹ־אֲבִין: יְמִינֶךָ יְהוָה
נִאֲדָרִי בַּפֶּה יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבִרְבַּב גְּאוֹנֶךָ תִּהְרַם
קַמִּיךָ תִּשְׁלַח חֲרֹנְךָ יֹאכְלֵמוּ כְּקֶשׁ: וּבְרוּחַ אַפֶּיךָ נִעְרַמוּ
מַיִם נִצְבּוּ כְּמוֹ־גֵזֶר גְּזֵלִים קָפְאוּ תִהְיֶינָה בְּלִבָּיָם: אָמַר אוֹיֵב
אֲרֹדֶף אֲשׁוּג אֲחַלֵּק שְׁלֵל תִּמְלֹאמוּ נַפְשֵׁי אֲרִיק חֲרָבִי
תִּזְרִישְׁמוּ יָדַי: נִשְׁפַּת בְּרוּחְךָ כַּסְּמוֹ יָם צָלְלוּ כַּעֲוֹפֹת בְּמַיִם
אֲדִירִים: מִי־כִמְכָה בְּאֵלֶם יְהוָה מִי כִמְכָה נִאֲדָר כְּקֹדֶשׁ
נִזְרָא תִהְלֹת עֲשֵׂה־פֶלֶא: נְטִית יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נְחִית
כַּחֲסֹדֶךָ עִסְיוֹ גִּאֲלֹת נִהְלֹת בְּעִזָּה אֶל־נֹה קֹדֶשְׁךָ: שָׁמְעוּ
עַמִּים יִרְגָּזוּן חֵיל אֱחָו יִשְׁבִּי פִלִּשְׁתִּי: אֲנִי נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוּם
אִילֵי מִזָּב יִאֲחֲזֵמוּ רָעַד נִמְגּוּ כֹל יִשְׁבִּי כְּנֻעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם
אֵימָתָה וּפְחַד בְּגִדְלֵךָ זְרוּעֶךָ יִהְיוּ בְּאֲבָן עַד־יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה
עַד־יַעֲבֹר עִסְיוֹ קִנְיֹת: תִּבְאָמוּ וְתִשְׁעֵמוּ בְּחַר נִחְלַתְךָ מִכּוֹן
לִשְׁכַתְּךָ פִּעֲלֹת יְהוָה מִקֹּדֶשׁ אֲדָנִי כּוֹנֵנֵי יָדֶיךָ: יְהוָה וַיִּמְלֹךְ
לְעֹלָם וָעֶד: יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד: כִּי לַיהוָה הַמְּלוּכָה
וּמוֹשֵׁל בְּגוֹיִם: וְעָלוּ מוֹשִׁיעִים בְּחַר צִיּוֹן לִשְׁפֹט אֶת־הָרִי
עֲשׂוּ וְהִוָּתָה לַיהוָה הַמְּלוּכָה: וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל
הָאָרֶץ בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה יְהוָה אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד:

כַּבְּתוּרְתֶךָ בְּתוֹב לֵאמֹר. שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד: וְ
שָׁמַח לְעַד מִלְּבָנוּ הָאֵל הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ
בְּשֵׁמִים וּבְאֶרֶץ כִּי לֹךְ אֵלֵינוּ וְאֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי
יִבְרָאֵל שִׁיר וְשִׁבְחָה הַגָּל וְהַשָּׁרָח עוֹן וְשִׁבְחָה נִצְחָה וְגִדְלָה

וגבורה תהלה ותפארת קדשה ומלכות ברכות והודאות
מעמה ועד עולם: ברוך אתה יי אל מלך גדול פתשפחות
אל ההודאות ארון הנשלות הבוחר בשירי זמרה מלך
אל חי העולמים:

אין יתגדל ותקדש שמה רבא בעלמא דיי ברא ברעותיה ומלך מלכותיה בתימן
ובזימכון ובתי דכל בית ישראל בעלא ובזמן קריב ואמרו אמן
יהא שמה רבא מברך לעלב ולעלמי עלמא. יתברך
בשפוח ותפאר ותרום ותנשא ותהדר ותעלה ויהי מלל שמה דקדשא ברוך הוא
לעלא מן כל ברכתא ושירתא תשבחתא ונחמתא דאמרו בעלמא ואמרו אמן:

ומגט קהל יתברך.

ווסהכבוד דעל חזן ברכו ומגט.

סיון ברכו אתי המברך:

סיס ברוך המברך לעולם ועד:

ברוך אתה יי אלהינו מלך
העולם. יוצר אור
וזכרא חשך. עשה שלום.
וזכרא את הכל:

יתברך וישפוח ותפאר ותרום ותנשא
שמו של מלך מלכי המלכים
מקדוש ברוך הוא שהוא ראשון והוא
אחרון ומבלעדיו אין אלהים: סלו לרכב
בערבות ביה שמו ועלו לסניו: ושמו
מרום על כל ברכה ותהלה: ברוך שם
כבוד מלכותו לעולם ועד: יהי שם
מברך מעמה ועד עולם:

המאיר לארץ ולדורים עליה ברחמים. ובטובו מחדש
בכל יום תמיד מעשה בראשית. מה רבו מעשיך
יהוה בלם בחכמה עשית. מלאה הארץ קנגיף: המלך
המרום לבדו מאז. המשבח והמפאר והמתנשא מימות
עולם. אלהי עולם ברחמיך הרבים רחם עלינו. ארון עזנו.
צור משגבנו. מגן ישענו. משגב בעדנו: אל ברוך
גדל דעה. הכין ופעל זיהרי חמה. טוב יצר כבוד לשמו.
מאורות נתן סביבות עזו. פנות צבאי קדושים רוממי
שדי. תמיד מספרים כבוד אל וקדשותו: תתברך יהוה
אלהינו על שבה מעשה ידך ועל מאורי אור שעשית
יסארוך סלה:

תתברך צורנו מלכנו וגאלנו בורא קדושים. ישתבח
שמה לעד מלכנו: יוצר משרות וישוד משרתי

עומדים ברום עולם. ומשמיעים ביראה יחד בקול
 וברי אלהים חיים ומלך עולם: כלם אהובים כלם ברוכים
 כלם גבורים וכלם עשים באימה וביראה רצון קוניהם.
 וכלם פותחים | את פיהם בקדשה ובטהרה. בשירה
 ובזמרה. ומברכים ומשבחים. ומפארים ומעריצים.
 ומקדישים וממליכים:

את שם האל המלך הגדול הגבור והנורא קדוש הוא
 וכלם | מקבלים עליהם עול מלכות שמים זה מזה.
 ונותנים רשות זה לזה. להקדיש ליוצאם בנחת רוח.
 בשפה ברוכה ובנעימה קדשה כלם פאחד. עונים
 ואומרים ביראה:

קדוש קדוש קדוש יהוה צבאות מלא כל הארץ כבודו:
 והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעמת
 שרפים לעמתם | משבחים ואומרים:

ברוך כבוד יהוה ממקומו:

לאל ברוך נעימות יתנו. למלך אל חי וקים זמירות
 יאמרו ותשבחות ישמיעו. כי הוא לבדו פועל
 גבורות. עשה תדשות. בעל מלחמות. זורע צדקות.
 מצמיח ישועות. בורא רפואות. נורא תהלות. ארון
 הנבואות. המחדש במובו בכל יום תמיד מעשה
 בראשית: כאמור לעשה אורים גדלים כי לעולם חסדו:
 אור חדש על ציון תאיר ונזכה כגנו מהרה לאורו: ברוך
 אתה יי יוצר המאורות:

אהבה רבה ורחבתנו יי אלהינו המלה גדולה ויתרה
 חמלת עלינו: אבינו מלכנו בעבור אבותינו
 שבטחו בקי. ותלמדם חקי חיים. כן תחננו ותלמדנו:
 אבינו יי הרחמן הרחם חכם עלינו. ותן בלבנו להבין
 ולהשגיל. לעזמוע ללמוד וללמוד לשמר ולעשות ולקיים
 אר-כל ובר-י תלמוד תורתך באהבה והאר עינינו

שחרית לתשעה באב

בתורתך. ודבק לבנו במצותיך. ויחד לבנו לאהבה
 וליראה שמך. ולא גבוש לעולם ועד כי בשם קדשך
 הגדול והנורא בטהנו נגילה וגשמחה בישועתך: והביאנו
 לשלום. מארבע כנפות הארץ. ותוליכנו קוממיות
 לארצנו: כי אל פועל ישועות אתה ובנו בחרת מכל
 עם ולשון. וקרבתנו לשמך הגדול סלה באמת. להודות
 לך וליחדך באהבה: ברוך אתה יי הבורח בעמו ישראל
 באהבה:

יחיד חונק אל מלך נאמן

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד:

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל
 מאריך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום
 על לבבך: ושננתם לבניך ודברת בם בשבתך בביתך
 ובלביתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאזן על
 ידך והיו למטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך
 ובשעריך:

והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
 היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל לבבכם
 ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש
 ואספת דגנך ותירשך ויצחקך: ונתתי עשב בשדה לבהמתך
 ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם
 ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: והנה אני
 יהוה בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והארמה
 לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה
 אשר יהוה נתן לכם: ושמרתם את דברי אלה על לבבכם
 ועל נפשכם וקשרתם אתם לאזן על ידכם והיו למטפת
 בין עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך
 בביתך ובלביתך בדרך ובשכבך ובקומך: וכתבתם על

לישני עפר. מי כמוך בעל גבורות ומי דומה לך מלך
ממית ומחיה ומצמיח ישועה:

ונאמן אתה להחיות מתים: ברוך אתה יי מחיה המתים:
אתה קדוש ושמו קדוש וקדושים בכל יום
יתללוך סלה: ברוך אתה יי
האל הקדוש:

כבודו: מ לעמכם ברוך יאמרו: קום ברוך כבוד יי ממקומו: מן וברברי
קדשך כתוב לאמר: קום ימלך יי לעלם אלחוד ציון לדר ודר הללויה:
מן לדור ודור נגיד גדלך. ולגצה נצחים קדשתך נקדוש. ושבתך אלהינו
מפינו לא ימוש לעולם ועד כי אל מלך גדול וקדוש אתה:
ברוך אתה יי האל הקדוש:

אתה חונן לאדם דעת ומלמד לאנוש בינה. חננו
מאתך דעה בינה והשכל: ברוך אתה יי חונן
הדעת:

השיבנו אבינו לתורתך וקרבתך מלכנו לעבודתך והחזירנו
בתשובה שלמה לפניה: ברוך אתה יי הרועה
בתשובה:

סלה לנו אבינו כי הטאנו מחל לנו מלכנו פי פשענו.
כי מוחל וסולח אתה: ברוך אתה יי חנון המן בה
לסלוח:

ראה בעינינו וריבה ריבנו ונאלנו מהרה למען שמך כי
גואל חזק אתה: ברוך אתה יי גואל ישראל:

סס"ז נסזרת הספלה לוור לכן ענוו צרכה צפני ענמה:

ענו יי עננו. ביום צום תעניתנו. פי בצרה גדולה אנחנו.
אלתפן אלרשענו. ואלתסתר פניה ממנו. ואל
לעלם מתחנתנו. היה נא קרוב לשועתנו. יהי נא חסדך
אנחנו. מרם נקרא אליך עננו. כדבר שנאמר והיה
שרם יקראו ואני אענה. עוד הם מדברים ואני אשמע:

שחרית לתשעה באב

כי אתה יי העונה בעת צרה. פודה ומציל בכל־עת צרה
וצוקה. ברוך אתה יי העונה בעת צרה:

רפאנו יי ונרפא הושיענו ונושעה כי תהלתנו אתה.
והעלה רפואה שלמה לכל־מכותינו. כי אל מלך
רופא נאמן ורחמן אתה: ברוך אתה יי רופא חולי עמו
ישראל:

קדך עלינו יי אלהינו את־השנה הזאת ואת־כל־מיני
תבואתה לטובה ותן ברכה על פני האדמה ושבעט
מטובה וברך שנתנו בשנים הטובות: ברוך אתה יי
מברך השנים:

תקע בשופר גדול לתרותנו ושא גם לקבץ גליותינו
וקבצנו יחד מארבע פנפות־הארץ: ברוך אתה יי
מקבץ גדחי עמו ישראל:

השיבה שופטנו בבראשנה ויועצינו בבתחלה והסר
ממנו יגזן ואנחה ומלך עלינו אתה יי לברך
בחסד וברחמים וצדקנו במשפט: ברוך אתה יי מלך
אוהב צדקה ומשפט:

ולמלשינים אל תהי הקוה וכל עושי רשעה פרגע יאבדו
וכלם מהרה יפרתו והגדים מהרה תעקר ותשבר
ותמגר ותכניע במהרה בימינו: ברוך אתה יי שבר איבים
ומכניע זדים:

על הצדיקים ועל־החסידים ועל זקני עמך בית־ישראל
ועל פליטת סופריהם ועל גרי הצדק ועלינו יהמו
רחמיך יי אלהינו ותן שכר טוב לכל הבטחים בשמך
בנאמת ושים חלקנו עמם לעולם ולא גבוש כי בך בטחנו:
ברוך אתה יי משען ומבטח לצדיקים:

ולירושלים עירך ברחמים תשוב ותשכון בתוכה באשר
דברת וקנה אותה בקרוב בימינו בגן עולם

שחרית לתשעה באב

וכסא דוד מהרה לתוכה תכין: במנחה אומרים כאן נחם ברוך
אתה יי בזנה ירושלים:

נחם יי אלהינו את אבלי ציון. ואת אבלי ירושלים. ואת
העיר האבלה והתרבה והבזויה והשוממה. האבלה

מבלי בניה. והתרבה ממעונותיה. והבזויה מכבודיה.
והשוממה מאין יושב. והיא יושבת וראשה חפוי כאשה

עקרה שלא ילדה. ויבלעוה לגיונות. וירשוה עובדי זרים.
נשילו את עמך ישראל לחרב. ויהרגו בזרזון חסידי עליון.

עלבן ציון במר תבכה. וירושלים תתן קולה. לבי לבי
על חלליהם ננעי מעי על חלליהם. כי אתה יי באש הצתה.

ובאש אתה עתיד לבנותה. כאמור ואני אהיה לה נאם
יי חומת אש סביב. ולכבוד אהיה בתוכה: ברוך אתה

יי מנחם ציון ובזנה ירושלים:

את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך
כי לישועתך קוינו כל היום: ברוך אתה יי מצמיח

קרן ישועה:

שמע קולנו יי אלהינו חוס ורחם עלינו וקבל ברחמים
וברצון את תפלתנו כי אל שומע תפלות ותחנונים

אתה. ומלפניך מלבנו ריקם אל תשיבנו.

צנחסי שומר סיניד כלן עננו עד ולוקס. ומסיים כי לחם זומע תפלה וכו':

כי אתה שומע תפלה עמך ישראל ברחמים: ברוך
אתה יי שומע תפלה:

אָנָּה יי חטאתי עויתי ופשעתי לפניה מיום היותי על האדמה עד
היום הנה (ובמעט פלוני ופלוני) אָנָּה יי עשה למען ישמך הגדול

ותכפר לי על עוני וחטאי ופשעי שחטאתי ופשעתי לפניה
מנעורי עד היום הנה ותמלא כל השמות שפגמתי בשמך הגדול:

אתה הוא יי האלהים הון ומפרנס ומכלכל מקדני ראמים עד ביצי כנים. הטרופני לחם
חקי והמציא לי ולכל בני ביתי מזונות קודם שאצטרך להם ענתת ולא בצער
כהיתר ולא באיסור בכבוד ולא בבזיון לחיים ולשלום משפע ברכה עליונה כדי שאוכל
לעשות רצונך ולעסוק בתורתך ולקיים מצותך ואל תצריכני לידוי מתנת בשר דם ויקיים
כי מקרא שכתוב. פותח את ירך ומשביע לכל חי רצון: וכתוב השלך על יי יהבך
והוא יכלפך: כי אתה וכו'.

רצה יי אלהינו בעמך ישראל ובתפלתם והשב את
העבודה לדביר ביתך ואשי ישראל ותפלתם באהבה
תקבל ברצון ותהי לרצון תמיד עבודת ישראל עמך:
ותהונו עינינו בשוכך לציון ברחמים: ברוך אתה יי
המחזיר שכינתו לציון:

מזמור דודי

מזמור דודי לך שאתה הוא יי אלהינו
ואלחי אבותינו אלחי כל בשר ויצרט
יצר בראשית ברכות והודאות לשמך הגדול
ותקדוש על-שהחיינו וקיימנו בן תחינו
ותקיימנו ותאסוף גלותנו לחצרות קדשך
לשמור חקך ולעשות רצונך ולעבדך בכל
שלום על שאנו מזמיר לך ברוך יי ההודאות:

מזמיר אנחנו לך שאתה הוא
יי אלהינו ואלהי
אבותינו לעולם ועד. צור חיינו
מן ישענו אתה הוא לדור
ודור נודה לך וגם פתח לך.
על חיינו המסורים בידך. ועל
נשמותינו הפקודות לך. ועל

נפיק שבכל יום עמנו ועל גפלאותיך ושובותיך שבכל-
עת ערב ובקר וצהרים הטוב פי לא כלו רחמיך והמרחם
פי לא תמו חסדיך מעולם קיינו לך:

ועל כלם יתברך ויתרומם שמך מלבנו תמיד לעולם ועד:
וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל
ישועתנו ועזרתנו סלה: ברוך אתה יי הטוב שמך
ולך נאה להודות:

יי אלהינו ואלהי אבותינו ברכנו בברכה המשלשת בתורה הפתוכה
על ידי משה עבדך האמורה מפי אהרן ובניו כהנים עם
קדושך באמור: וברכה יי וישמרה: יאר יי פניו אליך ורחמך: ישא יי פניו
אליך וישם לך שלום:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל
ישראל עמך. ברכנו אבינו כלנו באחד באור פניך.
פי באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת
חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום וטוב בעיניך
לברך את עמך וישראל בכל עת ובכל שעה בשלום:
ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

שחרית לתשעה באב

אלהי נצח לשוני מדע ושפתי מנבר מרמה ולמקללי נפשי תדום ונפשי בצער לכל תורה.
 פתח לבי בתורתך ובמצותיך תרדוף נפשי וכל החושבים עלי רעה. מנרה הפי
 צאתם וקלקל מהשבתם. עשה למען שמך. עשה למען ימנה. עשה למען קדשתך
 עשה למען תורתך. למען תלציון ידריך. הושיעה ימינה ועני: יהי לרצון אמרי פי
 ותגיון לבי לפניך ה' צורי ונוצלי: עשה שלום בקרומי הוא עשה שלום עלי ועל כל
 ישראל ואמרו אמן:

יהי רצון לפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במנרה בימינו ותן חלקט
 בתורתך. ושם בעבודה ביראה בימי עולם ובשנים קדמוניות: וערכה לי מנת יהודה
 וירושלים בימי עולם ובשנים קדמוניות:

סוף סוד כהפסל בקדושה ומועז פני קדים ומעילין ס"ם: וכשמוסין סכרון יאמר סקסל:
 יהי בגסע הארץ ויאמר משה קומה וי' ויפצו איביך ויגסו
 משנאיך מפניך: פי מציון תצא תורה ודבריי
 מירושלים: ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשתו:
 ברוך שמה דמרא עלמא ברוך בתוך ואתוך. יהי רעיותך עם עמך
 ישראל לעלם. ופורקן ימינה אחזי לעמך בבית מקדשך ולאמטויא
 לנא סטוב גהורך ולקבל צלותנא ברחמין יהא רעוא קדמך דתורך לן
 חיינ בטיכותא. ולקווא אנא פקידא בנו צדיקיא. למרחם עלי ולמנמר
 יחי וית כל די לי ודי לעמך ישראל. אנת הוא זן לכלא ומפרנס לכלא.
 אנת הוא שליט על כלא: אנת הוא דשליט על מלכיא ומלכותא דילך
 היא. אנא עבדא דקידשא ברוך הוא דסגידנא קמה ומקמא דיקר אורייתא
 בכל ערן וערן: לא על אנש רחיצנא. ולא על בר אלהין סמיכנא. אלא
 באלקא דשמיא. דהוא אלקא קשום. ואורייתא קשום. ונביאיה קשום.
 ומסנא למעבד טבון וקשום. בה אנא רחין. ולשמה קדישא יקרא
 אנא אמר תושבין. יהא רעוא קדמך דתפתח לבי באורייתא ותשלים
 משאלין דלבי. ולבא דכל עמך ישראל. לטב ולחיינ ולשלום:

סוף לוקס ספכ תורס צידו ומועז:

סוף גדלו ליי אתי וגרוממה שמו יחדו:

סוף לך ה' גדולה ותבונה ותפארת ותבועה ותהוד פי כל בשמים ובארץ לך ה' הממלכה
 והמתנשא לכל לראש: חסמי ה' אלהינו והשתחו ליהודם רגליו קדוש הוא: חסמי
 ה' אלהינו והשתחו להר קדשו פי קדוש ה' אלהינו:
 שם החסמים הוא יהם עם צמסים וחבור ברת איתנים וציל נפשותינו מן השעות הרעות
 נגשר ביצר הרע מן סגשואים נהון אותנו לפליטה שלמים ומלא משאלותינו בקדו
 טובה ישועה ורחמים:

שהרית לתשעה באב

מן ותגלה ותראה מלכותו עלינו בזמן קרוב ויחון פליטתנו ופליטת עמי בית ישראל לחן ולחסד
 ולרחמים ולרצון ונאמר אמן: הכל הבו גדל לאלהינו ותנו כבוד לתורה: כהן קרב יעמד
 ברוך שנתן תורה לעמו ישראל בקדשותו: תורת יי תמימה משיבת נפש
 ידור יי נאמנה מחכימת פתי: פקודי יי ישראלים משפחי לב מצות
 יי קרה מאירת עינים: יי עז לעמו יתן יי יברך את עמו בשלום: האל
 תמים ורבו אמרת יי צרופה מגן הוא לכל החוסים בו:
 ואתם הדבקים ביי אלהיכם חיים כלכם היום:
 סדר קריאת התורה זיהע ווייטער נאך ליל תשעה באב.

כשמנצבים הספר יאמר:

וזאת התורה אשר שם משה לפני בני ישראל על פי יי
 ביד משה: עין חיים היא למחזיקים בה ותומכיה
 מאשר: דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום: ארך
 ימים בימינה בשמאלה עשר וכבוד: יי חפץ למען צדקו
 יגדיל תורה ויאדיר:

כסון סומך יהללו את שם יהוה כי נשגב שמו לבדו:
 ססכל סומך הודו על ארץ ושמים: וירם קרן לעמו תהלה
 לכל חסידיו לבני ישראל עם קרבו הלהיה:

לוד סומך ליהוה הארץ ומלואה תבל וישבי בה: פי הוא על ציפים יסדה ועל קירות
 יבוננה: מיעלה בהרי ומירקום במקום קדשו: גקי בפים ובר לבב אשר לא
 נשא לשוא נפשי ולא נשבע למרמה: ישא ברכה מאת יהוה וצדקה מאליו ישעו: וז
 דוד הרשיו מבקשי פניו יעקב סלה: שאו שערים וראשיכם והנשאו פתחי עולם הבוא
 מלך הקבוד: מרזה מלך הקבוד יהוה עוזו וקבוד יהוה גבור מלחמה: שאו שערים וראשיכם
 שאו פתחי עולם הבוא מלך הקבוד: מי הוא זה מלך הקבוד יהוה צבאות הוא מלך
 הקבוד סלה:

כשמסזיכין הספר לתוך ססכל סומכים זס:

יבגחה יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל: קומה
 יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: כהניק ילבשו
 צדק וחסידיך ירננו: בעבור דוד עבדך אל תשב פני
 משיחך: כי לקח מזוב נתתי לכם תורתתי אל תעזובו: עין
 חיים היא למחזיקים בה ותומכיה מאשר: דרכיה דרכי
 נעם וכל נתיבותיה שלום: השיבנו יי אליך ונשובה
 חרש ימינו בקרם:

ואומרים המנוחה

